

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

yeni Harman

yeniharman@leman.com.tr

BOL DUMANLI, HUSUSİ KOKULU, FİLTRESİZ GAZETENİZ

Bir sıradışı bilimadamından...

Doç.Dr. Nusret Kaya ile, Türkiye'nin çığırından çıkmış cinsellik sorunu üzerine:

Biz rahim toplumuyuz

Topraklarımızın adı: Anadolu. Devletimizin adı:

Devlet Ana. Yasalarımızın adı: Anayasa.

Şerefli rahim, fahişe vajına!

Kemal Aratan

Öpülmüş popolardan hayır gelmez

Rahim libidosu kullanan anneler erkek poposuna

hayrandırlar. Sadece tuvalet terbiyesiyle yetinmezler, o popoyu ikide bir ısırp öperler.

Deutschland 1.90 EUR / Österreich 2.00 EUR / Schweiz 3.00 SFR / Nederland 2.00 EUR / England 1.50 GBP

Behic Pek eskiizler

• Uzan'ların Ürdün'e götürmek istedikleri ÇEAŞ ve Kepez'e ait 17 klasör evrak, havaalanında ele geçirildi.

• Demiryollarına 15 milyar dolarlık yatırım yapılacak, hızlı trenler getirilecek!

AH ORKUN'CUĞUM HAKLIYMIŞSIN, SENİN GİBİ ERKEK BULAMADIM... HEPSİ YAVŞAK ÇIKTI, PUŞT ÇIKTI! 627 ERKEKLE BERABER OLDUM; HİÇBİRİSENİN GİBİ ÇIKMADI. SEN BAMBAAŞKASIN, BU ZAMANA KADAR BENİ BEKLEDİĞİNE İNANAMIYORUM. SEVGİLİLER GÜNÜNDE İŞTE KOLLARINDAYIM...

İYİ GÜZEL DE GEÇ KALDIN ARTIK! ORKUN'UN BEKLEMekten ÖNCE YÜREĞİ TAŞ BAĞLADI, SONRA ELLERİ AYAKLARI KATILAŞTI... DAHA SONRA DA RUHSUZ BİR KAYAYA DÖNÜŞTÜ... İSMİNİ DE ARTIK "KAYA" DİYE DEĞİŞTİRDİM. AHA BÖYLE SEVECEKSEN GEL BUYUR!

Murat Yüceşan

HAHA!

Harman Haber Ajansı

Ekmeğin içinden sahte euro

Bulgaristan-Sırbistan sınırındaki Kalotina gümrük kapısında toplam 19 bin 800 euroluk sahte banknot ele geçirildi. Gümrükler Genel Müdürlüğü'nden edinilen bilgiye göre Bulgaristan'dan Hollanda'ya giden bir yolcu otobüsünde yapılan gümrük kontrolü sırasında otobüsün

sün bagajında bir naylon torbanın içindeki büyük bir ekmek gümrük görevlilerinin dikkatini çekti. Gümrük görevlileri tarafından kesilen ekmeğin içinden 50'şer euro halinde banknotlar çıktı. Yapılan araştırmada banknotların sahte olduğu belirlendi. Bu arada, yolculardan hiçbirinin ekmek torbasını sahiplenmediği ve soruşturmanın çok yönlü sürdürüldüğü bildirildi.

"Terminatör"ün ilk cinayeti!

ABD'de California Valisi Arnold Schwarzenegger, idam cezasına çarptırılan mahkumun af talebini reddetti. "Terminatör" filmlerinin başrol oyuncusu Schwarzenegger, 4 kişiyi öldürmekten idama mahkum olan Kevin Cooper'in talebini reddederken, vali olarak ilk kez bir insanın hayatı konusunda karar verdi. Cooper'in cezası 10 Şubat'ta zehirli iğneyle infaz edilecek. California eyaletinde 2 yıldır idam cezası infaz edilmemişti.

CHP'ye "Vizontele tuubaykal"

CHP Genel Başkanı Deniz Baykal, CHP'li milletvekilleri, sivil toplum örgütü temsilcileri ve gazetecilerle birlikte, Vizontele Tuuba'nın özel gösterimini izleyecek. CHP TBMM Grup Başkanlığından yapılan açıklamada, filmin özel gösteriminin yarın Batı Sineması'nda yapılacağı ve gösteri öncesinde katılımcılarla Baykal'ın yaklaşık 45 dakika sohbet edeceği bildirildi.

Usama Bin Laden, Top 20'ye girer mi?

Müziksever gençleri örgüte kazandırmak için internete yayınlanan "Pis Kafirler" adlı parçanın, Usame bin Laden'in örgütüne derin sempati besleyen Londra'daki bir grup tarafından hazırlandığı öne sürüldü. Müslümanların "Haçlılara ve fasık Arap yöneticilere" karşı cihada çağrıldığı ve bunların "cehennem ateşinde yanacaklarının" söylendiği şarkıda, "Kafirlerle savaşa hazır olun" deniliyor. 11 Eylül saldırılarıyla ilgili görüntüler eşliğinde yayınlanan şarkı, "Pis kafir, nerede olursan ol, ister Kandahar'da ister Ramallah'ta, UBL (Usame bin Ladin) timi parlayan bir yıldız gibi ortaya çıkacak, iki kuleyle onları yıktığımız gibi" sözleriyle devam ediyor.

Yol parası için prezervatif çaldı

Mersin'den Kayseri'ye asker arkadaşını ziyarete gelen genç, kumarda parasını kaybedince evine dönmek için prezervatif çaldı. GIMA Kayseri Mağazası'nın parfümeri reyonundan 350 milyon lira değerindeki 35 kutu prezervatif çalan Sami Y. (20), dışarı çıkmak isterken güvenlik görevlisi tarafından yakalandı. Polisteki sorgusunun ardından adliyeye getirilen Sami Y. Mersin'den Kayseri'ye asker arkadaşını ziyaret geldiğini söyledi. Kumarda parasını kaybettiği için Mersin'e dönemediğini belirten Sami Y. "Çay içmek için gittiğim bir kahvehanede kumar oynadım ve tüm paramı kaybettim. Geri dönmek için param kalmayınca da marketten prezervatif çaldım. Yakalanmasaydım prezervatifleri satıp yol parası yapacaktım" dedi.

Sergililer Günü Mesajları

Orta boylum, az sonralım, Pötürgeli sana mecbur.. Ya komple benimsin, ya sağ kulak memen benimdir... **Misket Teo**

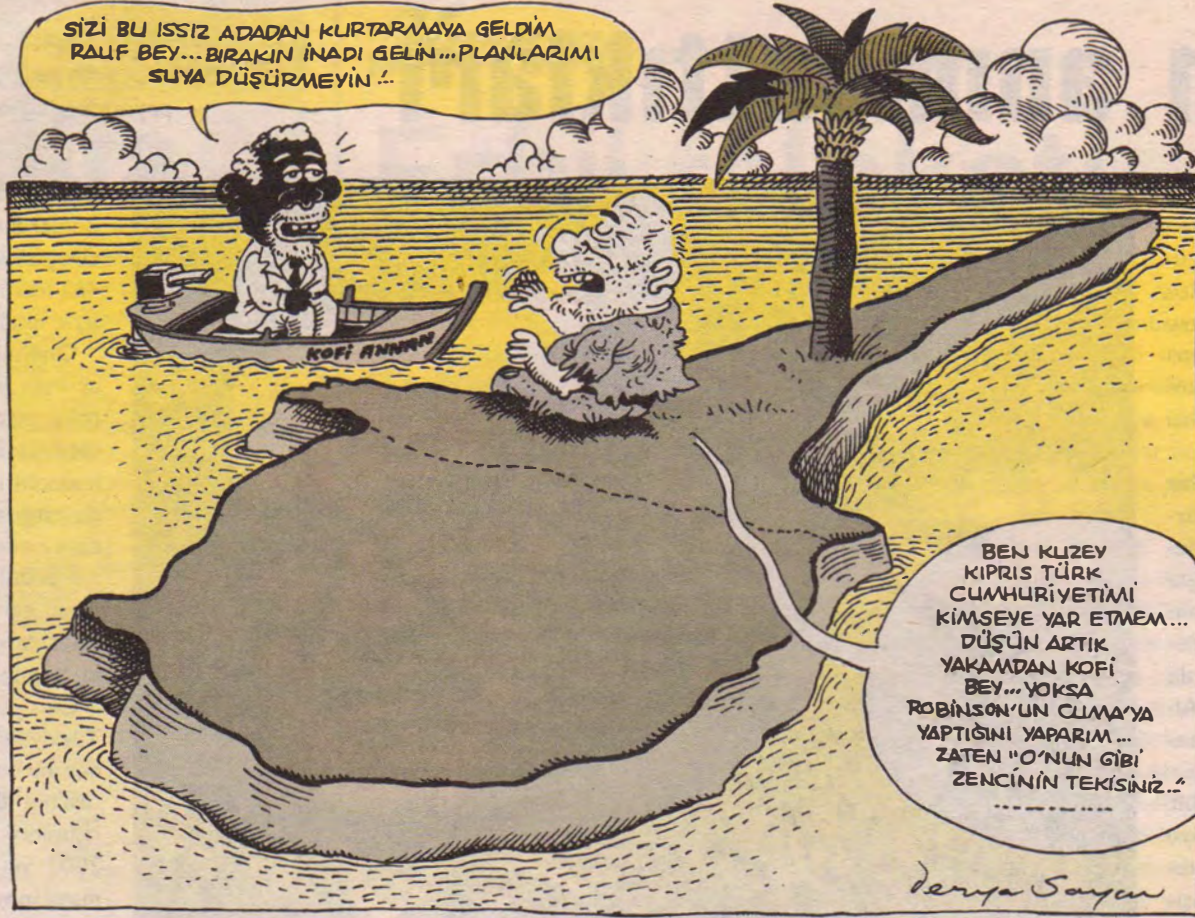
Gülen Balık, sana kalbi mi açasım var... Hatta ağır bi para inse, ev bile açarım!.. Hastasıyım alenen, en az 1.5 yıl süreceğe de benziyo ha!.. **Bal Ayısı**

Dursun sazlar dursun bu gece, Kamasutra başlasın... Sonsuz esmerimsin!.. **Etniknur**

Canım dediklerim canımı yaktı... Sana canım demem, gülüm demem... Esasında senlen işim olmaz... Şlansız geçmesin dedim bu güzel gün, bu anlam dolu gün... **Şambabaöz Kozalak**

Rotenmayer, tutuldum sana... Şu saçları açıp bi serin elbise giyip, gelmedin ki dağa bağıra... Heidi, Clara'ya bakar, gel sen... Peter de yığsın erzağı kulübe... Gell!.. **Alf**

v.ö

Önce harmanlandı,
sonra ciltlendi

Gazete Bayiilerinde

yeniHarman'ın bulunamama sorunsalı:

yeniHarman'ı çıkardığımız ilk sayılardan beri, çok yoğun olarak, dergiyi bayiilerde bulamama, ulaşamama şikayetleri ile karşılaştık. Bugün 54. sayıya geldiğimiz halde, bu şikayetler ne yazık ki eksilmedi. Toktamış Ateş hoca bile Cumhuriyet'teki makalesinde, yeniHarman'ı çok sevdiğini ama dağda taştan LeMan'ı bulduğu halde yeniHarman'ın dağıtımını "felaket" bulduğunu nitelemişti. Dergiyi bayiilerden bulmakta da çok zorluk çektiğini eklemişti. Türkiye'de gazete bayii yirmibinin üzerinde... Bunların hepsine dergiyi ulaştırmak için yüzbinlerin üzerinde bir tirajla basmak gerekiyor. Bizim baskımız yirmibin ile otuzbin arasında henüz. Dolayısıyla bütün satış noktalarına yeniHarman'ı ulaştırmamız teknik olarak mümkün değil. Ancak kent merkezlerinden de yoğun şikayet alıyoruz, ki bu durum bizi iyice düşündürüyor. Dağıtımdaki doğru oranları bulmak için çözüm üretmekte bize kalıyor. Ama yeniHarman okurlarının yardımı olmadan bu sorunu çözmek şimdilik zor görünüyor. Çünkü biz ne yaptysak işin içinden çıkamadık.

Bize yeniHarman'ı bulamadığınız illeri, ilçeleri ama ilde gazete bayiilerini ve ayrıca düşünce ve yorumlarınızı e-mail, telefon, faks veya posta yoluyla bildirirseniz, gerekli her türlü müdahaleyi yapacağız...

E-mail: yeniharman@leman.com.tr
Faks: 0.212.292 44 91
Tel: 0.212.292 94 50
(Sevinç Selvi, Cengiz Kocalı)
Adres: Defterdar Yokuşu No:47
Fırzuğa Mahallesi Cihangir/İST.

HONKİ ŞOV'da Geri Sayım Başladı

Akşamsefası

LeMan Kültür

Adnan Sokak No: 20 İstiklal Caddesi Beyoğlu/İstanbul

Prodi'nin anımsattıkları

YONCA POYRAZ DOĞAN
poyrazdogan@yahoo.com

Ankara'da Devlet Başkanı protokolüyle karşılanan, 1963'ten beri Türkiye'ye gelen ilk Avrupa Komisyonu Başkanı olmaktan gurur duyduğunu konuşmasında belirten Romano Prodi, verdiği mesajlarda bir konuyu vurguladı: "Hükümet ve parlamento Avrupa Birliği'ne uyum yasalarını geçirme konusunda büyük adımlar attı. Ancak önemli olan tam ve etkin uygulamadır."

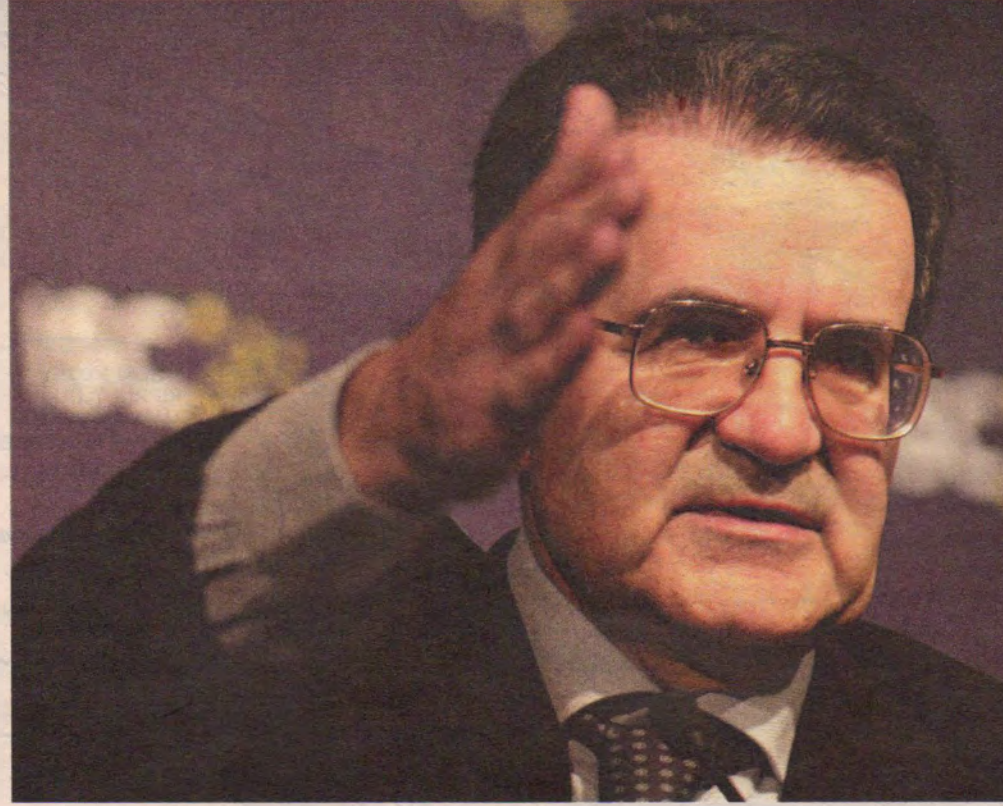
Avrupa'da ne zaman Türkiye ile ilgili bir rapor yayınlsa ya da AB yetkililerinin Türkiye'ye yaptıkları ziyaretler sırasında söyledikleri gündeme gelse, Türkiye'de çıkan gazetelerin başlıkları ya 'AB Türkiye'yi oyalıyor', 'Bizi asla almazlar', 'Kıbrıs'ı ver Avrupa'ya gir' gibi kehanetler ya da 'AB Yolu Açıldı', 'Türkiye AB'ye Hazır' ve 'Tarih Almaya Çok Yaklaştık' gibi yıkama yağlama senaryolarıyla dolar.

Konuyu saptırıcı bu yorumların hepsi bir yana, yapılan reformların öncelikle Türkiye halkı için faydası olacağı gerçeğiyle yola çıkmak gerekiyor. Sonra da 'Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz' sözünü hatırlamak (*). İnşaat yapımıyla ilgili olarak uyulması gereken kuralların hepsi kitaplarda yazılı değil miydi? Ama 17 Ağustos'ta neler olduğunu gördük.

AB uyum yasalarının da sadece kitaplarda bulunması yetmiyor. Hatta öyle alanlar var ki hala uyum yasaları kapsamında ele alınmamış, alındıysa bile yetersiz düzeyde kalmış. Bunlardan biri Türk Ceza Kanunu'nda (TCK) yapılması gereken değişiklikler.

Bu konuda e-posta kutum son aylarda kadın haklarını savunan kuruluşlardan gelen mesajlarla dolup taşıyor. Bir bakıyorum "TCK, Kadın ve Uluslararası İnsan Hakları Üzerine Diyalog" toplantısı yapıyorlar, bir bakıyorum TBMM'nin alt komisyonunda ele alınan TCK tasarısı için komisyon danışmanlarıyla temasa geçtiklerini, sorunları ilettiklerini duyuruyorlar.

Bazı günlerdeyse eylem haberleri geliyor. Örneğin, geçenlerde İstanbul Kadın Platfor-

mu üyesi bir grup, şiddet kullanılmasını protesto etmek amacıyla Kadıköy'de toplanmıştı. Bir de kadınlar Galatasaray postanesinden Meclis'e, TCK'da değişiklik talebiyle hem topluca hem de bireysel olarak kartpostallar yollamışlardı.

Örgütlü kadınlar TCK tasarısına dikkat çekmek için çırpınıp duruyor. Kadının İnsan Hakları-Yeni Çözümler Vakfı adlı bir kuruluş da bu çaba içerisinde olan platform üyeleri arasında. Aklından 'Yeni medeni kanun yakınlarında kabul edilmemiş miydi, TCK da ne oluyor?' diye geçenler olabilir. Kadının İnsan Hakları-Yeni Çözümler Vakfı'ndan Ela Anıl'ın açıklaması şöyle:

"2002 yılının ortalarından beri, yani yeni medeni kanun kabul edilir edilmez Türk Ceza Kanunu üzerinde çalışmaya başladık.

TCK'nın yenilenmesi için Meclis'e bir tasarı gönderilmiş durumda. Ne yazık ki bu tasarı halen yürürlükteki ceza kanunumuza oranla kadınların haklarını hayata geçirme ya da kadın hakları ihlallerini önleme konusunda ileri bir adım atmıyor. Ceza kanunu niye bu kadar önemli diye düşünürsek, aynı medeni kanun kadar önemli. Çünkü taciz, tecavüz, 'namus cinayetleri', zorla evlendirmeler gibi pek çok hak ihlali ceza kanunu kapsamına giriyor. Bu yüzden ceza kanunu, aile içinde kadının statüsünü belirleyen, medeni kanun kadar temel bir kanun."

Yani namus cinayetlerinin engellenmesi, evlilik içinde gerçekleşen tecavüzün de tecavüz sayılması, evli kadınlarla bekar kadınlar arasında ayırım yapılmaması gibi konular ceza kanunu kapsamına giriyor. Bu alanda yapı-

lan minicik değişiklikler var ama yetmiyor. Bunlardan bir tanesi 'namus cinayetlerinde' cinayeti işleyen kişiye cezada indirim veren 462'inci maddeydi ve 6'ncı AB uyum paketiyle iptal edildi.

Önemli olan TCK tasarısının bütünüyle ayrımcı bakış açısından arındırılması ve gerekli maddelerde değişiklik yapılması. Hala tecavüzcülere tecavüz ettikleri kadınla evlenmeleri halinde ceza affı verilebiliyor. Ya da yargıtay, reşit olmayan bir kızı kaçırıp tecavüz eden sanığın cezasının hala 'kızlık zararının bozulup bozulmamasına' göre düzenlenmesi gerektiğini kararlaştırabiliyor. Bir de tasarıda yer alan 'edep töreleri' kavramı var ki, bunun evrensel hukukta yeri yok.

Cinsiyet ayırımından kaynaklanan sorunlar Türkiye'de acı sonuçlara yol açıyor. Bunlardan biri intiharların artması. Dicle Üniversitesi'nin 'Batman İlinde İntihar ve İntihar Girişimleri' adlı bir raporu vardı. Buna göre 2000 yılı içinde sadece Batman'da 31 tamamlanmamış intihar ve 99 intihar girişimi olmuş. Yani Batman'daki intihar oranı, Türkiye ortalamasının yaklaşık 3 katı. Bu bölgede 15-24 yaş grubunda intihar eğilimi var. Rapora göre kadınların sosyo-kültürel düzeyi, ortaya çıkan sorunların çözüm yollarını aramak ve başa çıkma mekanizmalarını kullanma konusunda yetersiz.

Türkiye, Birleşmiş Milletler Kadına Yönelik Her Türlü Ayrımcılığı Önleme Sözleşmesi'ni imzalayan ülkelerden biri. Ancak lafa değil de işe bakınca gördüğümüz manzara aynı kaldığı sürece, yapılması gerekenleri hep Prodi gibi birileri dışarıdan hatırlatıp duracak. Neyse ki kadınlar da kendilerini ilgilendiren konuları artık daha sıkı sıkıya ele alıyorlar. 'Hak verilmez alınır' deyişi de en azından 'Ayinesi iştir kişinin, lafa bakılmaz' sözü kadar doğru değil mi?

(*)Ziya Paşa

Yeni çağrı geliyor

"Eve gel" dedik olmadı, yeniden "eve dönün"...

Diyarbakır- Halen büyük bölümü Kuzey Irak'ta konuşlandırılan PKK/KADEK militanlarının teslim olmasını amaçlayan, ancak yürürlüğe girdiği 6 Ağustos 2003 tarihinden bu yana cezaevinde daha önceki pişmanlık yasalarından çeşitli nedenlerle faydalandırılmayan ve Sivas Madımak Otelı sanıklarının da yer aldığı yüzlerce Hizbullah mensubunun yararlandığı, "Eve Dönüş" olarak adlandırılan yasa, 6 Şubat tarihinde yürürlükten kaldırıldı.

Yasadan şu ana kadar Hizbullah mensupları ve eski itirafçılar faydalanırken, İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu'nun Diyarbakırlı hemşehrilerine söylediği ise, yasanın yeniden gündeme geleceği ve daha fazla kişinin bundan faydalanacağı yönünde. AKP hükümetinin büyük umutlarla hayata geçirdiği ve kamuoyunda "Eve Dönüş" olarak adlandırılan "Topluma Kazandırma Yasası"nın 6 ayı kapsayan geçerlilik süresi 6 Şubat 2004 tarihinde sona erdi. PKK/KADEK militanlarının teslimi amacıyla çıkarılan yasa için başvuruların büyük bir

yüzdeki cezaevindeki eski itirafçılar ve Hizbullah militanları oldu. Yasadan faydalanmak için başvuran 3 bin 350 kişinin arasından, ancak bin 534 kişi uygun şartları görülerek yasa kapsamına alındı. Bu yasadan yararlananların büyük bir yüzdesini ise eski itirafçılar ve Hizbullah militanları oluşturuyor.

YeniHarman'ın, 6 Aralık 2003 tarihli 48. sayısında, yasa için "PKK içindi, Hizbullah'a yaradı" başlığı ile verdiği haber, teslim olanlar ve serbest bırakılanlara bakılınca neyin ortada olduğunu gösteriyor. Yasanın yürürlükte olduğu 6 ay boyunca, amacına ulaşmaması üzerine ise milyarlarca lira harcanarak hayata geçirilen Şırnak-Silopi, Van ve Kırklareli'ndeki merkezler de kapatılmak zorunda kaldı.

Emniyet Genel Müdürlüğü Sözcüsü ve Genel Müdür Yardımcısı Ramazan Er, yasadan yararlanmak üzere cezaevinden başvuru yapan PKK/KADEK üyesi 1264 kişiden 462'sinin tahliye edildiği, teslim olan 254 yasadışı PKK/KADEK üyesinden 201'inin serbest kaldığını bildirmişti. Er'in verdiği

rakamlara göre 661 yasadışı Hizbullah örgütü üyesinden 389'u tahliye edilirken, teslim olan 347 yasadışı Hizbullah üyesinden 302'si ise serbest bırakıldı.

Yasadan yararlanmak için yasadışı DHKP/C örgütünden, cezaevinde bulunan 138 kişi başvurdu. Bu kişilerden 37'si tahliye edilirken, güvenlik güçlerine teslim olan 13 kişiden 12'si serbest kaldı. Yasadışı TKP/ML-TİKKO örgütünden cezaevinden başvuran 64 kişiden 33'ü, teslim olan 4 kişinin tamamı serbest kaldı. Yasadışı İBDA/C örgütünden ise cezaevinden 31 kişi yasadan yararlanmak üzere başvurdu. Bu kişilerden 5'i tahliye edildi.

İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu ise, kendiliğinden başvuruların 600 civarında olduğunu, cezaevlerinden ise 2 bin 500 dolayında müracaat yapıldığını bildirdi. Sonucun kendisini tatmin edip etmediğine ilişkin gazetecilerin sorusuna Aksu, "Çok daha iyi olabilirdi. Örgüt müthiş bir baskı uyguladı" karşılığını verdi.

125 istifa

Tahran- İran Parlamentosu, tarihinde görünmeyen bir olaya şahit oldu. Geçen hafta 125 milletvekili, istifalarını meclise arzetti.

Milletvekillerinin istifasının sebebi, İran'da Anayasa'yı Korumacılar Konseyi'nin (Soray-e-Negehbani) 20 Şubat'ta yapılacak milletvekili seçimine başvuran binlerce reformcu aday adayını reddetmesiydi.

"Soray-e-Negehbani", İran'daki en büyük kanuni merci. Bu merci onların yeni meclise girmelerini sakıncalı buldu, bundan sonra da milletvekillerin isyanı başladı. Muhalefetin isyanı, ilk başta açlık grevi eylemleri ile başladı, sonra da meclisten istifalara kadar sürdü.

Vekiller istifa metinlerini okuduktan sonra, şahsen istifanemelerini meclis başkanına takdim etti.

İran Meclisi geçen pazar günü her günküden daha kalabalık ve daha renkliydi. Zira yabancı ve yerli gazeteciler her taraftan flaşlarını patlatıyordu. Fakat istifa eden vekiller, hep "Seda ve Sima", yani İran Milli Radyo Televizyonu'na itirazlarını dile getirdi. Bunun sebebi, devlet televizyonunun istifacıların sesini halka yetiştirmemeleri veya küçük haberlerle olayı geçiştirmesiydi.

Ahmet Purnecati, Tahran vekili... Purnecati, mecliste harareti bir konuşma yapıp, meclisin 23. iç tüzüğüne dayanarak eleştirilerini beyan etti. Abadan vekili Mehmet Reşidiyan da konuşma esnasında Soray-e-Negehbani'ye eleştirdi, alınan kararların geri çekilmesini istedi. Mehmet Reşidiyan sonra da Konsey'in amaçlarını sayarak, olayı kanuna aykırı buldu. Reşidiyan, bu kurumun 12 kişiden -yani 6 hukukçu ve 6 müctehitten- meydana geldiğinin üzerini çizerek devam etti: "Hiçbir şartta bu kurumun yalan söylememesi gerek ve hatadan uzak durması gerekiyor."

İsfahan vekili Ahmet Şirzad da tribüne çıkıp şöyle konuştu:

"Hiçbir yalan, doğruları söylememek kadar büyük değil. Soray-e-Negehbani Başkanı Ayetullah Ceneti'yi adalete davet ediyorum."

Meclis Başkanı Mehdi Kerubi de istifalarla ilgili şunları söyledi:

"Bu istifaları meclis gözden geçirecek. Ret veya kabulü konuşmalardan sonra meclise aittir."

Sonra da şöyle devam etti:

"95. maddeye göre eğer bir veya birkaç vekilin istifası meclisin çalışmasını engelliyorsa meclis de söz konusu olmayabilir."

Bu sözler üzerine Ali Sekuri, Mehdi Kerubi'ye doğru şöyle konuştu:

"Sayın Kerubi; siz bu oturumda tüm istifaları kabul edip, istifa edenlerin isimlerini okumanız gerekiyor." Kerubi de Sekuri'ye şöyle yanıt verdi:

"Önce bakalım; bu oturum bu olaya hazır mıdır, yoksa başka bir oturum mu gerekiyor?"

Tahran vekili, istifalar için hiçbir sakınca olmadığını altını çizerek, "Vekiller tek tek istifalarını meclise takdim etmişler" dedi.

İran'da yeni seçimler çok yakındır... Bakalım bu olaylar seçimi nasıl ve hangi yönde etkileyecek? Vesselam...

Ahmet Sümbül | asumbul34@hotmail.com

İlk iki ayda ortaya çıkmış

İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, yasanın asıl gelmesi hedeflenen kesimlerce ilgi görmemesini ise, "Yasadan yararlanmayacaklarını bilen örgüt liderlerinin, yasadan yararlanmaları kesin olan örgüt mensuplarını engellemesi" şeklinde açıkladı.

Gazetecilere bu açıklamalarda bulunan Aksu, şu sıralar Diyarbakır'daki hemşehrilerine ve AKP çevresine ise yasanın yetersizliğinden bahsediyor. AKP Diyarbakır il örgütü çevrelerinden alınan bilgilere göre, İçişleri Bakanı Aksu, yasanın amacına ulaşmayacağını ilk iki ayda gördüklerini ve seçimler sonrası yasanın süresinin uzatılarak yararlanacak kişi sayısının artırılması için gerekli çalışmaların sürdürüleceğini seçmenlerine anlattı. AKP'nin yerel seçim sürecinin başlaması ve adayların belli olması sonrasında, Güneydoğu bölgesindeki seçim propagandalarında "yeniden eve dönüş yasası"nı anlatacağı bildiriliyor.

HarmanBelli

mihribelli@leman.com.tr

Erbil felaketi

İlk önce ulusların kendi yazgılarını belirleme hakkına ilişkin sosyalist ilkeyi özetleyelim:

Bu ilke elbetteki her ulusun ayrılarak kendi ulusal devletini kurma hakkını içerir. Bu tespit, tarihsel koşullar gerektiğinde bir ulusun özgürlük ve eşitlik temelinde bir ya da birkaç ulusla aynı devlet çatısı altında gönüllü birlik halinde yaşamasını dışlamaz. Ayrılma durumunda dahi nihai hedef birliktir. "Bütün dünya proleterleri birleşiniz!" sloganı, "Komünist Manifesto" ile dünyaya yayılan slogandır. Şu da tarihin doğruladığı bir kuraldır: Ulusal Kurtuluş Savaşları, emperyalizme ve bağlaşıklarına karşı dünyadaki ilerici akımlarla ittifak halinde verilir... Zafere ulaştı mı da emperyalizmin etkinlik alanı daralır, genişlemez. Eğer bunun tersi bir durumla karşı karşıya isek uyanık davranmak, dikkat kesilmek zorundayız.

Şimdi bu ilkeler ışığında Kuzey Irak'taki oluşuma bakalım: Gördüğümüz, zalim Saddam yönetiminden çok çekmiş bir halkın önemli bir kesimini temsil eden IKDP ve IKYB yönetiminin, denize düşen yılanı sarılır misali, petrol zengini bu toprakları tekeller hesabına işgale gelen baş emperyalist süper güçten medet umması ve yılanın âni geldiğinde kendisini sokabileceğini düşünmeden işgalci baş emperyalist ile işbirliğine girmesidir.

İşgalci tarafından dayatılmak istenen etnik ve dinsel ayrımı esas alan federasyon hedefinin ise hangi amaca yönelik olduğu bellidir. ABD, Irak'ta hiç beklemediği bir halk direnişi ile karşılaşmıştır. Amerikan Silahlı Kuvvetleri her gün kayıplara uğramaktadır. Arap bölgelerindeki kadar yoğun olmamakla birlikte işgalciye direnen "Ansarı El İslam" gibi Kürt örgütleri de vardır. Amerikan işgal kuvvetleri yüzünü aşkındır. Bu kadar kuvvetle üstün teknolojiye karşın ülke düzeyine dağılmış bir direniş hareketi ile baş edilemez. ABD'deki iç siyasi durum, Bush yönetiminin işgal kuvvetlerini önemli ölçüde arttırmasına elverişli değildir. Bu durumda bulunan çözüm, eski emperyalist "Böl ve Yönet" çözümünden başkası olmamıştır. Ülke "federasyon" adı altında etnik ve dinsel esasa göre üç parçaya bölünecek, yüzbinlerce milyonlarca insan göçe zorlanacak, böylelikle halklar arasında aşılabilir uçurumlar kazılmış olacak, çatışmalar başlayacak ve Amerikan işgal kuvvetleri üslerine çekilerek direnişin hedefi olmaktan kurtulacak. Ara sıra çok gerektiğin-

de müdahale ederek hakem rolü oynayabilecektir. Plan bu! Sömürge valisi Bremer'in benimsediğini ilan ettiği Federasyon bu amaca yönelik. Barzanilerin işin sonunun nereye varacağını hiç düşünmeden coşku ile savunduğu federasyon bu amaca yönelik.

Elbette ki "tarihsel koşullar ne olursa olsun, federasyon çözüm olmaz" demek istemiyoruz. Federasyon pekala çözüm olabilir, yeter ki halklar kendi özgür iradeleri ile eşitlik ve özgürlük temelinde bir federal devlet çatısı altında gönüllü birlik halinde yaşamak istesinler. Ama Irak'taki durum şu anda bu değildir... Bir yanda işgalciye karşı direnen halkın büyük kesimi var. Öte yanda işgalci ile işbirliği durumunda bir yönetim altındaki ulusal topluluk, ya da onun büyük kesimi var. İşgalci "Federasyon" diyor, işbirlikçi de ona uyuyor. Karşı taraf "hele dur, ilk önce işgalci ülkeyi terketsin" diyor. Bu bambaşka bir durum.

IKDP ve IKYB sadece federasyonu savunmakla kalmıyor. Bu yolda pratik girişimlerde de bulunuyor. Petrol zengini alanın merkezinde bulunan Kerkük'te son gelişmeler ilginçtir. Batı basını Kerkük'ün şu anda kentte yerleşmeye gelen Kürt göçmenlerin istilasına uğradığını yazıyor. Bunların bir kısmı eski Kerküklü. Saddam rejimi zamanında Kerkük'ü Araplaştırma politikası uygulandığında kenti terkediş ülkenin başka yerlerine gitmek zorunda kalan aileler. O zaman Irak hükümeti, Kerkük'e yerleşmeye gelen Arap aile başına 10.000 Dinar veriyormuş. Şimdi Barzani yönetimi tersi yönde bir göç akımını örgütlemiş. Kentin stadyumu açık alanları, gelen Kürt göçmenlerin çadır kentleriyle dolmuş. Her gelen aileye Barzani yönetimi 10.000 Dolar yardımda buluyormuş.

Aslında Kerkük kozmopolit bir kent. Kürdü var, Arabı var, Türkmeni var, Süryanisi var. Her ulusal topluluk belediye meclisinde şu anda eşit olarak temsil ediliyor. Geçmişte dört topluluk uyum içinde yaşamışlar. Şimdi herbiri kendisini çoğunluk olduğunu iddia ediyor. Saddam geçmişte terazinin Araplardan yana basmasını sağlamak için o anlattığımız yöntemle başvurmuş. Şimdi Barzani de aynı şeyi yapıyor. Senin bir kentte bile halkların birlikte uyumculuk içinde yaşamasına tahammülün yoksa, yarın senin kuracağın federasyon neye benzer?

Erbil saldırısı haberini ilk aldığımda, Noam Chomsky'nin bir sözünü hatırladım. Chomsky, 21 Ocak 2004

günü "Özgür Gündem"de yayınlanan röportajında "gücsüzün güce bel bağlaması felakettir. Bunu da en iyi Kürt halkı bilir" diyordu. İki parti bürosuna hemen hemen aynı anda yapılan bombalı intihar eyleminde yüze yakın insan öldü, yüzlerce insan yaralandı. Ölenler arasında bölge yönetiminde yer alan bakanlar var. Evet, gücsüzün güçlüye, yani emperyalizme bel bağlayarak çözüm aramasının felaket olduğunu en iyi Kürt halkının bilmesi gerekir. Yakın tarihte önümüzde iki örnek var. Biri Barzani sülalesinin örneği; baba Barzani ve oğlu Mesut... Bunlar on yıllar boyu emperyalizm ve onun uydularına bel bağlayıp çözüm aradılar. Sonları hüsrana oldu. Bu kez de öyle olacak. Bu çizginin karşısında çağdaş bir yönetim altında dünyadaki ilerici güçlerle dayanışma halindeki halkların gönüllü birliğini hedef bilen çözüm var. O yol Kürt davasını getirdi, çağımız tarihinin gündemine birinci sıraya oturttu. Bugün Barzaniler, Talabaniler o sonucu istismar etmektedirler.

Beklenmedik bir olay değil, ama gene de çok acı. Biz başından beri hep savaşa karşı olduk. Barış içinde onurlu çözüm aradık. Sosyalist, en tutarlı barış yanlısı, hümanisttir. Şairin dediği gibi, "Her insanın ölümü bizi eksiltir. Çünkü biz insanlıkla içiçeyiz."

9 Şubat 2004

Türk televizyonlarına program önerileri

İnsanlığın sınırlarında

Viyana-

Büyük bir müjdemiz var: Pek yakında, kendisini hala insan olarak görenlere; kendisini, "ben bir insan evladım" diye tanımlayanlara, "oha!" dedirtirecek yeni bir reality show gündeme geliyor. İğrençlik, tiksiniçlik yarışması olarak tanımlayabileceğimiz bu gösteri ikinci tur yayınına Mart, Nisan aylarından itibaren Alman RTL kanalında yeniden başlayacakmış.

Şu an masamızın üzerinde, Avrupa'daki kablo ve uydu yayınlarını tanıtan, haftalık Almanca bir dergi duruyor. Derginin sayfaları arasında bu show programını tanıtan resimlere bakıyoruz. Aslında tam bakamıyoruz da, kendimizi zorluyoruz. Adamın biri, ağzına kadar solucan, tırtıl, kurtçuk ve larvayla dolu, akvaryum benzeri cam bir kutuya kafasını sokmuş, ağzıyla, yumak halindeki kurtçukların arasında kaybolan bir cismi bulup, yakalamaya çalışıyor. Bir başka resimde ise, yine banyo küveti büyüklüğünde, cam bir havuzcuk, ağzına kadar yarı pıhtılaşmış hayvan kanıyla (muhtemelen domuz kanıyla) doldurulmuş ve mayolu bir bayan, bütün vücudu pıhtılaşmış kana bulaşmış bir vaziyette, bu kanla dolu küvetin dibinde bir şeyler arıyor. Sayfanın alt kısmında yer alan bir başka resimde ise, yine benzer büyüklükte bir akvaryumun içinde, bir yığın su yılanıyla birlikte yüzen bir başka bayan. En masum bir başka resim: Oğul veren arıları çıplak vücuduna kazak gibi giymiş bir adam. Bu son örneğin aynen benzerini, bizde de, bir ulusal TV kanalının ana haber bülteninde verdiğini anımsıyorum.

Biz bu gösterinin birinci bölümünü atlamışız, onda da içi hamam böcekleriyle dolu cam sandığa girenler, binbir türlü iğrençlikler, vs.

Biz bunu atladık atlamasına da, bizim kozmopolit, şahane medyamız bunu nasıl atladi? Yoksa atlama da, olay henüz telif, yayın hakkı görüşmeleri aşamasında mı? Bunu

mesela temizlenmemiş kurban işkembesini kafasına geçirip dolaşanlar. Veya ped firmalarının sponsorluğunda, kullanılmış pedlerden, kullanılmış kondomlardan yapılmış bir yatakta uyuyanlar. Yahut birbirlerine dışkı yediren insanlar, falan. Aslında bizim gerçek hayatımızda da onlarca karşılığı olan, "reel" bir reality showun ortaya çıkması ve bütün rating'leri delirtmesi işten bile sayılmaz.

Bundan, yaklaşık yirmibeş sene önce, Sartre'ın "Bulantı" romanını okurken, insanın ve "varoluşun sınır durumları" üzerine bir fikir sahibi olmuş ve o zamanki aklımızla, "Sartre da amma abartmış ha!" demiştik.

Romanın kahramanı bir gün, deniz kenarındaki çakıl taşlarını suyun üzerinde sektirerek kafasını dağıtmaktadır. Birden, güneş altında ön yüzü kurumuş, yassı ve su üzerinde sektirmeye pek uygun bir taş görür. Ani bir hareketle, taşı eline aldığı anda, taşın arka yüzündeki ıslak ve yapışkan çamur, eline bulaşır. Kahramanımız, o an dehşetli bir tiksintiye kapılır ve bir bulantı duygusuyla, taşı anında elinden atar.

Bu önceden bilinmeyen, hesaplanmayan ani durum karşısında, tesadüfün egemen olduğu hayatta, yine önceden hesaplanmayan bir tiksinti duygusu, varoluşumuzun bir sınırı durumu olarak, bir an içinde benliğimizi alt üst eder. Bizi sarsar ve gerek kendimize, gerekse hayata ve varoluşumuza ilişkin, bir dizi muammanın önünü açar.

Yukarda kısaca özetlediğimiz bu ince ve zeki tasarımdan, insanlığımız hakkında edinilebilecek çok şey vardır. Ama filozofların, binbir emekle, iyilik ve mutluluk için keşfetmeye çalıştığı insan duyarlılığını, global-kosmopolit medyanın, böylesine yıkıcı bir biçimde kullanması, yalnızca rating kaygısıyla açıklanabilir mi?

Farkında mıyız bilmem ama, yeni tip, bambaşka bir insanımsı yaratık, neredeyse klonlanmak üzere...

dünya

Raffi A. Hermonn

Avrupa Konseyi Assamblesi

Şu "Strasbourg" dedikleri...

Strasbourg- Bir zamanlar, "Bir derdin varsa, adamını bulmak için Ankara'ya git" diye şarkılar da bestelemiştik...

Şimdi de merkezi Fransa'nın -bir zamanların Almanya ile sorunlu kenti- kuzeyinde bulunan Strasbourg için, herhalde benzeri şarkılar bestelenecek.

Kimler yok ki burada; buradan medet umanlar arasında...

Bir zamanlar kendileri iktidardayken ya da olmasalar bile, kendilerine çeşit çeşit insan hakları ihlallerinde bulunma hakkını görmüş olanlar, geçen zaman zarfında, bu kez kendileri "insan hakları ihlalleri"nden şikâyetçi duruma geliyorlar bu şehri Strasbourg'da...

Zaten bu "Avrupa" dediğimiz "olay"ın ilginç tarafı da bu... Hangi dinden, hangi dilden, hangi uygarlıktan ve hangi coğrafyadan olursa olsun, burası sanki bir "mihenk taşı" ya da bir tür "turnusol kâğıdı" rolü oynuyor.

Deyim yerindeyse insan hakları ve özgürlüklerin, nalıncı keseri gibi "hep bana hep bana" diye yürüyemeyeceğini hatırlatıyor insanlara,

ama dediğim gibi her "cins"ten insanlara karşı, öyle ayırım falan yok.

Kulislerde konuşuyoruz; Kıbrıs Rumu ve Kıbrıs Türkü bir arada, aralarına katılmışız, Müslüman ve Hristiyan kökenli, ama sapına kadar "Türkiyeli" (evelallah) gazeteciler olarak. Aynı "yumuşak iniş"le piste inemiyorlar gerçi, henüz Azeri ve Ermenistanlı meslektaşlarımız, ama olsun... Yine orda burada, ortak dil olarak konuştukları Rusça'yla birbirlerine yardımcı olma gibi, uygar davranışlar da görülmüyor değil...

Geçen yıl, çok iyi hatırlıyorum; NTV'den arkadaşım -Strasbourg Temsilcisi- bana Azeri bir meslektaşı tanıştırmış ve beni birkaç cümleyle anlattıktan sonra Azeri gazeteci de, "Parev inger" (Merhaba yoldaş) demez mi Ermenice.

Meğer Ermenistan'da doğup büyümüş, orada okula gitmiş, Ermeni arkadaşlarıyla top oynamış, kızların peşinde koşmuş, birlikte çaldıkları kaysılar yüzünden yine birlikte dayak yemiş, bir çocuk.

Dedim ya burası bir âlem...

Geçenlerde Dağlık Karabağ Cumhuriyeti adına, Ermenistan delegasyonu yardımıyla, asamble binası içerisinde bir "sirküler" dağıtmaya başlanmış. Vaaaay! Sen misin bunu yapan? Türkiye delegasyonu, hemen kürsüden "gündem dışı" söz alarak "durumu protesto ettiklerini, çünkü uluslararası mercilerce tanınmayan sözde bir devletin, böyle bir yerde arzı endam edemeyeceğini" söylemiş... Söylemiş ama, sonra kürsüye çıkanlar "Aman efendim, sayın Türk meslektaşlarımız nasıl bunu söylerler, bundan birkaç ay önce de Türkiye'den başka dünyada hiçbir ülkenin tanımadığı KKTC de benzeri bir sirküler dağıtmadı mı?" diye ifadelere bulunmuşlar.

Hepimize mâlum bir zamanların "Batıl" ya da "Batı Kulübü" diye adlandırılan aynı Strasbourg'un değişik -Konsey, Parlamento ve AİHM- mercileri, bu yaftayı yapıştıranların can simidi olmadı mı?...

Çeçenler'in talebi

"Barış ve İnsan Hakları" adlı, uluslararası bir

dernek kurmuş, Çeçen kökenli Said-Emin Ibrahimov. Kuşkusuz alkışlanması gereken bir girişim. Ancak, bu "Barış ve İnsan Hakları" derneğinin, ne ölçüde "nalıncı keseri" gibi "hep bana hep bana" ya da testere gibi "bir sana ve bir bana" diyeceğini, zaman gösterecek. Dileriz, kendisinden önce bu yolları aşmış olan, nice "insan hakları ve demokrasi öğretmeni"nin, hatalarını tekrarlamaz.

AK binası önünde, bir grup Çeçen, binaya gi-

ozguratak_yh@hotmail.com | Özgür Atak

AB-İsrail arasında hassas ilişkiler

İsrail Dışişleri Bakanı Silvan Şalom ve AB Dış İlişkiler Yüksek Temsilcisi Javier Solana, Brüksel'de yapılan toplantıdan önce kameraların karşısında, anlaşılan tarafarmışçasına bir gösteri yapmışlardı. Fakat basına kapalı toplantıya geçildiğinde AB ile İsrail arasındaki görüş ayrılıklarının derinliği ortaya çıktı. Solana, Kudüs yönetiminin boykot kurallarını ihlal etmemek için son Ortadoğu turu sırasında Şalom'a uğramamış, Ramallah'taki Filistin Özerk Yönetimi ile buluşmaktan da özenle kaçınıyordu.

AB'nin, özellikle Irak savaşı zamanında daha net bir biçimde ortaya koyduğu; İsrail'in Filistin politikası karşısındaki olumsuz tutumu uzun zamandır aynıydı. AB'li yetkililer Arap topraklarındaki yerleşim birimlerinin, güvenlik duvarıyla Filistin topraklarının işgal edilmesinden ve militan oldukları gerekçesiyle iz sürerek Filistinlilerin öldürülmesinin kabul edilemez olduğunu her fırsatta dile getiriyorlar. Buna karşılık İsrail'in tutumunda her ne kadar anlaşma taraftarı bir eğilim sezilse de yaş sınırı gözetmeksizin kendisinin belirlediği terör kavramına uymayanları öldürmeye devam ediyordu. Dışişleri Bakanı Şalom, İsrail halkını terör saldırılarından korumak için bu adımları atmak zorunda olduklarını savunuyor. Global terörizmin, Yahudi düşmanlığından kaynaklandığını söylüyor. İsrail'i eleştiren herkesin Yahudi düşmanları ile teröristleri cesaretlendirdiğini öne sürüyor. Tarihteki Musevi karşıtlığı ve Nazi soykırımı İsrail'i Filistinliler'e yönelik saldırılarda haklı çıkarmaya devam ediyor.

Buna karşın AB dışişleri bakanları, İsrail'i eleştirmek için Yahudi düşmanı olmak gerekmediğini haklı olarak dile getiriyorlar. 11 Eylül olayı ve Filistin'de her geçen gün artarak devam eden saldırıların ardından Avrupa ve Amerika Birleşik Devletleri'nde Yahudi karşıtı söylem ve eylemler arttığı doğru. Sadece ABD ve Avrupa'da değil tüm dünyada ırkçılıkla mücadele edilmesi gerektiği gibi Yahudi aleyhtarı akımlarla da mücadele edilmesi şart. Ancak, İsrail Dışişleri Bakanı gibi bundan, Yahudi düşmanı akımları durdurmak için İsrail hükümetini eleştirmekten vazgeçilmesi gerektiği sonucunu çıkarmak yanlış.

Ortadoğu anlaşmazlığı büyüdükçe İsrail'i hedef alan eleştiriler de artıyor. Almanya varoluş mücadelesi ver-

diği gerekçesiyle ve geçmişteki günahlarının acısıyla İsrail'in tutumunu anlayışla karşılayan hemen hemen tek AB ülkesi. Almanya'ya göre, İsrail sıradan bir devlet değil. Geçmişte Yahudilerin soykırımı uğratılmış olması nedeniyle, özel bir konuma sahip. Ayrıca Irak savaşını destekleyen Amerika dostu doğu Avrupa ülkeleri, İsrail'in gözdeleleri arasına girmiş durumdadır. Konsey dönem başkanı Berlusconi de Ariel Şaron'u ziyaret etmiş ama Arafat'la buluşmamıştı. Fakat bir çok hayati konuda söz birliği sağlayamayan AB kurucuları bu konuda da bir anlaşmaya varabilmiş değil. Nitekim bir diğer AB üyesi Danimarka, Yahudi yerleşim bölgelerinden ithalat yapılmasını yasaklamış durumda.

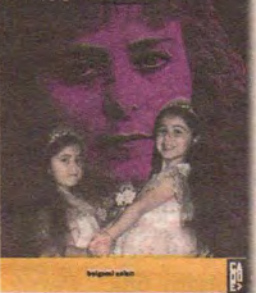
Alman yorumcu-yazar Peter Philipp'in anlattığına göre; haftalık Stern dergisinin yaptığı bir anket, her beş sade Alman vatandaşından birinin "içten içe Yahudi karşıtı" olduğunu ortaya koymuş. Bundan beş yıl önce bu rakamın yüzde üç oranında daha az olduğu saptanmış. Toplam 1.301 Alman vatandaşının görüşleri kaydedilmiş. Biraz kıskırtıcı başka bir soru ise, Yahudilerin Nazi dönemindeki geçmişlerinden kendilerine paye çıkartıp çıkartmadıkları ve bugün Almanlar'dan tazminat koparmaya çalışıp çalışmadıkları yönünde. Sorunun yöneltildiği kişilerin yüzde 36'sı bu soruyu 'evet' diye yanıtlamış. Yüzde 61 dolayında kişi ise, İkinci Dünya Savaşı'ndan 58 yıl sonra artık Nazi dönemindeki Yahudi soykırımının altına bir çizgi çekilmesi, bu olaydan artık bahsedilmemesi gerektiğini belirtmiş.

Bu arada ankette soru yöneltilenlerin yüzde 28'i, dünya üzerinde Yahudilerin çok büyük etkisi olduğu görüşünü savunmuş. Bu rakam, aşırı derecede Yahudi karşıtı olan grup içinde de yüzde 81 dolaylarına varmış.

Sonuç olarak söylenebilir ki önümüzdeki dönemde gerek enerji ve su kaynaklarının paylaşımı nedeniyle yaşanan savaşlar gerekse de doğrudan ırkçılık temelinde dayanan savaşlar hegemon güçlerin arasındaki gerilimi arttıracak. Bu gerilim sırasında hegemon adaylarının (Çin, Hindistan), Rusya'nın takınacağı tavırlar gerilimin şiddetini belirleyecek. Umarız kansız yaşanacak bu süreçte geçmişten gelen kinle pastadan pay kapma çabaları sona erer.

Hasip Kaplan
Ben Sophia

Ben Sophia
Belgesel Anlatı

İzlandalı anne, Türkiyeli baba ve bir gün koparılmış çocukların anneden, yedi yıl ulusal hukukta, altı yıl da Strasbourg'da süren hukuk mücadelesi. Son yılların en can acıtan velayet davası...

Hasip Kaplan'ın hukuk mücadelesi ve tanıklığı...

ren tüm milletvekili, diplomat ve gazeteciyi, öyle zorla kollarından çekmeden, kibarca selamlıyor ve ellerine bir basın bülteni sıkıştırıyorlar. Dileyene de açıklamalarda bulunuyorlar.

Ben size bir şey söyleyeyim mi?

Vallahi tuttu!

İşte Parlamenterler Asamblesi, gündem dışı bir madde olarak, Çeçenlerin sorunlarını "olağanüstü bir durum" niteliğiyle görüşmeyi kabul etti.

Ne mi diyorlar Çeçenler?

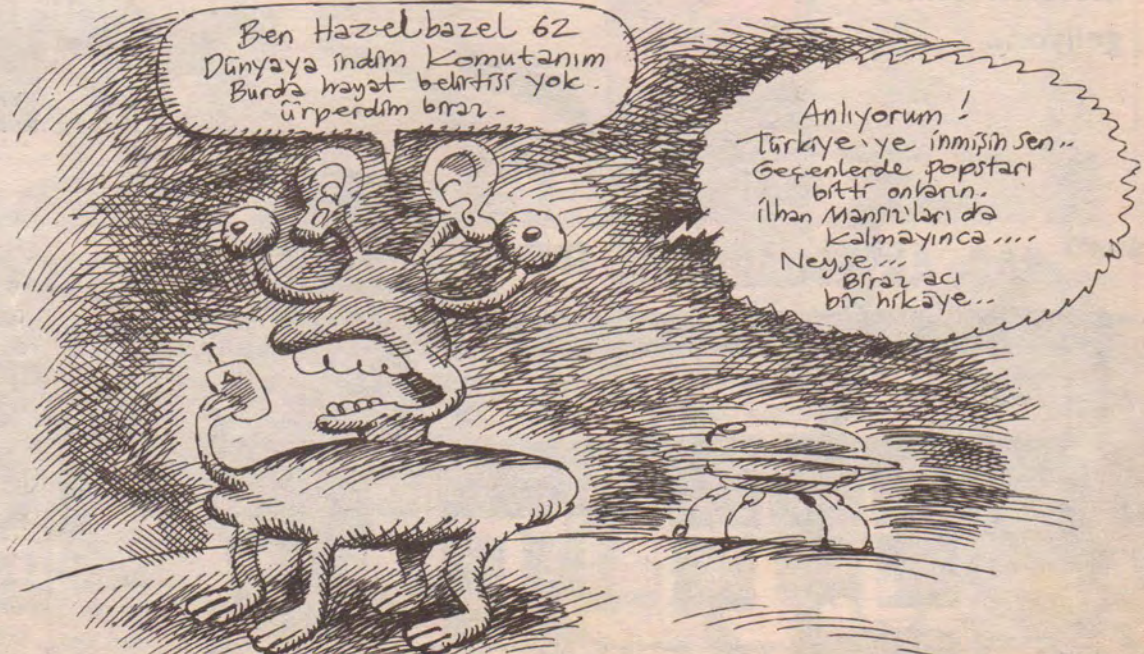
Bir göz atalım:

Yabancı gazeteciler ve ONG (Hükümet Dışı, sivil toplum örgütleri) üyelerinin Çeçenistan'a girişlerine izin verilmiyor. Batı dünyasına çok az bilgi aktarılıyor bu bölgede... Dolayısıyla Rusya tarafından, resmen bir soykırım uygulanmasından kuşku duyuluyor... Savunmasız kız, kadın, çocuk, yaşlı ve hastalara karşı, her türlü insanlık dışı muamelelerin ve işkencelerin yapıldığı iddia ediliyor... Uluslararası, demokratik ve insan hakları mercilerinin, bugüne değin, Çeçenistan'da olup bitenler hakkında, yeterli ve gerekli şekilde, tavır koymadıklarından şikâyet ediliyor... Uluslararası mercilerce, yapılanın "adının konulması" olmazsa olmaz derecede acil girişimlerin, ilk adımı olarak görülüyor. Ve en nihayetinde aslında hepimizin, evet evet katıksız tüm -dolaylı ve dolaysız- Avrupalı insanların, kafalarımıza kazımamız gereken gerçek vurgulanıyor: "Sivil bir halkın uğradığı en hafifinden en ağırına kadar, acımasızlıklara karşı ilgisiz kalmak eninde sonunda, bir insanlık suçuna iştirak etmek demektir!"

Dedim ya, şu Strasbourg denen şehir-i Medeniyet ve de "Diyar-ı Frengistan"ın insani haklar merkezi, çok ilginç bir yer...

estizler

Behic Pek

İstanbul Tarlabası'nda "perukçu" patlaması yaşanıyor...

Kel başa şimşir peruk

Beyoğlu'nun arka yüzü Tarlabası caddesinde, gey kulüplerin, travesti barların, birahanelerin arasında onlarca perukçu dükkanı bulunuyor. Bu perukçulara her geçen gün bir yenisi ekleniyor; işadamları, işkadınları, kanser hastaları, keller, travestiler, mankenler, türbanlı kızlar, şampuan reklamcıları ve hayat kadınlarına hizmet veriyorlar... Gün geçtikçe peruk, bir aksesuardan çok bir kimlik meselesi haline geliyor...

Çağ, malum imaj çağı... Kimliklerin birbirine karıştığı "postmodern zamanlar"ı yaşıyoruz, artık bir kaç "aksesuar" ile başkalaşıyoruz. "Öznemiz kendimiz değiliz" gibi bir durum var ortada. Peruk da bu "aksesuarlardan" bir tanesi ve tek işlevi kelliği gizlemek değil artık. Farklı kimlik arayışındaki insanlar, yeni bir imaj peşinde olanlar "başkasi" olmanın dermanını perukta buluyorlar. Peruğun işlevleri arttıkça ona olan rağbet sayısı da artıyor. Hangi saç gerçek, hangisi peruk, anlamak pek kolay olmuyor.

İstanbul'un peruk merkezi: Tarlabası

Sağlı sollu binalarında peruk evleri, peruk salonlarıyla bugün İstanbul'un Tarlabası semti peruk "pazarı"nda tek adres. Ve bu adresteki dükkanların içinde çeşit çeşit, renk renk, boy boy peruklar var. Bazıları atölyelerde hazırlanıyor, bazıları elde örülüyor. Hangi dükkana girseniz portre mankenlerin üzerinde özenle dizilmiş peruklarla karşılaşıyorsunuz. Ve herhangi bir mağazadan herhangi bir giyecek seçer gibi peruk seçiyorsunuz. Duvarlarda "ürünlere dokunmayın" yazmıyor, çünkü peruk

adeta seçmece usulüyle alınıyor. Tarlabası'ndaki dükkanların 'güzelik salonu' haline getirilmiş mekanlarında insanlar perukla tanışıyor. Kalitesine göre perukların da fiyatları değişiyor.

Anadolu'dan peruk göçü

En çok rağbet görenlerse Anadolu'dan çuvalarla gelen gerçek saç peruklar... Yıllarca saçlarını uzatıp sonra kesip satan, o kuaför senin bu kuaför benim dolaşıp saç artıklarını toplayıp perukçulara satan insanlar var. 35 yıldır bu işin

içinde olan Mustafa Kuvvet'in de saçları dökük. Ama hiç peruk takmamış:

"Başım kel ama peruk takmayı sevmiyorum. Şahsen beni rahatsız ediyor. Sıkıntı basıyor hatta ağır geliyor, başımda taşıyamıyorum" diyor... E bu sorunları müşterileriniz de yaşamıyor mu diye sorunca, "Onlar zamanla alışıyor... Bir kaç gün takınca insanın kafası da teni de alışıyor peruka. Bir de bakımını da iyi yapınca, hiç sorun kalmıyor" cevabını veriyor.

Peruk'un işlevleri

Peruk, kanserli hastalar için çok önemli bir aksesuar. Kemoterapi tedavisiyle saçlarını kaybedenler için peruk önemli bir moral kaynağı oluyor. Perukçuların önemli bir müşteri kitlesi de bu kanserli hastalar. Tedavinin yan etkilerini perukla giderebiliyorlar.

Peruk, yatak odasının da önemli bir objesi. Batılı erkeklerin "esmer kadın beğenileri"ne karşılık olarak Türkiye'de de erkeklerin "sarışın kadın takıntıları"na peruk yardımcı oluyor. Kimi ev kadınları işten dönen eşlerini yeni "saç renkleri"yle

Bir travesti anlatıyor

Bir çok travesti gibi ben de küçüklüğümde tacize uğradım. Erkekliğimden uzaklaşmaya, kadın gibi davranmaya 15-16 yaşlarında başladım. Yaşadığım küçük beldede, evdeyken gizli gizli kadın kıyafetleri giyiyordum. Perukla ilk kez, İstanbul'a gelip travesti olunca tanıştım. Peruk bizim için bir kimlik meselesidir. Peruk takmayan arkadaşlarım var ama onların doğal saçları zaten çok güzel olduğu için gerek duymuyorlar ve peruk takmıyorlar. Kadın gibi hissetmemizin en önemli aracı peruktur. Sabah kalkınca ilk iş olarak peruğumu giyerim, evde yalnız olsam bile. Peruksuz şokağa çıkamam, çırpılçılak hissederim. Kadınlığımın en önemli simgesidir peruk. İcad edilmeseydi, başka bir çaresini bulurduk...

karşıyorlar.

Ve travestiler... Yeni kadın kimlikleri için peruk şart. Eh bir bakıma Türk toplumunda her kadın uzun saçlı olmak zorunda ya! Türk erkeğinin "kadın dediğin uzun saçlı olur" yargısından hareketle travestiler de ancak uzun saçlarıyla "kadın" olabiliyorlar.

Ahenkle dans eden peruklar

Peruk genelde kadınların kullandığı bir aksesuar olarak biliniyor. Ama perukçu dükkanlarını dolaşınca, erkeklerin de en az kadınlar ka-

ADEM PERUK SAÇ AKSESUARLARI ADEM PERUK PERUK SHOW ROOM ADEM PERUK

dar peruklara rağbet ettiği anlaşıyor. Ses sanatçılarından işadamlarına kadar pek çok erkek de yeni kimliklerine yeni saçlarıyla kavuşuyor. Ha bir de biraz sorup soruşturunca, bazı şampuan reklamlarında ahenkle dans eden saçların aslında peruk olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. Hatta yine bazı reklamlarda kızları tavlayan yakışıklı oğlanların yardımına da peruğun yetiştiğini öğreniyoruz!

Kutluğ Ataman'ın "Peruk Takan Kadınlar"ı

Peruk, pek farkında olunmasa da zamanla günlük hayata fazlasıyla girdi ve yer etti. Ve toplumsal sorunların da içerisinde kurtarıcı rolünü üstlendi. Yönetmen Kutluğ Ataman, 1999 yılında çektiği "Peruk Takan Kadınlar" adlı video çalışmasında, toplumun farklı kesimlerinden dört kadınla konuşmuş, kadınların peruk takmalarının arkasında sebepleri irdelemişti; 12 Mart askeri darbesinden sonra, katıldığı bazı siyasi aktivitelerden dolayı arananlar listesinde olan ve otuz yıl boyunca, taktığı perukla polisten kaçan bir hostes; yakalandığı göğüs kanserinden dolayı gördüğü kemoterapi tedavisiyle saçları dökülen bir gazeteci; türban yaşağından dolayı türbanının üstüne peruk takan bir üniversite öğrencisi ve polis tara-

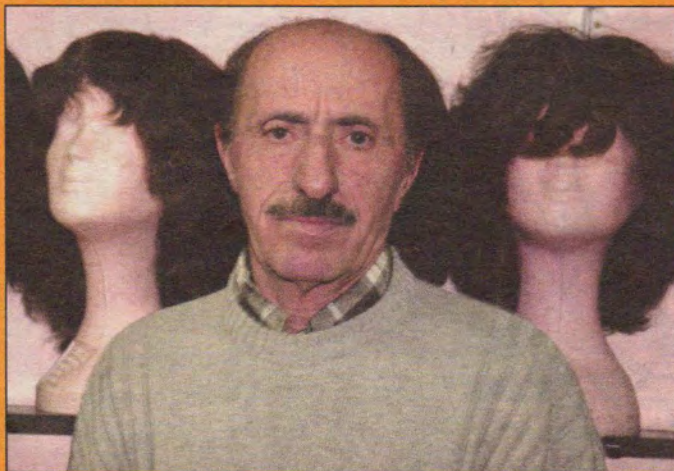
findan sürekli saçları kazınan bir transesüel... Bu dört kadının ekseninde perukla kadının ilişkisini, kimlik sorgulamalarını filmleştiren Ataman, "Peruk Takan Kadınlar" çalışmasıyla Venedik Bienali'ne de katılmıştı.

Bir zamanlar peruk...

İlk olarak ilkel çağlarda, özellikle Sümerli, Mısırlı, Romalı, Yunanlı "asil" kadınlar tarafından çeşit çeşit

takma saçlar kullanıldı. Örgülü, dalgalı, boyalı bu takma saçlar, diğer kadınlardan farklılığı sembol ediyordu. Sonra Ortaçağ'da aristokrasinin önemli bir sembolü haline geldi. Saraylarda kraliyet mensuplarının başlarını takma saçlar süsledi. 20.yy'ın ortalarında ise fotomodeler tarafından kullanıldı. Aktrisler, aktörler farklı imajlarıyla beyaz perdede baş gösterdiler...

Ama zaman geçti, şartlar değişti ve bir zamanlar farklılığı, asilliği temsil eden takma saç, bugün "eksikliği" gideren bir aksesuar haline geldi. Kentte yaşam stresi de beraberinde getirdi. O stres kimi zaman sinirleri, kimi zaman mideyi kimi zaman da saçları vurdu. Dökülen saçlar için tek bir ilaç vardı, o da peruktu. Peruk, görüntüyü kurtarma sanatı olarak da tarihteki yerini böylece almış oldu.

Mustafa Kuvvet- Şevket Perukları

Bu peruk işini esas olarak Niğdeliler yapıyor. İstanbul'a ihraç eden de Niğdelilerdir. Artık peruğun erkeği kadını kalmadı. Hatta bazı dönemler daha çok erkekler rağbet ediyor.

Esmerlikten sıkılıp sarışın olmak isteyenlerden tutun da, eşi kızıl saçlılardan hoşlanan kadınlara kadar çok geniş bir müşteri ağıımız var. Peruk fiyatları cinsine göre değişiyor. 50 milyona da var 500 milyona da... Naylon peruklar doğal olarak daha ucuz. Gerçek saç peruklar ise en pahalıları. Bakımları da normal saç yıkar gibi, şampuanla oluyor. Çok ünlü insanlar da müşterilerimiz arasındadır. Ama onlarla, bundan kimseye bahsetmeyeceğimize dair sözlü anlaşmamız vardır.

'Peruk'a dair bir kaç özel not

Rüyada peruk görmek

Çok iyi niyetli, başkalarına önem veren, demokratik bir insan olduğunuza, bu huylarınız nedeniyle çevrenizdeki insanların saygısını kazandığınıza işaret eder...

Peruklu şiir

Kıta gezen mecidiye pul oldu/ Koca devlet seksen küsur il oldu/ Tarak yoldu, peruk güldü, kel diye.../ Vur kazmayı, cevher burda, dilenme!./ Arkana bak, batı batı dolanma/ Armut senin, çikita-ya sulanma! (Nebi Kılıçkaya-Sivas)

Peruk çiçeği

İç mekan bitkisidir, saç formu, ilginç bir çiçektir. Aydınlık yer ve bol su ister.

Erol Köse'ye peruk montajı

Star gazetesinde 27 Aralık günü, Cem Uzan'ın bir dönem en çok tuttuğu adamlarından Erol Köse hedef alınmıştı. "Erol Köse'nin Cem Yılmaz'a oyunu tutmadı" başlıklı haberde, Köse'nin piyasaya borcu yüzünden tanınmamak için peruk taktığı iddia edilmiş ve peruklu fotomontajı yayınlanmıştı...

Bir peruk fenomeni: Erol Evgin

Türk Pop Müziği'nin yaşayan efsanelerinden Erol Evgin, şov dünyasında peruk takan ünlülerin başında geliyor. Bunun yanında Erol Büyükburç ve politikacılardan Özer Çiller de peruklarıyla anılardan. Şarkıcı Fatih Ürek de bir tv yayını sırasında peruğunu düşürerek kısa süre önce magazin basınında adından söz ettirmişti. NTV den Kenan Onuk ve Erdoğan Aktaş'ın da yeni saç stilleri dikkat çekici... Orhan Gencebay, İbrahim Tatlıses, Mustafa Keser, Selami Şahin, Hakkı Bulut, Ferdi Tayfur, Rahmi Saltuk, Ali Rıza Binboğa, Metin Milli, Uğur Dündar gibi isimler ise saçlarını itinayla boyatmayı tercih edenlerden. Pop yıldızı Michael Jackson'ın da peruk kullandığı yolundaki iddialar da yıllardır sürüp, gidiyor.

Özlem Kumrular kışkırtmaya devam ediyor. Aşkı heyecanı ve kahrkahrayı getiren bir roman...

Aşk sızınca kalbe bir şehrin rengi değişir...

Avrupa Birliği medeniyet beşiği mi?

Avrupa Birliği genişleme kararı aldığı anda, eskimiş Avrupa'nın neredeyse tüm yükünü taşıyacak; daha da güçlenmesi için yenilerin "taze" enerjisinden yararlanacak yasalar çıkarılmıştı. Kaz gelecek yerden tavuk esirgenmez misali bütün bu planlardan az yada çok haberdar olan adaylar tam bir uyum göstererek aidiyetlerini kanıtlamışlardı. Fakat bu yeni ülkelerin ne kadar da güçlenme hatta söz sahibi olma arzusuyla dolu oldukları Irak savaşı sırasında ABD'nin yanında yer almalarıyla görüldü. Tabi bütün bu gelişmeler bir dengenin sonucuydu.

AB'nin askeri ağırlık merkezi hızla doğuya kayıyor. Kurulma çalışmaları süren Avrupa Ordusu'nun angarya işlerinin neredeyse tamamı yeni üyelere yüklenecek. İş gücü de yine buralardan sağlanacak. İlk bakışta alan memnun satan memnun gibi bir tablo oluşsa da kazanan yine "eski Avrupa" olacak.

Şimdi gözde olan sektör ise bankacılık. Çoğunluğu eski Doğu Bloku ülkeleri olan adayların Sovyetler'den kalma bir çok devlet kuruluşu ve mali gibi bankalar da hızla özelleştirilerek batının hizmetine sokulmuş durumda.

Bölgedeki 25 büyük devlet bankasından 21'i özelleştirilmiş durumda. Macaristan'da geçen yıl Postbank'ın satışı büyük ses getirmişti. Avusturya bankası olan Erste Bank açılan ihalede Postbank'ı 400 milyon Euro'ya satın aldı. Erste Bank'ın şu an bölgedeki müşteri sayısı 11 milyonu geçiyor. [dwelle.de]

Büyük kar elde ediyorlar

Mali uzmanlar, özellikle krediler alanındaki büyüme potansiyelinden bahsediyorlar. Belçika bankası KBC, Avusturya bankası Die Erste Bank, İtalyan Unicredito ve Alman Hypovereins-

AB'nin yeni üyeleri doğu Avrupa ülkelerinde, bankacılığın gelişmemesi uluslararası bankalar için yeni fırsatlar sunuyor.

Uluslararası bankaların dikkatleri şu sıralar Avrupa Birliği'nin yeni üyelerinde...

bank bölgede konumları en iyi olan bankalar. Bank Austria'nın kredi kurumunun da Doğu Avrupa'da 11 ülkede yaklaşık 900 şubesi var. [Financial Times]

Avrupa'nın genelinde görülse de özellikle Almanya'daki bir çok banka geçtiğimiz yıllarda ticari ve bireysel krediler alanında çeşitli sorunlar yaşamıştı. Hatta bu sorunların bazıları kimi çalışanları işlerinden etmişti. Hem bu nedenle ham de kökleşmiş bir sanayinin varlığı nedeniyle Alman bankalarının, bölgede bireysel bankacılıktan tamamen ticari bankacılığa yöneldiği görülüyor. Öte yandan Polonya'da bankacılık alanında yapılan bir araştırmaya göre yirmi yaş üstü Polonya vatandaşlarından sadece yarısı mevduat hesabına sahip. Tasarruf hesabı sahiplerinin oranı ise ülke nüfusunun yüzde 15'ine denk düşüyor. Bu durum, uluslararası bankaların dikkatlerini Polonya ve diğer Doğu Avrupa ülkelerine çekiyor. [IPI]

AB'ye yeni kabul edilen Doğu Avrupa ülkelerinde (Slovenya hariç) yabancı yatırımcıların pazar payları yerlileri geçmiş durumda. Finans uzmanları, özelleştirilen bankaların kâra geçiş dönemlerinde, sahiplerinin değişebileceğine dikkat çekiyorlar. Bu durumda, pazar payları düşük olan ilk yatırımcıların bölgeden çekileceği belirtiliyor. Çünkü pazarın tamamını ele geçirmek

için bölgede belli büyüklükte temsil edilir olmak gerekiyor. Bölgeden çekilecek ilk adaylar arasında ise Hollandalı ING adlı banka gösteriliyor. [dwelle.de]

Bu ayrıntıdan sonra belirtmeliyim ki Doğu Avrupa pazarında bankacılık alanından elde edilecek kâr çok fazla. Bu da gösteriyor ki tek tek sektörler bazında dışa açılma adı altında ülkeler kendilerini çokuluslu şirketlere pazarlıyorlar. Her fırsatta belirttiğimiz gibi Avrupa Birliği bir rüyadan ibaret. İçine girildiği zaman kimi akıllı evvel solcularımızın dediği gibi kazanımlarımız çok fazla olmayacak. Düşünce özgürlüğü sayesinde refah seviyemiz İsveç'inkine denk olmayacak. Yada bu iyileşmelerin gerçekleşmesi için belli bir zamanın geçmesi de yetmeyecek.

Doğu Bloku yıkıldığında ilk olarak kütüphanelerle güzel Balkan kızları yağmalanmıştı. Kütüphanelerde Sovyetlerle eş güdümlü üretilmiş onlarca bilimsel makale hızla batılı dillere çevrilmişti. Kızlar da renkli dünyaların renkli kuklalarına. Ardından ağır sanayi ve yer altı kaynakları (Polonya'nın petroleri kaç kişinin ağzını sulandırıyor kim bilir?). Şimdiyse bankacılık ve ordu güçleri.

Bütün bu manzaraya bakıp darısı başımıza mı demeli?

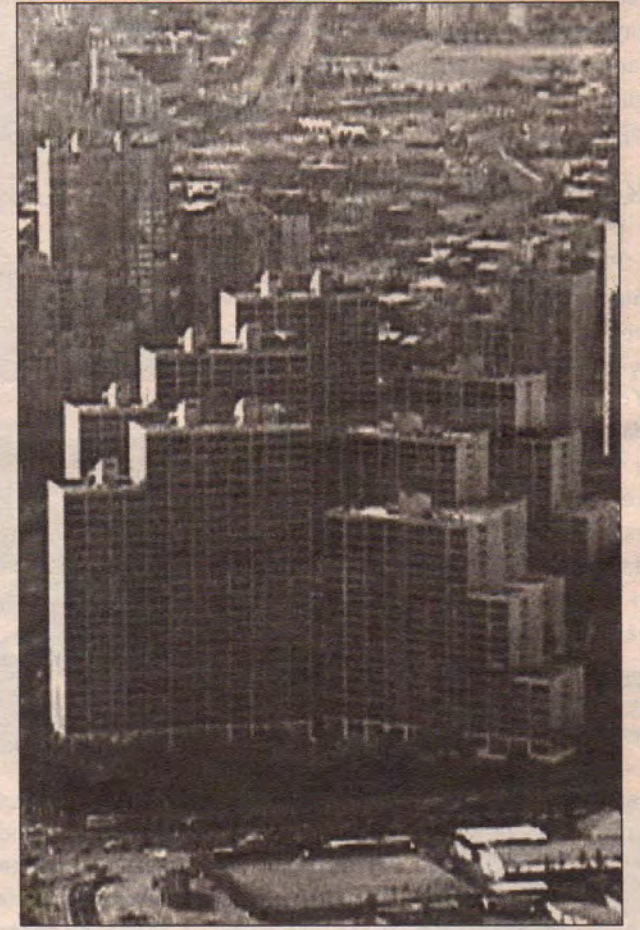
Biz kalıyoruz...

Tahran- Efendim! Bildiğiniz gibi bir kaç hafta önce İran'da, Bem kentinde deprem oldu, bu deprem için tabii ki yazılar yazdık ve hüzüne girdik. Depremden sonra bilimadamları Tahran'da toplandılar ve Tahran kentini en fazla deprem riski taşıyan şehir olarak ilan ettiler. Bu ilmi haberden sonra İran devleti ve rejimi, İran başkentini Tahran'dan taşımaya karar verdiler. Birkaç önemli kent de başkent olarak düşünüldü; Tahran'ı boşaltacakmışız.

Hay Allah! Olacak iş mi? Tahran'ın nüfusunun, bazılarının göre 12 milyon ve diğerlerine göre 17 milyon olduğu tahmin ediliyor. Bu millet nereye gidebilir efendim?

Biz burada kalacağız, deprem olsa bile!

Diyorlar; Tahran'da deprem olursa en az 2 milyon kişi ölecektir. Dahası da var; depremden dolayı çıkacak yangında 3 milyon kişi ölecektir. Susuzluk, kötü hastalıklar ve cesetlerden mütevellit hastalıklar da cabası.

Garip bir hikaye efendim! Tahran ve halkı biliyor ki, depremde hemen hemen herkes ölecek. Fakat herkes Tahran'da kalıyor.

Halk diyor: Biz kalıyoruz.

Bem depremi için yazdık, Tahran depremi için de yazacağız efendim. Eğer biz kalırsak, ölmezsek, biz yazacağız.

Bu kentte, Tahran'da kalacağım efendim. Bu kent ne Paris gibi sevgililerin kenti, ne de Roma gibi bir müze kentidir. Burası Tahran'dır; trafik ve duman kenti. Fakat biz burayı seviyoruz. Burası aşk kenti, insanların diğerlerine aşk arzettikleri kent. Buraya aşığız efendim...

Azadi meydanı, Derbend, Veli-ye-Asr caddesi, Tophane meydanı, Bazar ve...

Gidersek özleriz Tahran'ı, biz Tahran çocuğuyuz, biz gidersek kim bize Tahran çocuğu diyecek? Türkiye'de kim bizi Tehrani diye çağıracak?

Evet, Bem depremini şu anda unutalım. Gelin yürüyerek Derbend'e gidelim; yağmur yağıyor, hava güzel, orada bir nargile içelim, yanında çay ve arkasından çay!

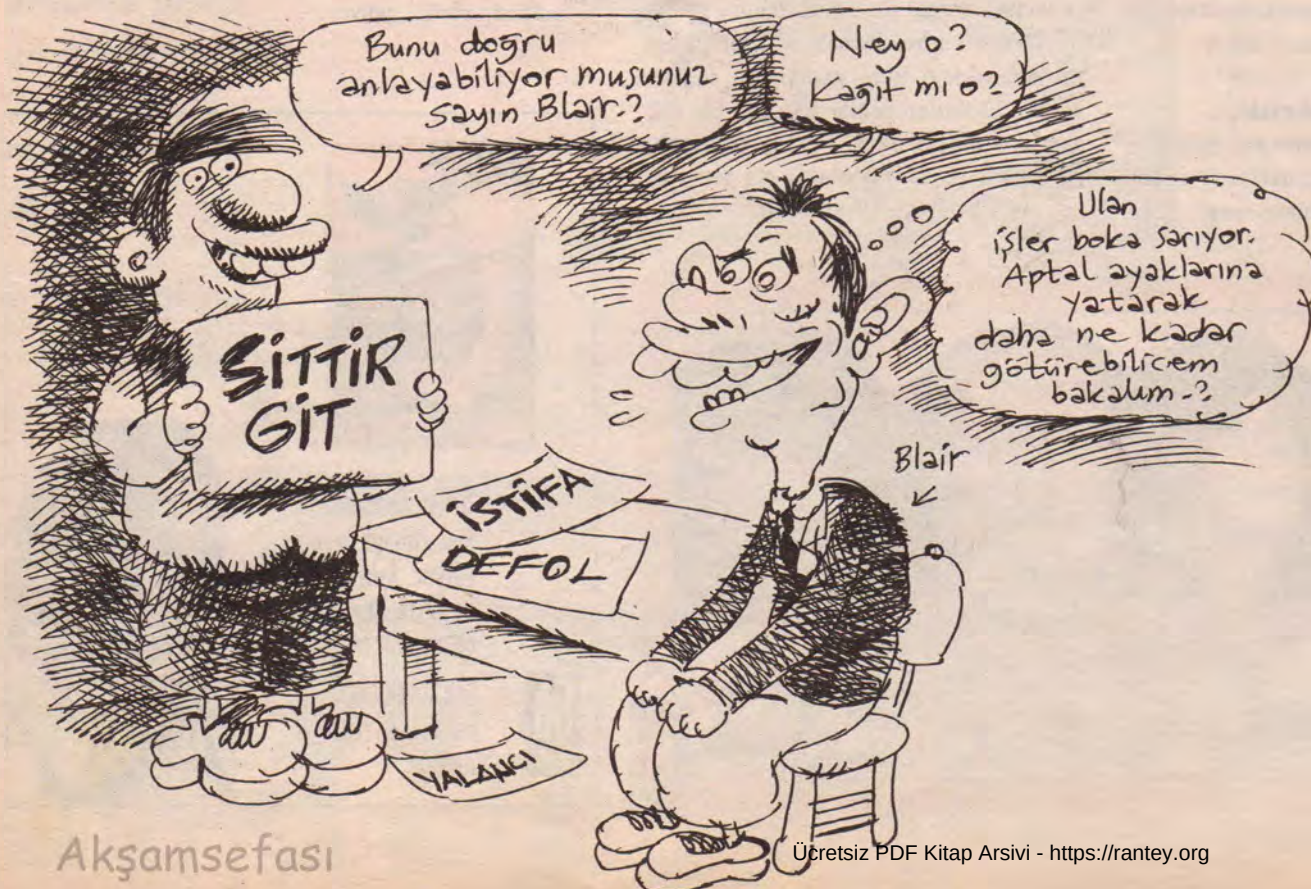
Tahran... Gece senden uzaktır

Tahran... Her zaman nurdur

Tahran'la sokakları gururdur...

Tahran...

• Tony Blair, Irak'taki kitle imha silahlarıyla ilgili istihbaratı yanlış anladığını söyledi!

KKTC'nin AB yanlısı muhalif liderlerinden Hayati Yaşamsal:

CHP'li İnal Batu, seçimlerde oy kullandı!

Raffi A. Hermonn
Strasbourg-Avrupa Konseyi

Hayati Yaşamsal, "Bu Memeleket Bizim" adlı Kuzey Kıbrıs muhalif platform kurucularından, Haklar ve Özgürlükler Derneği'nin başkanı... "Bu Memeleket Bizim Platformu" bir sivil toplum örgütü. Kuzey Kıbrıs Türklerinin, sivil toplum örgütlerini barındıran, özelde "Kıbrıs kalıcı barışının sağlanması" genelde ise "bu barışla birlikte, tek bir Kıbrıs olarak, Avrupa Birliği'ne girmesini" hedefleyen bir örgüt. Kıbrıslı muhalif Yaşamsal, 'Avrupa Konseyi Asemblası' için bulunduğu Strasbourg'da sorularımızı yanıtladı.

Cumhuriyetçi Türk Partisi Başkanı ve Başbakan Mehmet Ali Talat'ın politikasını nasıl buluyorsunuz?

Aslında, sayın Talat'ın temsil ettiği siyasal akım 'Bu Memeleket Bizim' Platformu'nun kuruluş sürecine fiili olarak katılmıştır ve hâlen de bu platformun asli üyelerindendir. Sayın Talat, bu mevkiye çok yeni geldi. Bugüne değin bulunduğu ifadelerde, platformumuzun "Kıbrıs sorununun çözümü ve Avrupa Siyasal Hedefleri" konusunda, iki yıldan beri, geliştirmiş olduğu söylemlerden farklı bir şey söylemedi. Kendisi ve CTP de, platformumuzun bu konuda güttüğü politikadan farklı bir şey gütmüyorlar...

O zaman, şimdilik de olsa, Talat'ın güttüğü politikasından memnunsunuz...

İşte ben de, şimdi bir 'nüans' koymak isteyecektim. Evet, sayın Talat ve CTP'nin güttüğü politikalarından memnunuz diyoruz, fakat evet fakat... Gerçekleri de görmek zorundayız. Şimdi söyleyeceğim, platformumuzun görüşü değil, kişisel görüşümdür: Şu an hükümeti kurma görevinde olması, kendisine ait olmayan söylemler ifade etmeye zorluyor sanki. Şöyle ki: "Türkiye'yle uyum içinde bir siyasal çözüm ve Avrupa Birliği hedefi zorunluluğu"ndan söz ediyor. Bu bizde, ister istemez, bazı endişeler doğuruyor. Türkiye'nin; bizim platformun ortaya koyduğu 1 Mayıs öncesi çözüm ve AB hedefini, fazla da dikkate almadığı endişesi söz konusudur bizde. Dolayısıyla, bizim, toplumumuz için, en önemli tarih ve hedef 1 Mayıs'dır! Biz 1 Mayıs'ı, geçmemeyi hedefliyoruz. Çözümü ve AB'ne girişi 1 Mayıs'tan sonraya bırakmak istemiyoruz. Bu noktada, sayın Talat'ın 'Türkiye ile uyum politikası' çerçevesinde, 1 Mayıs tarihini aşacağını tahmin etmiyoruz, ama... Bir kırılma noktası olacaksa, işte bu noktada, ancak ve ancak olacağı endişesi, önümüzde bir şık olarak, duruyor. Toplumumuz, yani bu topraklarda yaşayacak olan, bu toprakların asil yazgısına sahip insanlar, kesinlikle 1 Mayıs tari-

hinin aşılmasını istemiyorlar. Halbuki; Türkiye'nin mevcut Hükümet'in siyasal söylemleri 1 Mayıs tarihinde, olmazsa da olur!' şeklinde hareket ediyor ki; böyle bir oyun içerisinde, sayın Talat'ın 'Kuzey Kıbrıs'da Hükümeti kurma' görevini üstlenmiş olmasından dolayı, girecek olduğu taktirde, işte asıl kırılma noktasına gelmiş oluruz. Platform ile Sayın Talat arasında, ancak bu durumda sıkıntı doğar.

Kıbrıslı Türk ve Kıbrıslı Rum, bundan sonra, geçmişteki acı deneyimler tekrar yaşanmadan, huzur içinde birlikte yaşayabilirler mi?

Size hemen, kocaman bir evet ile yanıt verebilirim! Şüphesiz ki, evet, yaşayabilirler! Çünkü artık, Kıbrıslı Rum ile Kıbrıslı Türk'e, gelişen olaylar çok şeyi göstermiş ve öğretmiştir. Bunlardan biri 23 Nisan 2003 tarihinde 'Serbest Dolaşım'ın hayata geçirilmesinden sonra, yaklaşık 2 milyon karşılıklı geçiş olmuştur. Küçümsenecek bir sayı değildir. İlginçtir, uluslararası kuruluşlar, yıllarca, Kıbrıs'lı Rumlara 'Sorunları Çözümleme' ve 'Müzâkere Teknikleri' konularında, dersler ve eğitim vermişlerdir. 23 Nisan'da hal böyle olunca, herkes şaşırıldı. Bunca yıl verdiğimiz ders, teknik yöntemler vs. saire, neye yaradı, demek ki sorun hiç de öyle zannedildiği gibi değilmiş diye... 2 milyona yakın insan, karşılıklı olarak, öteki tarafa geçti ve en önemlisi, en ufak, ama gerçekten en ufak bir şekilde hadise olmadı. Sadece bu olmamakla da kalmadı, sayısız karşılıklı duygusal sahneler yaşandı hadi bu da bir şey değil, karşılıklı yeni dostluklar ve hele hele zaten günümüzde meyvelerini vermeye başlamış, karşılıklı iş ortaklıkları kuruldu. Rum ile Türk o günlerde vardıkları anlaşmalar sonucu, söylüyorum meyvelerini toplamaya başladığımız, ciddi iş arkadaşlıklarına başladı. Karşılıklı dostluklar, birlik-telikler ve dediğim gibi karşılıklı çıkara dayanan, iş ilişkileri tekrar yeşermeye başladı. Şu da tabii ki bir gerçektir ki, Kıbrıs Türkü, özellikle son iki yıldır, koydukları iradeyle, şunu göstermiş-

lerdir ki; Kıbrıslı Türkler Avrupalıdır, Avrupalı gibi düşünürler ve düşünüyorlar şimdi de... Başka bir şey de yaptılar Kıbrıslı Türkler: Karar verdiler! Varolan tüm halklar, tüm toplumlarıyla beraber, yeni bir Kıbrıs yaratmak ve bu Yeni Kıbrıs'ı da, Avrupa Birliği içerisinde örgütleyebilmek. Artık açıkça söyleyebiliriz: Kıbrıs Türkü buna karar vermiştir ve hiç bir güç buna engel olamaz, bu saatten sonra!

Yapabilecek mi bunu Kıbrıs halkı?

Göreceksiniz, bunu yapacaktır ve zaten yapmaya başlamıştır Kıbrıs Türkü ve ayrıca şuna da kesinlikle inanıyoruz ki, Kıbrıslı Türkler salt Kıbrıslı Rumlarla değil, herkesle birlikte yaşayabilecek; kültürel, sosyal, akademik bilgiye ve özellikle de dünya görüşü ve geleneğe sahiptirler. Kıbrıslı Türklerde; örneğin Kıbrıs'ın Ermeni Toplumuyla en yakın ilişkileri, Kıbrıs Türkleri olmuştur. Kıbrıs'ın Türkleri, geçmişten gelen, belki 2000 yıllık bir kültüre sahiptirler, değişik inanç ya da kökenden gelen insanlarla birlikte yaşamak kültürüne de sahiptirler. Kıbrıslı Türkler, öyle fazla etnik veya milliyetçi duygularla hareket etme gibi, sosyal yapıları veya ilkel anlayışlara falan sahip değildiler.

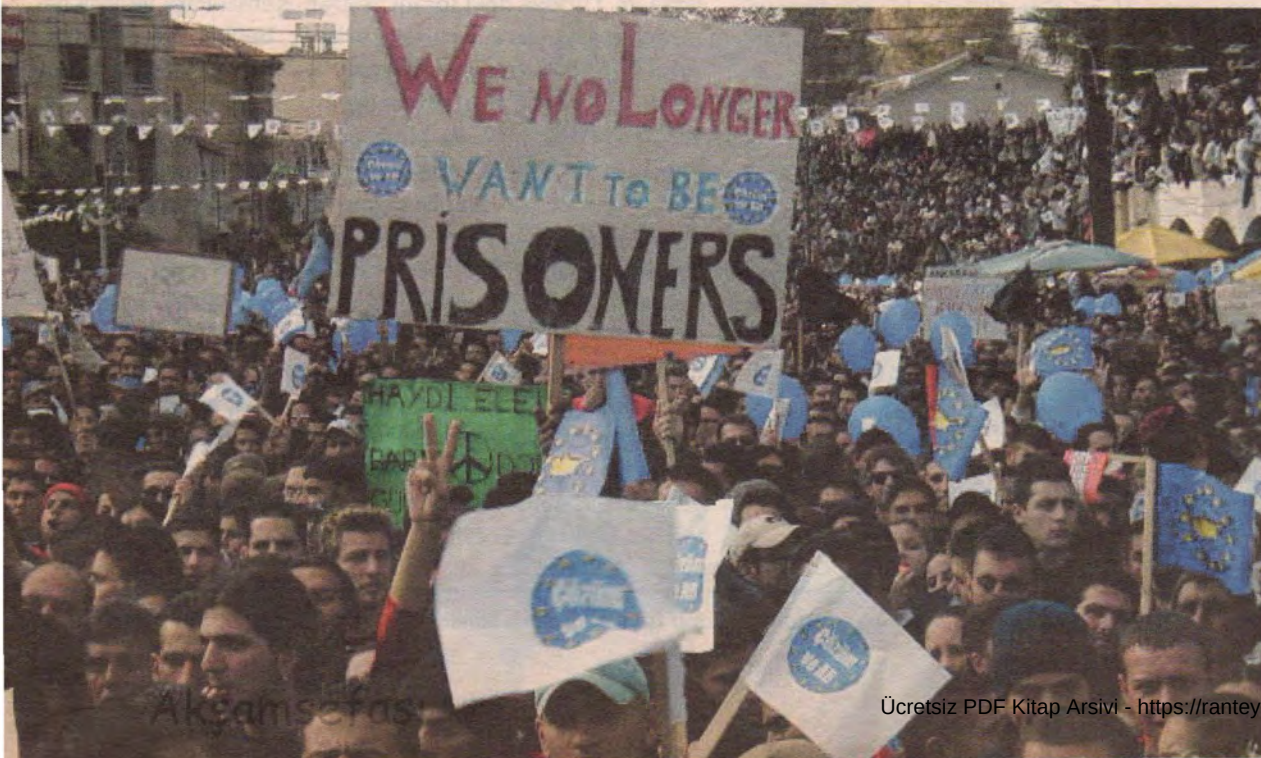
Son seçimlerde Türkiye'den seçmen götürüldüğüne yönelik iddialar olmuştur?

Söleyeyim... Kamyon veya otobüslerle değil de, büyük bir nüfus aktarması söz konusudur, Türkiye'den Kıbrıs'a. 1974 sonrası, oluşturulan idari yapı, ki buna sonuçta 'Kuzey Kıbrıs Türk Cumhuriyeti' dendi, yürütmüş olduğu 'yerleştirme' veya 'vatandaşlık' politikası sonucunda, bırakınız Kıbrıs'a 'taşıdığı' insanları, bizzat Türkiye'de yaşayan, Kıbrıs'la hiç ilgisi olmayan, Türkiye'de yaşayıp çalışan, Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlarına 'KKTC vatandaşlığı' vererek, onların oy vermelerine olanak verdi. Düşünebiliyor musunuz? Seçim zamanlarında, bizim Kıbrıs'da 'artificial citizenship' dediğimiz bu 'naylon vatandaşlar'ını, tama-

miyla 'manipüle' etmek için kullandılar ve haliyle son seçimlerde de bunlar kullanıldı. Mesela size çok bîrâr bir örnek vereceğim: Cumhuriyet Halk Partisi (CHP)'nin Genel Sekreteri, sayın İnal Batu, KKTC vatandaşı olarak Kıbrıs'ta yaşamamasını bırakın, Türkiye'de, TBMM'nin bir üyesi olmasına rağmen, Kuzey Kıbrıs'a geldi ve oy kullanıp, geri döndü. Nasıl?.. Benim size daha uzun ve tafsilatlı şeyler anlatmama gerek yok! Bütün bir resmi manipülasyon sonucu, eğer yine de sonuç % 51 olarak lehimize çıkmışsa, o zaman Kıbrıs Türkünün gerçek iradesinin ne olduğunu, kolayca anlayabilirsiniz. Kıbrıs Türkünün gerçek iradesinin, ne olduğu öğrenilmek isteniyorsa, uluslararası gözlemcilerin denetiminde, nüfus sayımına gitmeyi talep ediyor, çıkan gerçek nüfusla bir referandumla gidilmesini istiyor, sonucunun, Kıbrıs'da Rumlarla birlikte; barış, huzur ve istikrar ortamı yaratarak, AB'ne, hemen girmek isteyenlerin lehine yüzde 99 olacağına kesinlikle inandığımızı, belirtmek istiyoruz.

Rauf Denktaş'ın derdi ne o zaman?

Bu sorunuza; sayın Rauf Denktaş'ın, bizzat kendi oğlu olan, şimdiki hükümetin Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı olan, sayın Serdar Denktaş'ın, öz babası için sarfettiği bir sözle, yanıt vermek isterim: 'Babam, geçmiş jenerasyonun lideridir, ben ise gelecek jenerasyonun bir temsilcisiyim!'... Evet böyle yanıtlamıştı, sayın Serdar Denktaş, 'Babanızla sizin aranızdaki fark nedir?' diye kendisine yöneltilen bir soruya. Dolayısıyla, sayın Denktaş, 1950'lerde 'TMT'ye girerken ettiği yemininden geri dönüş yapmayacak, daha açıkcası 'Türkiye'ye Kıbrıs'ı ilhak ettirmek' isteyen bir politikacıdır ve öyle kalacaktır. Ama böyle bir hedefin, bugünkü koşullarda, o 'uğruna mücadele ettiğini' iddia ettiği 'Türklüğe', Türkiye'ye, Türkiye ve Kıbrıs Türk halklarına en fazla zararı vermiş, böyle bir kaygısı yoktur maalesef, sayın Denktaş'ın. •

Onlar sordu, Yalçın Küçük yanıtladı

“Ailemdeki İbrani asıllılar

Emre Aköz

Sabah Gazetesi Yazarı

Tekeliyet 1’de apaçık dile getirdiğiniz Mustafa Kemal Paşa’yı, “kripto-analiz”lerinizin dışında tutuyorsunuz. Neden? Böyle davranmanızın sebebi, “Atatürk’ü koruma kanunları” mı, yoksa başka kaygılarınız mı var?

Emre Bey; acaba telegrafik cevaplar vermeme izin verir misiniz? Bir, ben bu kapağı açtığımda zindandaydım. Washington’un Cumhurbaşkanı adayının İsmail Cem olduğunu teşhis ediyordum, ülke için Demirel’den daha olumsuz bir ihtimal olarak görüyordum, tek imkanım, İbrani asıllı olduğunu çıkarmaktı. Bunu kendime yakıştıramıyordum, ama, güçsüz ve çaresizdim, bir önsöz’de de dillendirdim, ben kendimi, “boşluk tanımayan Yalçın” olarak görüyorum. Ülke için, başka yol bulamadığım için ve başında, kendime hiç yakıştırmadan, bu yolu açtım. Bana, zaman zaman, “Sağol, Cem’in cumhurbaşkanlığını önledin” diyorlar. Hayır, benim gücüm buna yetmez; biliyordum. Ben önlemeye çalışanlar arasında yer aldım ve “çok şükür” önledik. Sezer, o koltuğu bize borçludur. Hakkıyla geldiğini sanmamalıdır, gerçekçi olmasını diliyorum. İki, bunu bir rant ve bir sadakat ya da emperyalizm teorisine bağladım. Hak etmedikleri yere gelenleri deşifre ediyorum, bu ülkeye sadakatı olmadığını düşündüklerimi açıklıyorum. Üç, Kemal Derviş ve İsmail Cem bu kategoridedirler. Her ikisinin de IQ’su düşüktür. Savaş Ay’ın, Kemal Derviş ile yaptığı ünlü röportajını hatırlamalısınız. Savaş, gördüğü zeka yoksulluğu karşısında şaşkındı. Murat Yetkin, çok yakında “Tezkere” adında çok yetkin bir kitap yayınladı, burada, Derviş’in Ecevit’in tercihi olmadığını, Fischer’in diktası olduğunu kaydediyor. Bu çok önemli bir noktadır ve ben Bülent Bey’in bunu tekzip etmeyeceğini düşünüyorum. Bu Fischer, Sabah Gazetesi’ne inanırsak, devalüasyonu da yapan adamdır ve Washington’daki İsrail Partisi’nin önemli elamanlarından birisidir. Burada hem emperyalizmi, hem ülkeye sadakatsizliği ve hem de konpirasyonu net olarak teşhis edebiliyoruz. Her aşamasında Ya-

hudiler ve İbrani asıllılar var. Cem’e gelince yıllarca kolejlerde okumasına karşı doğru dürüst İngilizce bile konuşmamaktadır, hiç bir yeteneği olmadığını biliyoruz. Derviş’e, “hoşamedî” diyenlerin başındadır. Cem, karakaşı ve Derviş kapani’dir. Bütün konspiratörler misali, işe, Cumhuriyet Gazetesi’nde başlamıştır. Cumhuriyet, bir konspiratör serası’dır, tekrarlıyorum.

Bu ülkede kabiliyetlere bütün kapılar kapatılmıştır, ve ben rantiyelerle uğraşıyorum. Bütün kifayetsizlere ve bütün rantiyelere savaş açmış durumdayım; hepsi İbrani asıllı çıkmaktadırlar. Benimki bütün isyanların en haklısı ve en barışçıl olanıdır. Doğrusu barışçıl olmak da pek doğama uymuyor, ancak eşyanın tabiatına uygundur. Bir isyanı başlattığımı saklamıyorum.

Bir, Haldun Dormen, hak etmediği hiç bir yere gelmemiştir ve İbrani asıllıdır, ve ben Dormen’i, bana tiyatro sevgisini aşılayanların arasında ve başlarında sayıyorum. Şükran duyarım. İki, ayrıldığı eşi Betül Mardin ise bir rantiyedir ve biz iktisatçılar, piar ve benzeri işleri parazitik sayarız, “değer” yaratmazlar ve produktif değillerdir ve dolayısıyla Bayan Mardin, bizim bilgimize göre, produktif olmaktan çok uzaktır. İbrani asıllı olduğu için “dünya” piar başkanı olmuştur. Bunu “mardin” soyadına yayabiliriz; Şerif Mardin, İbrani asıllı olmasa, katip bile olamazdı. Kardeşleri de öyledir ve Tekeliyet’in gelecek ciltlerinde bu ailenin önemli İslamîk tarihîkatların şeyhleri olduğunu göstermek durumundayım. Hazırlıklarım var. Onaltıncı yüzyılda dünya Yahudiliğinin merkezi Selanik’ti ve onyedinci yüzyılda Amsterdam’a geçiyordu; Sevi’nin apostasisi’ni, bu geçişi durdurmaya yönelik bir Osmanlı senaryosu, Vezir Köprülü’nün bir tür kumarı

olarak da düşünebiliriz; bu, Şebeke’nin ikinci kitabındadır. Şimdi, Kudüs ve Tel Aviv’e rağmen, Yahudiliğin “gerçek” başkenti, New York’tur. İbrani asıllı olup olmadığı yolunda her gün yeni bir endikatör bulduğum Tayyip Erdoğan’ın Beyaz Saray’dan önce New York’ta Yahudi madalyaları toplaması bu nedenledir. İbrani asıllı Ahmet Erteğün ile Arif Mardin, New York’ta “konsolosluk” yapıyorlar; Yahudi başkenti ile Türkiye’deki Yahudiler ve Kripto-Yahudiler arasında bağları kuruyorlar. İstanbul matbuatını zaman zaman süsleyen “New York’ta başarıya imza atan Türkler” dizileri bunların icatıdır; hepsinin İbrani asıllı olduklarından kuşku duyamayız. Bu durumda Kemal Paşa’yı bu araştırma alanına almayı kim benden bekleyebilir; Paşa, geldiği yere bizi hakkin gelmiştir. Paşa’nın bu topraklara bağlılığı her türlü kuşkunun üstündedir. Paşa, Paşa’dır. İngilizlerin güzel bir

“Siz Emre Bey; hangi kabiliyet bu Hüsamettin Özkan’ı başbakan yardımcısı yaptı, lütfen bunu analiz etmelisiniz. En yüksek rütbeli dört orgeneralimiz, en önemli yerlerde idiler, bu Özkan’ı, Ecevit’in yerine getirmek için çalıştıklarını da eklemelisiniz.”

sözü var, “it is right or wrong, it is our country”¹ diyorlar. Trotsky, “it is right or wrong, it is our party”² formülasyonu ona dönüştürmüştü. Biz de, “it’s right or wrong, it is our Pasha”³ diyebiliyoruz. Hayır, hiç bir yasal engel bulunmamaktadır. Ayrıca bir kimsede İbrani köken bulunması başlı başına kötü değildir, kötü olan bütün su başlarını tutmak, kendilerinden olmayanlara hiç bir şans tanımamak ve sadece İsrail ve Amerika için yaşamaktır. Ben bunu ortaya çıkarıyorum ve Türkiye’de İbrani asıllıların 1967 yılına kadar, bu topraklara sadık olduklarını ileri sürüyorum ve bağırma basıyorum. Fakat şimdi rahatsızlar ve benim çalışmalarımın, tam bir hazırlığa denk geldiğini tespit edebiliyoruz. İsrail ve Türkiye’deki İbrani asıllılar, Kemal Paşa ile ilgili bazı deklarasyonlara hazırlanıyorlardı; benim açıklamalarımla tereddüte düşürmüştür. Kemal Paşa, sık sık “makina başkanı” derdi, bu telgrafhenedeyim, anlamındadır ve ne yazık ki benim telgrafım da biraz uzuyor, özür diliyorum. Bir Hillel Halkin’den söz edebiliriz, “h” harfi düşerse ki düşerse “alkin” kalıyor ve biz, Erdoğan Alkin hatırlıyoruz. “H” bütün dillerde “muat” bir karakterdir, “Ahmet” demiyoruz, “a’met” diyoruz, Profesör Alkin de İbrani asıllıdır; İbrani asıllı oldukları için nerede ise ikiz yavrucukları “beşik uleması” oldular, doğdukları gün, üniversitede asistanlık bulundular, bu ülkede ancak İbrani asıllıların bir ayrıcalığıdır. Birisi, yine İbrani asıllı Hüsamettin Özkan’ın kızıyla evlenmiştir. Siz Emre Bey, hangi kabiliyet bu Hüsamettin Özkan’ı başbakan yardımcısı yaptı, lütfen bunu analiz etmelisiniz. En yüksek rütbeli dört orgeneralimiz, en önemli yerlerde idiler, bu Özkan’ı, Ecevit’in yerine getirmek için çalıştıklarını

Kemal Gürüz ile Kemal Alemdaroğlu... Bunlardan birisinin İbrani asıllı olduğu kesindir ve diğeri çok büyük ihtimaldir; “fosil” sözcüğünden türeterek bunlarınkine de “fos-kemalizm” diyebiliriz. Demek ki şimdi sahnede, aşırı İslamist “neo-kemalizm” ile “fos-kemalizm” kavgası var

1. Doğru veya yanlış, bu bizim ülkemizdir. 2. Doğru veya yanlış, bu bizim partimizdir. 3. Doğru veya yanlış, bu bizim paşamızdır. 4. Kayıp İsrail kabilesinin izinde.

teshis ettim!”

da eklemelisiniz. Ben, bu hem kifayetsiz ve hem de kapitalist olanlara karşı bir isyan çığlığı yükseltiyorum.

İki, bu Halkın veya Alkin, "in search of a lost tribe of Israel"⁴ alanında uzmandır, kitapları bende var, kayıp kabilelerin peşine düşmüştür. Üç, "Forward" Dergisi yazarları arasındadır; bu Halkın ya da Alkin, **Kemal Paşa** üzerinde de yayın yapıyor. Sayısını vermiyorum, "forward" yeterlidir, bakabilirsiniz. İsrail, şu anda, Kemal Paşa'nın adına muhtaç görünmektedir. Dört, İsrail'in işini yapmak benim işim değildir. Ben şimdi bunun tam tersini yapıyorum. Bu kadar mı; hayır, Terakki Vakfı, "Selanik'ten İstanbul'a" cildini yayınladı, şu anda sabetayizmin "resmi" tarihi diyebiliriz. Burada, İpekçi, Derviş, Kapani veya Kapanlı Aileleleri'nin, başkaları da var, İbrani asıllı oldukları açıklanıyor, artık bu aşamadayız. Türkiye'de kripto-yahudizmin de, bu da bilimsel bir söyleyiştir; bir deklarasyonu başlatmış haldedirler.

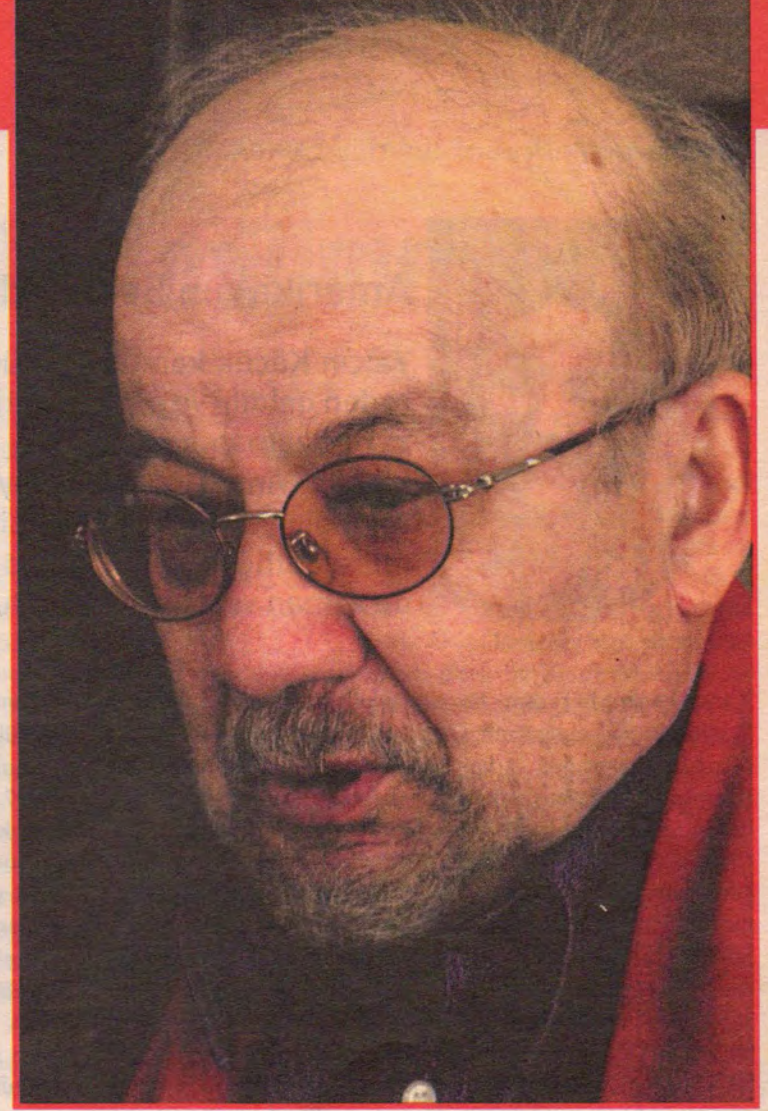
"Bazen Selanikli olmak dönme olarak görülüp suçlanmak için yeterlidir. Dönme veya Yahudi olmak da Mason olarak nitelenmek / suçlanmak için yeterli görülmüştür. O kadar ki hem İslam hem de Yahudi radikalleri Atatürk'ü dönme olarak görürler, ama bir farkla, İslami radikaller bunu bir küçümseme, bir suçlama olarak yöneltilir. Yahudi radikaller ise kendilerine bir övgü payı çıkarmak için."

Bunu işte bu resmi yayından alıyorum, Terakki Vakfı'na göre, Yahudi radikalleri, bir görüş içindedirler. Bu yetmiyor mu? Gerçi, bu deklarasyonu, "ama açıktır ki bir tarihsel olarak Atatürk'ün dönme olmadığı bilinmektedir" yollu anlaşılması zor ve müphem bir cümle izliyor ve burada sadece Abdurrahman Küçük'e atfı yapılmaktadır. MHP yöneticisi ve milletvekilliği yapmış olan, İlahiyatçı Dr. Küçük, ne bu tür bir iddia ve ne de bunun tekzibi için bir "otorite" olmaktan çok uzaktır. Öyleyse bir deklarasyon var, fakat tekzibine rastlamıyoruz.

İmlalar vardı, Encyclopedia Judaica'da var, Rifat Ballı'nın çalışmalarında var, "hayır" izlenimi içinde "evet" yazıyorlar; ancak bu imadan ötedir. İbrani asıllı olduklarını gösterdiğim Nilüfer Göle ve tayfasının, Derviş konspirasyonunda "arkadaş" dediler ve ben "akraba" olduklarını kanıtladım, "Kemalizm yoktur, Atatürk var" safsatası da bu

yöndedir. **Necmettin Hoca**'nın, başbakan olduğu zamanda, "Atatürk yaşasaydı, refahçı olurdu" sözü hamdır; fakat, bugünkü kripto-yahudilerin, sabetayistlerin, sabetayist kemalistlerin, neo-kemalistlerin çok çok büyük bir çoğunluğunun, islamist, tayyepist, Arjantin'de Yahudilerin "tayep" veya "tayip" adını taşıdıklarını tespit etmiş durumdayım, ve nakşibendi ve tarikatçı oldukları ise doğrudur. Bunların karşılarında ise "iki kemal" denilen, **Kemal Gürüz** ile **Kemal Alemdaroğlu** kalıyor, bunlardan birisinin İbrani asıllı olduğu kesindir ve diğeri çok büyük ihtimaldir; "fosil" sözcüğünden türeterek bunlarınkine de "fos-kemalizm" diyebiliriz. Demek ki şimdi sahnede, aşırı islamist "neo-kemalizm" ile "fos-kemalizm" kavgası var ve öyleyse Kemal Paşa'yı yine yüksek tutmak bize, Türkiye aydınına ve soluna kalmaktadır. Aydın ve sol olmak, tarihin bütün değerlerine sahip çıkmak demektir. Telgrafımızdaki son paragraf şudur; Tekeliyet'te, sanıyorum birinci ciltte, 1926 yılında Ankara'da asılan Maliye Nazırı Cavit ile Doktor Nazım'ın karakaşı ve karşı tarafın da kapani olduğunu kaydetmiştim. Buna şu ekleme yerindedir; diğerlerini bırakıyorum, Naili'nin dedesi Naili ile **Filipeli Hilmi**'yi bırakıyorum, Cavit ve Doktor Nazım siyonist idiler ve Kemal Paşa, hem Yahudiler ve hem de Kripto-Yahudiler arasında çok güçlü olan siyonizm ile mücadele etmiştir. Asılanların siyonist oluşları ve bu çok önemli, aynı zamanda şimdi kadar ihmal edilmiş konunun analizi için Şebeke'nin ikinci cildini beklemek gerekiyor. Tarihimize yeni ışıklar saçtığımız kesindir. Peki? "So what?" Bir, Kripto Yahudilik ve sabetayizm arşivlerinin 1917 Selanik Yangını'nda ortadan kaybolduğu iddiasının doğru olmadığını öğrenmiş bulunuyoruz. İki, Tel-Aviv'de ve muhtemelen Ben-Zvi Enstitüsü'ndedir, "zvi", Servi'nin bir başka yazılışdır. Üç, Yoksullar, yoksuldurlar; arşivler ise varlıklılar içindir; Mustafa Kemal, yoksul bir aileden geliyordu ve bu nedenle hakkındaki bilgilerimiz az, bilgi sandıklarımızın çoğu da sonraki uydurmalarıdır. Dört, buradan bir sonuç alınacağını sanmıyorum. Beş, tek yol, benim geliştirdiğim bilimsel ve testler düzeneğidir. Altı, benim ise Kemal Paşa'yı incelemek için bir planım bulunmamaktadır. Yedi, makina başından ayrılıyor.

"Yoksullar, yoksuldurlar; arşivler ise varlıklılar içindir; Mustafa Kemal, yoksul bir aileden geliyordu ve bu nedenle hakkındaki bilgilerimiz az, bilgi sandıklarımızın çoğu da sonraki uydurmalarıdır."

İthan Oytun Özyakalı Öğrenci

Tekeliyet' kitabınızda savunduğunuz 'Ortaçağ'a dönüş ve oligarşik tekelokrasi' tezleri ile yazar Alev Alatlı'nın 'Schrödinger'in Kedisi' isimli kitabında savunduğu 'Ölüsevicilik (nekrofilia) eğilimlerinin dünya toplumunda artması ve yeni dünya düzeni hegemonyası' tezleri arasında bir paralellik kurulabilir mi? İkinci soru olarak da Prof. Oktay Sinanoğlu hoca ile ilgili fikirleriniz nelerdir?

Alev Alatlı ile aramızda bir yakınlık olduğunu hiç sanmıyorum. Alev Hanım, her halde, ölü-seviciliğini toplumun başına gelebilecek bir hastalık olarak düşünüyor ve belki de sol ile bağlıyor; bende bu yoktur. Feodallite ve tekeliyet, korku üzerine kuruludur ve insansız'dır; insanı öldürmeye mecburdur ve sürüler yaratmak zorundadır. Hem çok öldürdüğü için ve hem de sürü dışında kalabilenlerin bir "yaşam" türü olarak ölüm ortaya çıkmaktadır. Tekeliyet'te, sürü olmayanlar için, "ölüm", yaşamak olabilmektedir. Alev Hanım'ın bunu düşündüğünü sanmıyorum.

Televizyona çıkmıyorum, bir kez bir yapımcıyı üzümüştüm, gazeteci idi, şimdi göçtü, çok özür diledim, ama borçlanmışım, istedi, kıramadım ve Alev Hanım ile bir tartışma programında birlikte olduk, hala sözü edilmektedir. Komşularımızdan parlak bir lise son sınıf öğrencisi, şimdi üniversitede, Alev Hanım'ın "despot aydın Yalçın Küçük" başlıklı bir kitabı olduğunu ve liselerde, derslerde, okutulduğunu bana söylemişti; Alev Alatlı'nın da bana benzemek isteyeceğini sanmıyorum.

Oktay Sinanoğlu'nu Yale'den tanıyorum; doğa bilimlerinde çok ileri idi; yalnız doğa bilimcilerin toplumsal dünyanın da yasaları olduğunu kabul etmemeleri genel eksiklikleridir. Oktay, Türkiye'ye bir kalp cerrahisi yada estetik operatörü misali, yaklaşıyor, transplantasyon yoluyla düzenlemeyi yeni görünüyor ve ben ise bilimsel ve konstrüktif bir üslup sahibiyim. Ayrıyız. Ancak Türkiye'nin sömürgeleştiği ve dilimizin sürekli katliama tabi tutulduğu konularında ve benzer pek çok alanda Oktay ile aynı hassasiyeti taşıyoruz. Bu ise çok güzeldir.

Yonca Poyraz Doğan Amerika'nın Sesi Radyosu Washington

Yalçın Küçük kamuoyu önündeki pek çok kişinin kim olduğu, nereden geldiği ve nereye gittiği yolundaki yorum ve bulgularıyla bizi her zaman şaşırtmakta, düşündürmekte. Acaba Yalçın Küçük kimdir? Annesi, babası, büyükbabası, daha ötesi? Benim gibi meraklı okuyucularına kendisini anlatmasını rica etsem... Bir başka merak ettiğim konu: Acaba ABD'de hiç bulundu mu? Bulunduysa ne zaman ve ne amaçla? Bulunmadıysa, gitmek ister mi?

Yonca hanım; herkesin bir uzmanlık alanı var, ben kendimi "kaçma ustası" sayıyorum; Planlama'yı çok severdim, "birinci plancılar" arasında adım geçmektedir, Süleyman Bey (Demirel) Başbakan oldu, doğrudan doğruya başbakana bağlıydık, kaçtım ve bir de Turgut Bey'i, Özal'ı, müsteşar yapacaktı, duramadım. Benim her ikisini de bozmam mümkün değildi, yeteri ölçüde bozulmuşlardı, ben tanıdığımda bozulmanın en yüksek aşamasında, "highest stage" diyorlar, idiler, bulaşır korkusuyla kaçtım. Cumhuriyet Gazetesi'nde gerçekten harikalar yaratıyorduk, kaçtım; Cumhuriyet, soldan adam alıp sağa veren bir devr-i daim makinasıdır, kaçtım, kalsaydım bir Hasan Cemal olacaktım, bu ailemize gelebilecek en büyük felakettir, annemin beni reddedmesinden korktum. "Oğlum, düştük, yoksullaştık, ama onurlu yaşıyorduk, bu ayıbı evimize nasıl getirirsin" demesi mümkündü, kaçtım. Büyük devrimcimiz Doğan Avcıoğlu'nun yazı işleri müdürü idi, devrim yapacaktı, "yapmayın" diyenleri beğenmiyordu, şimdi sadece Tayyip Bey'i beğeniyor, kendisini bir takoz yapmış, devrimin önüne atıyor; siyonizm şimdi ülkesini seven bir Ordu'ya karşıdır. Hasan Cemal olma tehlikesi vardı, kaçtım; Cumhuriyet Gazetesi beni bozmadı ve bu nedenle kin duyuyorlar. Demirel'in cumhurbaşkanlığı yetmedi, bir de Madam Çiller Başbakan oldu, saygın bir üniversite profesörü idim, bunu aydın onurum ile bağdaştıramadım, kaçtım. Aslında dağa çıkmam gerekiyordu, yürekli davranamadım, Paris'e kaçtım. Parisli olmak üzereydim, korktum, Türkiye'ye hapse kaçtım; yaşamla şakayı seviyorum, bir Cumhuriyet Bayramı'nda Edirne Cezaevi'ne girdim. Eski bir kışla imiş, çok güzeldi, bayıldım ve neden üniversite yapmıyorlar, şaşıtım. Amerika'da Yale'de Graduate Study yapıyordum, çok parlaktım, öğrenciler için açılan mülakatı kazandım ve Dünya Bankası'nda staj gördüm. Boğuluyordum, Amerika bir kazandır, beni de kendisine benzetme ihtimalini sezdim, derhal kaçtım. İktisat okuyordum, Yale'de çok iyi okutuyorlardı ve ben çok iyi okuyordum; çok iyi okuduğum için iktisat mesleğinin geri zekallılaştıran bir eğitim olduğunu hemen anladım ve bunu, Kemal Derviş ile Asaf Savaş'a bıraktım, kaçtım. Amerika'dan şimdi sadece New England'ın renkli, kırmızı çamlarını özleyorum. Harika'dır. Çok eleştirildim, normal sayıyorum. Beni çıkartınız, son kırk yılda Türkiye'de hiçbir ciddi tartışma kalmaz; bunu söyleyebiliyorum. Ütopya ve red damarları nerede ise yok bir toplumda, karşılaştığım olumsuzlukları çok sayamıyorum. Hakkımda söylenen olumlu sözler arasında, Cemil Meriç'in ölümünden sonraki dosyaları arasında

"Cumhuriyet Gazetesi'nde gerçekten harikalar yaratıyorduk, kaçtım; Cumhuriyet, soldan adam alıp sağa veren bir devr-i daim makinasıdır, kaçtım, kalsaydım bir Hasan Cemal olacaktım, bu ailemize gelebilecek en büyük felakettir, annemin beni reddedmesinden korktum."

bulunup yayınlanan, herhalde on yıldan uzun oldu, "Yalçın Küçük çağımızın Namık Kemal'idir" sözüne inanmasam da hoşuma gidiyor. Cemal Süreya'nın, benim hakkımda, "gizli şairdir" yazısı ise yeni bir kavramdır; şair'i, içini hiç utanmadan ve sıkılmadan açabilen olarak tarif edersek bunu kabul edebiliyorum. İçten olamıyorlar ve şair olamıyorlar, azdırlar ve ben, şiir yazmıyorum. Kırk bin askerdiler, bir adada savaşıyorlardı, bana "kabadayı profesör asteğmen" adını taktılar, gerçekten öyle olmak isterdim. Savaş, bir sınıf savaşıdır ve bir liderlik sınavıdır, "sınıf" ve "liderlik" kavramları ile en çok savaşta karşılaştım; Yeşil Hat'ta idim, geceleri, cipe atlardım, belki on ve belki yirmi nöbet vardır, hepsine ayrı parola gereklidir, "Duur!.. Yaklaaaaaşşş! Kimdir o?" Yaklaşmak ve fısıltı

"Annem ve babam ben sürgündeyken göçtüler, beni büyük bir bilimsel dürüstlikle yetiştirdikleri için, her gün, Yüce Gök'e şükranlarımı sunuyorum. Şimdi kendi ailemde de İbrani asıllılar teşhis edebiliyorum."

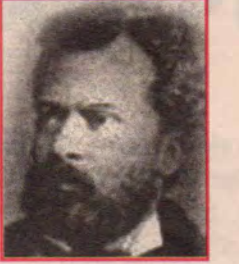
ti halinde parolaları söylemek zorunludur, bilemezse nöbetçi vurmaya mecburdur. Subayları da vururlar; "They shoot horses, don't they" filmi, bana göre Amerika'yı en çok anlatandır. Beni vurmazlardı, ama ben hiç bilmezdim, bana hepsi açıktı; Kabataş Lisesi'nden yatılı arkadaşım Örsan (Öymen), Lefkoşa'da, Saray Otelinde içki içerdi, bir gazeteci, bir savaşçı buluşurduk. Örsan'la buluşmak için her gece belki yirmi vurulma tehlikesini seviyordum. Beni vurmuyorlardı ve bazen Girne'ye giderdim, henüz MHP, "Türk" diye kırk bin mafya artığını Kıbrıs'a yerleştirmemişti, Girne'de mezeler kabul edilebilir derecede idiler ve geceler güzeldi. Savaş, tıpkı sevgili ile yalnız, insanın insanlığı ile çirliçirli kaldığı yerdir; o askerlerimi özleyorum. Belki artık insanlığımızı bulacağımız tek yer savaş alanıdır; özleyorum. İnsanın peşinde savaşı özlemek acıdır, biliyorum.

Merak'ta belki önümde Balzac ve Da Vinci var, bunların dışında benden daha meraklı bir insan olabileceğini düşünemiyorum. Ayrıca hep hedef koyuyorum, yetiştirip aşmaya çalışıyorum, Lenin bize "dognat'i peregnat" sözcüklerini öğretmişti, Rusca "yetiştirmek ve geçmek" anlamındadır; şimdi önümde bir Namık Kemal ve bir de Enver (Paşa) kaldılar. Kemal Bey, bir büyük öncüdür, ilk romanı, ilk tiyatroyu ve ilk politik sürgünü Kemal'e borçluyuz; ben de Kemal Bey misali korkağım, Kemal Bey, kaçarken korkuyormuş, "Korkma, sonunda bir ölüm var" demişler. Beni savaşa gönderiyorlardı ve ağlıyordum. Kemal, sürgün için Boğaz'ı geçerken ağlıyormuş, kendime değil, ben ölürsem efkarı umumiye de biter, buna ağlıyorum; cevabı budur. Kemal Bey, tek başına, bugünkü ve çok yanlış söyleyiş ile, "kamuoyu" idi. Ben henüz tek başıma seksen üniversite olamadım; aslında seksen

Enver Paşa, benim için, yenilmeyi bilmeyen adam'dır. Annem de öyle idi.

Kemal Bey, bir büyük öncüdür, ilk romanı, ilk tiyatroyu ve ilk politik sürgünü Namık Kemal'e borçluyuz

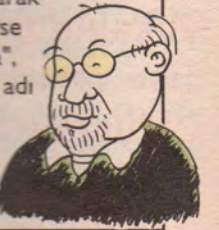
sıfırın toplamı da sıfırdır, fakat yine de tek başıma seksen üniversite olmak istiyorum.

Enver Paşa, benim için, yenilmeyi bilmeyen adam'dır. Annem de öyle idi. Annem ihtilalci bir ailedendir. Babam zengin, güçlü, işbirlikçi bir aileden geliyordu, iflas etmesini bildi. Bu iyi olmuştur, çöküşü yaşadım; ancak devrim, kaba marksistlerin inandıkları türden hep çöküşte ve hep yoksullarda değildir, yükselişi de bilmek ve istemek gereklidir ve ben bu nedenle, halkımı ve aydınımı hep yükseklerden de uçurmayı deniyorum. Yüksek tepeleri zapt etmek ve bunun için de tanımak zorundayız. Bir de güvenmek gereklidir. Bir Fransız sömürgesinde dünyaya geldim. Zengin, işbirlikçi babam, bütün sömürge zenginleri misali, bizi sömürgeci ülke terbiyesi ile yetiştirmeye zorladı. Bendeki Fransız formalizmi oradan gelmektedir. Her halim savaş halidir. Ne yaparsam, çok eleştirdiğim ve ancak her zaman bir parçası olmaktan kıvanç ve onur duyduğum Türk aydını için yapıyorum. Osmanlı tevazuunu sahtecilik sayarım, "Türkiye aydını adına yapıyorum" demek istiyorum. Benden meraklısı var mı, annem ve babam ben sürgündeyken göçtüler, beni büyük bir bilimsel dürüstlikle yetiştirdikleri için, her gün, Yüce Gök'e şükranlarımı sunuyorum. Şimdi kendi ailemde de İbrani asıllılar teşhis edebiliyorum. Yerim olmadığı için yazamıyorum. İzzet Eniştem, Şaziye teyzem ile evli idi, yazları Adana'da bağlarında geçirmek için can atardım, org çalar ve akediyonu elinden bırakmazdı, soyadı "erozan" idi; Berrin Nadi'nin babasının soyadıdır. En küçük teyzem, adı "Çimen", evlilik soyadı "İlyasoğlu", böyle bir müzik eleştirmeni var; ve bütün bilgiler uymaktadır. Kant, bize aklın bütünlük ve mutlak peşinde koştuğunu öğretti. Bütünlük peşinde koşmayan, Kant'a göre, insan değildir ve ben araştırmalarımı sürdürüyorum. Sırada, Teşkilat-ı Mahsusa'dan ihtilalci dedem var; ve bunlar beni hiç rahatsız etmemektedir.

Yalçın Küçük'ün düzeltmesi

Laila, Reina, Safran

Bundan önceki yeni Harman'daki mülakatımda Donna Gracia'nın kızı ve Nasi'nin karısını "Laila" olarak söylemiş olabileceğimi düşünüyorum. Öyleyse "Reina" olarak düzeltiyorum. "Laila", "Reina", "Safran", üç gözde bar sayılıyor, üçünün de adı İbrani'dir; Hebraik hegemonyanın adlarını arasında görüyorum.

Bir sonraki sayıda: Yalçın Küçük
Balçıçek Pamir-Sabah Gazetesi
Hikmet Çetinkaya-Cumhuriyet Gazetesi
Ömer Özgüner- NTV
Oğuz Tunçyürek- Avukat
ve okurların sorularını yanıtlıyor!

Korucubaşı Nesim Timur:

“Silopi kayıpları, bize teslim edilmedi”

Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesinde ikamet eden Mamxuran aşireti lideri Korucubaşı Nesim Timur, 3 yıldır kendilerinden haber alınamayan HADEP Silopi İlçe Başkanı Serdar Tanış ve parti üyesi Ebubekir Deniz'in akıbetleri konusunda bilgilerinin olmadığını söyledi. Korucubaşı Timur, haksız suçlamalara maruz kaldıklarını, ancak ne kendisinin ne de kendisine bağlı korucuların herhangi bir suça karışmadıklarını savundu.

yeniHarman'ın geçen sayısında, bir yıl önce Kuzey Irak'ın Duhok kentinde yakalanan ve peşmergeler tarafından kameraya da alınan sorgusunda Serdar Tanış ile Ebubekir Deniz'i korucu ve itirafçılarla birlikte Botaş Karakolu'ndan alarak Bey-

tüşşebap'ın Ilıcak köyünde Nesim Timur'a bağlı koruculara teslim ettiği öne sürülen Sefer Bildik'in ifadelerine yer verilmişti.

Söz konusu ifadelerde, geçen yıl Kuzey Irak'ta suikast hazırlığı için-
deyken yakalanan 6 korucu ve itiraf-
çının sorumlusu Sefer Bildik'in TNT kalıpları ve suikast silahlarıyla yakalandığı, sorgusunda ise bölgedeki birçok olaya ilişkin bilgi verdiği ileri sürülmüştü. Bildik'in bu ifadelerinin bir bölümünde ise Silopi'de İlçe Jandarma Komutanlığı'na çağrılan ve bir daha da kendilerinden haber alınamayan Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in korucu ve itirafçılar tarafından kaybedildiği belirtiliyordu.

Konu hakkında sorularımızı yönelttiğimiz Korucubaşı Nesim Ti-

mur, bu ifadeleri yalanlayarak Silopi Kayıpları'ndan kendilerinin haberleri olmadığını söyledi.

Kanun dışı olaylarla bir bağlantı olmadığını ileri süren Timur, “Bu haberi okuduktan sonra şimdi Beytüşşebap Ayvalık köyünde bulunan itirafçı Sefer Bildik ile görüştüm. Kendisi Kuzey Irak'ta tutukluken böyle bir ifade vermediğini söyledi” şeklinde konuştu.

Kendisine bağlı 240 korucunun bulunduğunu ve hiçbirinin kendisinden habersiz bir işe bulaşmasının mümkün olmadığını ileri süren korucubaşı Timur, “Büyük ve köklü bir aşiret. Bizi bölgedeki diğerleriyle karşılaştırmayın. Kim suç işlerse bu yanına kalmaz. Bölgede devletimizin yanında ve devletimizle bir-

likte hareket ediyoruz. Bize karşı olanlar ya da bizi çekemeyenler, bize düşmanlık besleyenler bu tür söylentileri, asılsız iddiaları dile getiriyorlar. Silopi kayıplarından haberi-miz yok. Bu haberleri yayanlar, bizlerle kayıpların ailelerini karşı karşıya getirmek istiyorlar” şeklinde konuştu.

Suçla bulaşan kişilerle bir ilişkilerinin olamayacağını belirten Korucubaşı Timur, zaman zaman aşiretinin ve korucularının asılsız suçlamalarla basın tarafından yüz yüze bırakıldıklarını, ancak iddiaların gerçekleri yansıtmadığını ileri sürdü.

Bölgede suça bulaşan korucu ya da aşiretlerle kendilerinin karşılaştı-rılmamasını belirten Timur şunları söyledi:

“Ben kendimden, aşiretimden ve korucularımdan sorumluyum. Ben-den habersiz korucuların Silopi kayıplarıyla bağlantıları olsaydı, ya da bu iki kişi getirilip Beytüşşebap'ta korucularıma teslim edilseydi bundan haberim olurdu. Burada adam-larımın her hareketinden haberim olur. Silopi kayıpları bize teslim edilmedi. Böyle bir ifade verilmiş mi ve-rilmemiş mi onu da bilmiyorum. İfade verdiği söylenen itirafçı Sefer Bildik bunları yalanlıyor. O ifadeleri ben de okumak isterdim. Bunu yapanlar bizi çekemeyen ve uzun zaman-dan beri düşmanlık bulunan kişilerdir.”

Çocukluğun soğuk sabahları

Elif Kaleli | elifkaleli@yahoo.com

Biz masalları da hikayeleri de seven bir halkız. Hatta ‘hikayesi olanları’ daha da çok severiz. Işık hızıyla yeni hikayeler üretip, aynı hızla tüketiriz. Masallarsa adeta yaşam kaynağımızdır; kimler tarafından uydurulduğunun hiçbir önemi yok. Kurgusal yaşıyoruz desem çok mu ağır kaçır bilmiyorum ama bu kadar hızlı ‘hikaye’ öğüten bir topluma dahil olmak açıkçası benim başımı döndürüyor. Ayrıca anlatılan hikayelerin hep ayrıcalıklı zümrelere ait olması midemi bulandırıyor. Hani meşhur bir söz vardır ya; her insanın bir hikayesi vardır; artık hikayeler de kendi içinde tasnif ediliyor, onların da sınıfları var, tıpkı insanların olduğu gibi... Kime ait olduğuna göre değişiyor, az ya da çok konuşulurluğu.

Şimdi aslında sevmediğim bir şey yapacağım, hikaye anlatacağım size; Atalay'ın hikayesini. Hangimiz hatırlıyoruz onun gazete sayfaları arasından bize bakan utangaç bakışlarını, karne günü evine varamadan buz tutan bedenini... Gerçekten hatırlayan var mı aramızda?

Atalay, kömür sobasının etrafında ısınan çocuklardandı. Akan kurumlar yere damlamasın diye soba borularına takılan kovaları sayarak uyuyordu. Hatta bir keresinde sıçrayan ateş ellerini yakmıştı. Atalay sabahları sevmezdi. Soğuk evde uyanmak, sabahın acımasız ayazında yün yorganların altında becerikli ellerin sobayı tutuşturma gayretini izlemek, ateşe direnen kömüre duyduğu nefret onun belleğinde kış mevsimine ait belli başlı imgelerlerdi. Nefret ettiği kömür zehirlemedi mi okul arkadaşı Yusuf'u ve ailesini. Bomboş kalmıştı Yusuf'un okulda, kalorifer yanındaki sırası. Kömür yüzünden ölmedi mi Nazlıcan'ın babası, Zonguldak'ta? Apar topar köye döndüler, bir daha da okul yüzü görmedi Nazlıcan. Kömürün kendi karalığına kattığı iki anıydı Yusuf ve Nazlıcan. Onlar da Atalay gibi gri lastik pabuç giyiyordu. Okul önlüğü

ucuz parlak kumaştandı, patiskadan bozma yaka takıyorlardı ve Atalay'ın ailesi gibi uzaktan gelmişlerdi İstanbul'a. Yalnız bir farkı vardı Atalay'ın katili kömür değil kar olacaktı.

Ben de sizler kadar tanıyorum Atalay'ı, illa tanımam mı gerekiyor onu da bilmiyorum. İstanbul'da karne günü, okuldan çıkıp evine varamadan kara yenik düşen, donarak ölen çocuk... Acının ne olduğunu bize hatırlatan, yoksulluğun çaresizliğini ölümüyle yüzümüze haykıran minik öğrenci... Ve pek hızlı hayatımızda, aniden değişiveren gündemimizde adını çoktan unuttuğumuz Atalay.... Kırılgan belleğimiz, paramparça hafızalarımız neye hizmet eder oldu? Öykülere meraklı halkımız şimdi ekrandaki hangi zibidi için gözyaşı döküyor? Neden konuşmadık Atalay'ı, çok mu gerçek geldi onun hikayesi? Yoksa bizlerin bedenleri de donmadan önceki ölüm uykusuna mı yattı?

İnşaat işçisi bir babanın üç oğlundan biriydi Atalay. İstanbul'un en yoksul semtlerinden Ümraniye'de Yenidoğan Beldesi'nde oturuyorlardı. Kardeşleriyle beraber belediye tarafından tahsis edilen bedava servis aracıyla okula gidip geliyordu. Uğruna nice çizgi filmleri feda ettiği karnesini babasına göstermek için o gün geç kalan servis aracını beklememiş ve tek başına evin yolunu tutmuştu. Kestirme yol, derenin içinden geçmesini gerektirince, yarı beline kadar ıslanan Atalay'ın minik bedenini korkunç soğuğa daha fazla direnememişi ve donmuştu. Okul yönetimi olaydan bihaber, “mişli -mişli” cümleler kuruyor, muhtemelen kerhen orada bulunan sınıf öğretmenini, öğrencilerin yoklamasını tutmakta aciz kalıyordu. Peki Atalay şayet bir özel okulda okusaydı, okul görevlileri böyle ölümcül bir hata yapabilirler miydi? Atalay'ın babasından okula kayıt parası almayarak jest yapan müdür, bir özürle kurtulabilir miydi? Öyle ya, devlet okulu orası, bir sınıfta en az 60 öğrenci var.

Biri eksilse kimin haberi olur? Şimdi kader mi diyeceğiz Atalay'ın ölümüne?

Dokuz ay önce Erzurum'dan İstanbul'a göçen baba İlbey Ortaylı, Atalay'ın kardeşleriyle beraber fotoğraflanmış. Reklamlardaki beylik cümleye atıfta bulunur gibi ‘Babalar hep ayakta kalır.’ Ayda 100 milyon liraya kirada oturan Ortaylı ailesinden, 3 çocuğun okumasına karşılık 270 milyon kayıt parası isteyen okula, artık Atalay'ın iki kardeşi devam edebilecek. Ama İlbey Ortaylı ayakta, geride iki oğlu daha var, çok kıymetli İstanbul bir oğlunu diyet aldı. Oysa Erzurum'da donma tehlikesi geçiren 3 öğretmen ve 3 öğrenci kurtarıldı. Sözüm ona altın kaplı İstanbul'da insanlar ölüirken, Erzurum'da hayatlar kurtarıldı. Tabii İstanbul'un hiyerarşisi var. Hiç Etiler'le Ümraniye bir mi ki, oralarda yaşayanların hayatları eşit olsun? Bakmayan siz ‘ipini koparan İstanbul'da’ diye sızlanan seçkinlere... Onlara ucuz iş gücü getirir göç. Şimdi Atalay aramızda değil. Tıpkı Zonguldak'ta ölüm raporuna ‘açlık’ yazılan 1,5 aylık Damla Bebek gibi... Parasızlıktan kızını ameliyat ettiremeyen babanın cinnet halindeyken etli pideyle fare zehri yedirdiği kız çocuğu gibi... Kim öldürüyor bu çocukları? Minicik bedenlerini kim böylesine acıtıyor? Bu katili nasıl buluruz, intikamımızı kimden alırsız bilmiyorum. Şu anda gözümüzün önünde yatan çocuk cesetlerinden daha önemli ne var hayatımızda? Çocuklarımızı bizden teker teker alan yoksulluk, dişini öncelikle onların küçük bedenlerine geçiriyor. Kimi soğuktan, kimi açlıktan, kimiye sapık anne baba şiddetinden ölüyor. Ama gerçek olan şu ki, ÇOCUKLARIMIZ ÖLÜYOR! Çocuklarına sahip çıkamayan bir ülkenin insanları olmak incitmiyor mu bizleri? Şairin dediği gibi, “Ben öyle bilirim ki, yaşamak berrak bir gökte çocuklar aşkına savaşırmaktır.” Çocuklarımız da giderse savaşıacak neyimiz kalır acaba?

Desen: Elif Nurşad

“Öpülmüş popolardan ha

Reyhan Karacadağ | reyhan@leman.com.tr

Kapalı toplumlar

Afganistan'ın bebeleri neredeyse tabancayla doğacak. Kadını iyice kapatmışlar kafese uzun senelerdir. Ne yapmış kadın; bebeği daha burada kindar bir hale getirip öyle doğurmuş. O kuşak büyüdüğünde ne olur; terörist ve vahşet. Al sana savaş sebebi."

Maçta küfür

Vaktiyle poposu öpüldüğü için, yürüyen penis gibi davranır. Delikanlı, tüm hayatını bu etkiyi nötralize etmek için aşırı erkeksi uğraşlarla geçirir. Ben erkeğim, ben horozum, vurdum mu deviririm gibi yürürler veya bir sürü delikanlının yaptığı gibi seksen adımda bir pantolonun ceplerinden yoklarlar. Refleksif olarak, kontrol etme gereği duyar, "Yerinde duruyor mu?" diye. Maça gidip de zavallı hakeme hep beraber, "İbne!" diye bağırırlar mesela.

Sünnet geleneği

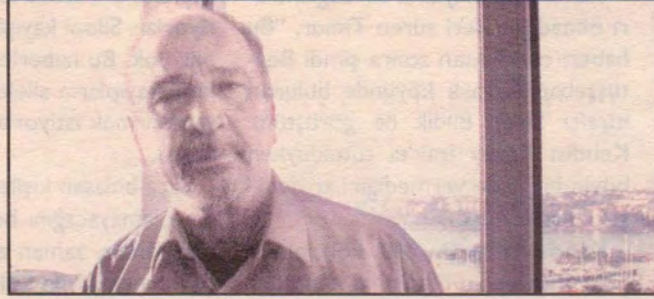
Sünneti, ya 2 yaş altına alın ya da 9 yaş üstüne çıkın. Korteks gelişsin ki anlasın ne olduğunu. Sonra belalara giriyor, kızları dövüyor, terör yapıyor, çete kuruyor, uyuşturucu kullanıyor."

Mafyozlar

Adam mafyadır, genellikle Sicilya ve İtalyan. Akdeniz ülkesi; orada da rahimler çok kibirli. Adam, astığı astık kestiği kestiktir, burnundan kıl aldırılmaz ama mutlaka filmin bir sahnesinde gider, anasının evine yemek yer. Anası azarlar onu şişman, Kibele haliyle. "Her lanetli kötülüğün altında bir rahim libidosu vardır"ın tipik açıklamasıdır bu; anlayanâ.

BBG ve Biz Evleniyoruz

Bakıyorsun televizyona, adam ya çocuk ya gey. Yiğınla rahim huşuğ içinde alkışlıyor. Adam gibi adamı istemez ki, vajinayı bilmeyen kadın. Rahime hitap eden, çocuk alt beyinlidir. Bebeğim demek ihtiyacı duyar, rahim kadınları. Klitorise de maçolar hitap eder.

Siz beyni, üst ve alt beyin olmak üzere ikiye ayırıyorsunuz. Üst-alt beynin işlevleri arasındaki fark ne?

Bütün çağdaş beyin bilimcileri, psikiyatristleri canlılığın rahimdeki kurbağa larvasına benzer durumdayken başladığını kabul ediyor. Dolayısıyla annemizin rahminde 9 ay 10 gün kayıtlı alıyoruz. Doğduğumuzda bu kurbağa larvasının kafa kısmı beyin, kuyruk kısmı omurilik olmuştur. Bacağımızın arasına yakın yerlerde biter. Bunun üstünde de korteks dediğimiz -bir taş olduğunu düşünün- 1 milimetre kalınlığında. Ben ona üst beyin, o kuyruklu canlıya da alt beyin diyorum, 1 milimetre kalınlığındaki korteksi, namıdiger üst beyni biz çok önemseriz. İnsana ait bir megalomanidir bu. Onunla okuduğumuz, yazdığımız, felsefe yaptığımız, konuştuğumuz, para kazandığımız, dünyayı algıladığımız için hayatımız "Yaşasın korteks!"tir.

Hayatımızı üst beyinle sürdürüyorsak, niçin bunun adı megalomani olsun?

Alt beyni ihmal ederiz. Üst beynin göstergesi IQ yani, "zeka katsayısı"dır. Alt beyinin işlevlerinden sadece bir bölümü EQ yani, "duygu katsayısı"dır. Vatandaşın biri, EQ'yu bilmediğinden duygusal zeka diye çevirmiş. Herkesin ağzında bir duygusal zeka var. Kardeşim duyguyla zeka yan yana gelmez. İnsanlar düşünmüyor, ne sunuluyorsa onu kabul ediyor. Omuriliğin sonunda, alt ucunda libido dediğimiz, Tao ekolünün de iki bin yıldır "Yaşam enerjisi" dediği bir enerji kaynağı vardır. Enerji yukardan aşağı doğru yaşamaz aşağıdan yukarı doğru yaşar. Bu libido psikiyatrik kaynaklarda cinsel enerjidir, Taoist kavramlarda aynı zamanda bir yaşam enerjisidir. Dolayısıyla bu alt uçta bir organ kullanma zorunluluğu vardır.

Yaşam enerjilerini nereden alır, erkekler ve kadınlar?

Kadın libidal enerji anlamında erkekte güçlüdür. Erkeğin iki enerji kaynağı vardır alt ucunda, anüs, siyah enerji ve penis, beyaz. Kadının ise dört: Rahim, klitoris, anüs, siyah enerji, vajina beyaz. Anüsü pek kullanmazlar; geçelim. Klitorisi büyük şehir kadınları sık kullanır; geçmeyelim. Anatomi kitaplarında da hayretle şunu görürsünüz: Klitoris erkek penisinin ufak bir modelidir. Küçük pipi. Kadını erkeksi yapar, feminist yapar, zampara yapar. Açık konuşalım, bir erkeğin poposuna parmak atmakla eşdeğerlidir. Böylelikle klitoris kadını her zaman potansiyel olarak lezbiyendir. Kadın vajinayı öğrenmezse kilitli yaşamak zorunda kalır, hadi klitorisi bir kenara atsak bile toplumsal bir felaket başlar o zaman, rahim libidosu.

Rahim libidosunun kadına ve topluma etkisi nasıl olur?..

Sadece annelik demek değil rahim libidosu. Libido rahime geçtiği zaman kadın da karanlık bir tünel içindedir. Doğurduklarını büyütmez, onların tanrısı kabul eder kendini, "Seni doğuracağıma taş doğursaydım!" der. Ana tanrıça kültlerinin sembolü olan Kybele heykelciklerinin de sebebi budur. Kybele heykelcikleri rahimdir, koca memeli koca kalçalı. Doğurganlığı simgeler, bereketi değil. Biz de Anadolu'da yaşadığımız için, doğru seks kimse anlatmaz ama üreme kongreleri yapılır. Ben de buradan bağırarak isterim, "İnek miyiz biz?" diye. Ondan sonra istediğin kadar doğum kontrol hapı gönder, inekler gibi doğurmaya başlarlar. Üç, beş, yedi... Çünkü yaşam enerjisini rahimlerinden alıyorlar. Libido bir enerji, ters cins çeker. Buraya düşenler hep pipiyi ister. Mesela Anadolu'da erkeği tutturana kadar doğururlar. Kadına vajinal orgazmın öğretilmesi şart. Bu bilgi kadınlarımıza verildiğinde, her kadın eninde sonunda öğreniyor çünkü.

Doç. Dr. Nusret Kaya: 1968 yılında İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde tıp eğitimi yaptı. Yine ABD'de, 'Sleep-Learning' adıyla 'Uyku Öğretimi' üzerine çalışmalar yaptı. 'Uyku Öğretimi' adlı kitabı yayınladı. 'Ben, beyin ve işlevleri, beyin takıntıları konusunda halkı aydınlatmak için çabalayan bir kafa doktoruyum' diye tanımlayan Kaya, beyin arasında oluşan ve rüyalara yansıyan takıntıları, rüyaları getirdiği sorunlar üzerine bir mülakat...

Global öğretici:

Şerefli rahim, fahişe vajina!

Kadınlar öğrenmeye açıksa, bu bilgisizliğin sebebi nedir?

Kadınlarımız değil bilim adamları suçlu bu konuda, ben dahil. Rahim toplumuyuz çünkü. Topraklarımızın adı, "Anadolu", devletimizin adı, "Devlet Ana" yasalarımızın adı, "Anayasa!" Osmanlıdan kalma böyle bir toplumda, rahim ortalamaları geçerlidir ve global açılımı şudur, "Şerefli rahim, fahişe vajina!". Bu toplum alt beyinde ana erkildir. Özellikle erkek çocuk doğurduktan sonra ana kraliçe tam palazlanır, kocalarına en büyük oğlan çocuğu gibi davranmaya başlarlar. Ben televizyonda diyordum ki "Hanımefendiler, çocuklarınızın sağlığı için vajinayı öğrenin!". Kırsal kesimlerden de gelmeye başladılar. Ama nasıl gelmiş; tam Kybele gibi. Kocayı da kulağından tutmuş getirmiş belli, sus pus köşede oturuyor. Diyor ki bana, "Bu adam erken boşalmada doktor; çaresini bulun". "Çocuklarının sağlığı için öğren" dedim ya; geldi. "Kendi sağlığın için" desem umurunda olmazdı.

Kadın vajinayı bilmediği için rahim libidosu kullanıyor. Peki erkeklerin siyah enerji kullanma sebepleri ne?

Anüs siyahtır, penis beyaz. Anüs kullanmanın karşılığı geylik değildir aslında, binde biri gey olur. Ama binde 999 maço. Rahim libidosu kullanan anneler, erkek poposuna hayrandırlar. Sadece tuvalet terbiyesiyle yetinmezler, o popoyu ikide bir ısırırlar. Öperler, koklarlar, "Benim yavrumun poposu mis gibi kokuyormuş" diye. Sonra komşu rahimler de sıraya girer her gelişlerinde. Çocuğun poposunu bir de onlar öper, işte o öpülmüş popolardan hayır gelmez.

Poposu öpülenler ne olur büyüyünce?

Anüs merkezli olmaktan korkarlar. Penis meşgalesinin, aşırı erkeksi tepkilerin temeli budur. Ama bunların hiçbir kabahati yok, bilgiyi vermediğimiz için biz kabahatliyiz. Çünkü niye; bebesin. 0-2 yaş tuvalet terbiyesi dönemi. Apışarını kollayamadığın dönem, apışarana kimin elleri nasıl değdi, kimin dudakları nasıl değdi; bilmiyorsun ki! Mesela girmeye çalıştığımız Avrupa toplumlarında kadınlara doğum sonrası izin 2 yıla çıkmıştır. Bebeklerin poposuna anne eli dışında el değmesin diye. Bir de 5-6 yaş öncesi erkek çocuklarının özellikle anüsünden derece ölçmeyin. Ateş düşürücü fitil sokmayın, çünkü korteks daha gelişmemiş, onun fitil olduğunun ayırımına varmamış. Başka bir şey olarak algılıyor, sonra anüs etkisi başlıyor.

Her lanetli kötülüğün altında bir rahim libidosu var

Anüs etkisinin başlaması, kişide neye yol açıyor?

Delikanlı tüm hayatını bu etkiyi nötralize etmek için aşırı erkeksi uğraşlarla geçiriyor. Vaktiyle poposu öpüldüğü için, yürüyen penis gibi davranır. "Ben erkeğim, ben horozum, vurdum mu deviririm!" gibi yürürler veya bir sürü delikanlının yaptığı gibi seksen adımda bir pantolonun ceplerinden yoklarlar. Refleksif olarak, kontrol etme gereği duyar, "Yerinde duruyor mu?" diye. Maça gidip de zavallı hakeme hep beraber "İbne!" diye bağırırlar mesela.

Şiddetin sebebi, kişinin alt beyininde yaşadığı cinsel kimlik karmaşası mı?

Evet. Çünkü şimdi popon öpüldü, bir de 4-5 yaşlarına doğru, düğün dernek pipine de darbe aldın. Kardeşim, tabii ki gey olmazsın ama muh-

Yıyır gelmez!”

Tıp Fakültesi’ni bitirdi. Uzmanlık alanı olan uyku psikofizyolojisi üzerine ABD’de ‘Uyku’ adlı yayın organında yayınlanan bir araştırması ile ödül kazandı. GATA Hay-Direktörlüğü görevinden 1987 yılında Tabip Albay rütbesiyle ayrıldı. Kendisini, aydınlatan, bilinenlerin ötesinde çözümler üreten, geniş kitlelerce de anlaşılma-ya, çalışmalarını halen serbest olarak sürdürüyor. Danışanlarının alt beyin ve üst üya analizleriyle ortadan kaldırıyor. Doç. Dr. Kaya ile ilkel libido ve beraberinde

teşem bir enerji kaybı yaşarsın. Bir sürü delikanlı muhteşem bir cinsel kimlik karmaşası yaşar, temeli de bu ikisidir. Rahim libidoları tarafından poponun öpülmesi ve yarısı gitti, hepsi gitti derken, düğün dernek yapılan sünnetler... Dolayısıyla sünneti, ya 2 yaş altına alın ya da 9 yaş üstüne çıkartın. Korteks gelişsin ki, anlasın ne olduğunu. Belalara giriyor, kızları dövüyor, terör yapıyor, çete kuruyor, uyuşturucu kullanıyor: Çünkü ters enerji. Bu enerjiyi düzeltmek için farkında olmadan başını belaya sokuyor. Dolayısıyla bu popo öpülme meselesi son derece tehlikelidir. İnsanları terörist bile yapar. İsterseniz inceleyin, anneleri nasıldır? Hatta bu konuda bazı filmlerde şöyle bir şey vardır: Adam mafyadır, genellikle Sicilya ve İtalyan. Akdeniz ülkesi; orada da rahimler çok kibirli. Adam, astığı astık kestiği kestiktir, burnundan kıl aldırılmaz ama mutlaka filmin bir sahnesinde, gider anasının evine yemek yer. Anası azarlar onu; şişman, Kybele haliyle. "Her lanetli kötülüğün altında bir rahim libidosu vardır"ın tipik açıklamasıdır bu; anlayana. **Rahim libidosunun etkisinden kurtulabilmek için ne yapılması gerekir?**

Kayıtlar annelerin rahminde başlıyor, hiçbir zaman kadını ikinci sınıf vatandaş yapamazsın. Yaptın mı; barbar kalırsın, çağdaş olamazsın. Kadını ikinci sınıf yapmanın en basit yolu, kadına vajinayı öğretmemektir. Kadın dişi olamaz yoksa, kadın olamaz. Kadına bir çiçek gibi davranmayı öğren, kadına dişi gücün hakkı olduğunu öğret. Olması gereken, libido vajinada. Dolayısıyla ayırım yapabilecek, "Benim vajinam erkeğime, rahmim çocuğuma..." Sen bu toplumda kadını okutmazsan, ikinci sınıf vatandaş, rahim haline getirirsen bu böyle sürer gider. Çünkü hepimizin inşası 9 ay 10 gün onların rahminde. Bu yüzden buradan başlamak lazım. Afganistan'ın bebeleri neredeyse tabancayla doğacak, kadını iyice kapatmışlar kafese uzun senelerdir. Ne yapmış kadın; bebe-ciği daha burada kindar bir hale getirip öyle doğurmuş. O kuşak büyüdüğünde ne olur; terörist ve vahşet.. Al sana savaş sebebi.

Kutsal kitapları da inceliyorsunuz. Kur'an-ı Kerim' de bu konuyla ilgili bir mesajla karşılaştınız mı?

Sembolik anlamda, şöyle; cehenneme hiçbir zaman kapı konmamıştır, ama cennette kapı vardır. Kapiyı bul, huri çıksın. Huri, çünkü dişi gücün yandaşıdır. Cennette kapı vardır. O kapıyı keşfedemediğin zaman cehennemliksin zaten. Rahim de öyle... "Ben yarattım" der alt beyinde, oysa tek tanrılı dinlerde ne der; "İnsan yaratamaz Allah yaratır". Al sana bir karmaşa daha!

Murphy kanunları Tao'ya işlemez!

Cemaatçiliğin, fanatikliğin, takıntılı sevginin ardında yine rahim etkisinin olduğu söylenebilir mi?

Rahimden göbek bağımızı koparamadığımız için birşeyci olma ihtiyacı çıkar: Şeyhçi olursun, terörist olursun, hiçbirşey olamazsan fanatik hemşehrici, daha da olmadı takımcı olursun. Üst beyin son derece karmaşık bilgilerle, beyin yıka-ma taktikleriyle doldurulmuş, seni fanatik bişeyci yapmak üzere bir çok insan bulunuyor. İsim söylemiyorum, çünkü yığınla ismi var bunların; arif olan anlar. Üst beynin kandırılmış, alt beyin zaten çocuk. Al sana en tehlikeli insan. Bunu Mezopotamya'da Hannibal söylemiş ilk defa; "Hayatta en tehlikeli insan, kandırılmış insandır." Anacığının rahminin siyahlığından kopamazsan, birey olamazsın. Özgürleşemezsin, dolayısıyla anan uzaktaysa ananın yerine koyacağın bir cemaat, bir takım veya karın olur mutlaka... Bu toplumda erkeklerin de umurunda değildir, vajinayı öğretmek. Çünkü alt beyinde kendimize hakiki bir kadın aramayız ki. Rahim ararız, anne ararız. "Ana gibi yar olmaz" denir, anayla yar yanyana getiriliyor. İşte ikilemin sebebi. Dolayısıyla da muhteşem bir sahiplenme çıkmaya başlar. Kaybettiği zaman da anasını kaybeden çocuk gibi peşine düşer intikamcı çocuk. Eğer bir kadına vajinayı öğretemediyse, o kadın seni kadın gücüyle değil, rahim gücüyle ele geçirir. Bu yüzden arabeski hep erkekler söyler, "Neredesin sen", "Perşembe gelecektin, cuma gelecektin"... Yaş ilerleyince ki, bu üst beyinin bozulması demek, erkeklerdeki o çocuk tamamıyla ortaya çıkar. Kadın da yaşlanır, ama muhteşem ana kraliçe ihtişamıyla.

BBG, Biz Evleniyoruz gibi programlarda iyice açık edilen teşhir ve röntgencilikğin altında ne ya-tıyor? Yüksek reytingli programları nasıl değeri-lendiriyorsunuz?

Rahim libidosu kullandığınızda, bazı adamlar çocuk alt beyinli kalır. Bazı adamlar da bu ters enerjiler yüzünden gey olmasa bile rahim adamı olarak kalır. Dolayısıyla ortada bir sürü rahim kadınlar ve rahim adamlar dolaşır. Peki rahim kim? Bir kere rahimin en büyük vasıflarından birisi dedikoduculuktur. Bu arada babyfaceler hat-ta geyler son derece popüler hale gelir. Bakıyor-sun televizyona, adam ya çocuk, ya gey. Yığınla rahim huşuğ içinde alkışlıyor. Adam gibi adam istemez ki, vajinayı bilmeyen kadın. Rahime hitap eden, çocuk alt beyinlidir. "Bebeğim" demek ihtiyacı duyar, rahim kadınları. Klitorise de maço-

lar hitap eder. Rahim libidosu kendisiyle barışık değil kapalı bir güçtür. Dışta hükmediciyken, içte kendisiyle kavgalıdır. Dolayısıyla hastalığı davet eder. Dolayısıyla ölümü de düşünür farkına varmadan. Bizim reyting yapan dizilerde hep savaş, intikam hastalık ve ölüm vardır. İşi bilenler, reyting endişesiyle rahimlere uygun programlar yapıyorlar, hatta bazı spikerler programdan önce bana der ki; "Ya doktor bey, ne olur 6 yaş çocuklarına uygun konuş". Farkındalar tüm bunların. Benim söylediğim bir şey değil bu, iki bin yılı aşkındır Tao öğretisi bunu söylüyor: "Aman kadına vajinayı öğret; klitoris cıss!"

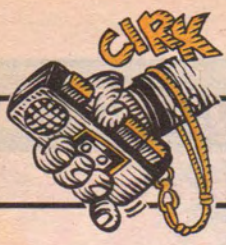
Vajinadan öncesi aşk değil, fotoroman!

Bu bilginin gizlenmesi kimlere, neden yarıyor? Toplumu böyle çocuk bırakırsak, kadınlar rahim, erkekler çocuk kalırsa ne olur? Murphy Kanunları devreye girer: "Kaz ise kazıkla." Murphy Kanunları'nı uygulayanlara yarıyor tabii. Bu kanunlar Amerikan çıkışıdır: 1- Kaz ise kazıkla. 2- Smith-Wesson kare astan iyidir. 3- Altını olan kaideyi koyar. Silah, para ve güç; eşittir kazlar topluluğu. Silahla parayı aldın, bir de ortalıkta kazlar topluluğu var. Bunların kaz olmaktan kurtulmasını ister misin? Ama Murphy Kanunları Tao'ya işlemiyor. Japonya'da, Çin'de... Başlarına düşen atom bombalarının intikamını ufak araba motorları ve mikroçiplerle alıyorlar. Silah kuşanarak değil, çok da güzel bir intikam şekli.

Hayatını, "rahim kadını" olarak yaşamış kadın danışanlarınıza, nasıl yardımcı oluyorsunuz vajina keşfinde?

Global öğretide şudur; ben kurbağa larvasının üst ucunda çalışırım, senin farkındalığını beyin anlamında artırırım, alt uç çalışması sendendir: Kocanla, sevgilinle, hiçbirisi yoksa vibratörle. Bilgiye sahip olduktan bir süre sonra düzeliyor. Kadından kadına farkediyor tabii. Birisi bir ayda çözüyor işi, kimisi altı ayda. Ama erken boşalma olmazsa kocalarda. Erken yaşta uygun olmayan sünnet; baş etken budur. Düğün dernek, "yarısı gitti, hepsi gitti" derken, pipiye darbe aldığı zaman 5-6 yaşlarında, bunun ilerde en büyük göstergesini erken boşalma olarak kabul ederiz. Çünkü alt beyin sistemi vajinaya giren penisi kesilmiş kabul eder, bir an önce işini bitirip çıkmak ister. Rüyalarında dişli vajina gören vakalar var. Buna kastrasyon kompleksi deriz. Açılımı da pipi kesimi korkusu. Bu korku normal seks hayatını bozucu birşeydir.

Libidosunu keşfetmiş, kilidi açmış, vajinasıyla mutlu kadını nasıl tanırız? Nasıl bir fark yaratır? Gözlerinden anlaşılır. Gözlerinde bir pırıltı başlar, o pırıltı çevreye iyileşme mesajı verir. Çünkü o beyaz enerjidir. Sağlıklı enerjidir, eğer onu bilmiyorsa, istediği kadar, "Ben şuyum, buyum, doktorum" desin. Üst beyinde istediği kadar, "Birbirinizi sevin" desin, aşk nutukları atсын, gözleri kara bakar. Vajinayı bilmeden öncesi aşk değil, takıntı, fotoroman. Adam gibi libidosu vajinasında olacak, ortaya bir sağlıklı enerji çıkacak, ondan sonra aşk var mı, yok mu? Yoksa onun öncesi fotoroman. Erkekler için de bu böyledir. Onun için de sıklıkla arabesk çıkar ortaya. Göz, alt beyinin aynasıdır; anlayana. Anlamayana bir şey yok. Yeşil göz, mavi göz, çekik göz... "Kadını ikinci sınıf yapıp da, kadına dişi gücün ne olduğunu öğretmeyen hiçbir toplum ilerleyemez."

'4 köşe yazarı bizde yazmak istedi'

Medyatava bir dedikodu sitesi mi, haber portalı mı?

Aslında bu soru iki yanıtın da dışında. Sitemizin yan sütununda Bukowski'den bir alıntı var: "Büyük kurumlarda çıkan rivayetlerden söz ediyorum" diye başlar. Yirmi yılını o işe vermiş Joe'nun işten çıkarılmasıyla ilgili bir haberi anlatır. Ve bir süre sonra bunun doğru çıktığını söyler. Bizim çıkış noktamız bu. 20 yıllık birinin işten atılma haberi doğru çıktığı sürece bizde yer alır. İşin özü budur.

Medyatava nasıl doğdu?

4 sene önce bu işe giriştiğimizde böyle bir şey yoktu. Habertürk'ün bir medya sitesi vardı, orada haberleri veriyordu. Oradaki haberlerden daha iyi haberler verebileceğimizi düşündük. Daha çok şey bildiğimizi gördük. Neticede 15 yıldır basın dünyasının içindeyiz. Yapıyı iyi biliyoruz. Haller Prensi Doğu grubunda, ben iki grupta birden. Çevrim Dış haberler çıkışlı. İşin bu kadar büyüyeceğini bilmiyorduk tabii. Şimdi ise kadro yine aynı, ben, Çevrim, Haller prensi ve gizlediğimiz dördüncü kişi.

O hala mı var?

O başta da vardı, şimdi de var fakat saklıyoruz. Doğan Grubu'ndan...

Aydın Doğan olmasın?

İhhehehehe... Sayılır. Başlarda siteyi haber verdiğimiz insanlar, "Siz de mi haber sitesi kurdunuz? Ne anlarsınız?" dediler. Hatta site-

"Son haberlerimizden sonra Sabah Gazetesi'nde bütün bilgisayarlar kontrol edildi. Medyatava'ya bu haberler nereden geldi diye..."

yi takip ettiklerini gizleyenler vardı. Fakat bir süre sonra bir kartopu gibi, çıg gibi büyüdü. Kendi içimizde değişti tabii zamanla.

Haber değeri olarak gördüğünüz olayların yelpazesi de bir garip. Dış basından bir haber de olabiliyor, fakat "Ertuğrul Özkök şu anda Vatan Gazetesi'ni geziyor" diye flaş girebiliyorsunuz?

Onda bir değişiklik olmadı ama. Yayın çizgimizde bir değişiklik olmadı. Bir de medyanın kendisi haber artık. Okuyucular da bununla ilgileniyor. Öğretim görevlileri okuyor, Rusya'dan okunuyor, Yunanistan'dan okunuyor vesaire. Televizyon izleyicisi de okuyor.

Günde kaç ziyaretçi?

10 bin. Fakat şöyle bir durum var: Vatan'dan tek çıkış gözüküyor örneğin. Fakat bir çok kişi okuyor orada bizi, onlar sayılmıyor. Bahsettiğiniz haberle ilgili "Bizi ne ilgilendirir" diyen de var. Fakat ilgilenen de var. Bir de şu var: Gazetecilerin en çok buna ihtiyacı var. Dış haberlerde çalıştığım için biliyorum. Gazete okumadığımız günler oluyor. Medyatava bunun için de önemli. Kendilerini buluyorlar bu site-de, basın yayıncılar.

"Şu grubun maaşı yattı, ya da şunlar teliflerini alamadı" gibi sosyal görevler üstlendiğiniz de oluyor...

Çünkü çalışan insanın her türlü sorumluluğunu taşımak ve yansıtmak... Maaşlar yatmadıysa, maaşlar neden yatmıyor dedikten sonra yatan medya kuruluşları var. Bir de başka yerde yayınlanan bir haberi alıntılıp biz yayınladığımızda daha fazla insan tarafından okunuyor ve anında.

Fakat size her gazeteden bir fahri muhabir yetiyor değil mi?

Bir çoğuyla tanışıklığımız bile yok. Fakat haber akışının çok yönlü ve güçlü olduğu kesin. Fah-

www.medyatava.net: Türkiye'deki basın dünyasının internet üzerindeki buluşma noktası.

Türkiye'de bir ilki gerçekleştirdiler ve birçok kez çeşitli makalelere, haberlere referans oldular. Siteyi 4 gazeteci arkadaş inşa etmiş... Bunlardan 3 kişinin kimliği saklı. Sadece Çevrim Çeviren kendisini gizlemiyor. "Medyatava" bir dedikodu sitesi mi, yoksa gazete özetlerinin derlendiği bir portal mı, yoksa daha fazlası mı? Medyatava ekibinden ve sitenin yazarı "Haller Prensi" ile medyatava ve medya üzerine...

ri muhabirlerimiz var ve bundan dolayı sıkıntıya girdikleri de olmuştur. Beni Medyatava nedeniyle işten çıkaran Tuncay Özkan'dır.

"Com" uzantısını kaybettiniz. Nasıl oldu? Gerçekten amatör olduk başlarda. Aldığımız domain name iki senelikti. Bizim sözleşmemiz bitince başkaları satın almış. Bize aynı adresi 5 bin dolara önerdiler, almadık. Fakat geçen süre, bizim medyatava.net'e geçmemiz yine de ciddi bir darbe oldu. Hala "com" diye girenler var.

Şimdi hakim misiniz bilgisayara?

Şimdi daha iyi ama yine de tam hakim olduğumuz söylenemez. Mesela medyatava.com'u tekrar almak istiyoruz, fakat bunun için bir şey yapamıyoruz. Sağı solu aradık falan ama olmadı. Hani artık biraz profesyonelleşmek istiyoruz. Büro tutmak, kadroyu genişletmek gibi ama daha bir girişim yok.

Geçen gün manşetiniz "Murat Saygı squash oynarken gözüne top çarptı" idi. Yadırganan bu haber sitenin konsepti dahilinde mi?

Medyatava'yı bir gazete olarak görürseniz, bunu da light haberlerden biri sayabilirsiniz. Hani belki de sağlıklı...

Maddi imkanlarınız nasıl? Site para kazanıyor mu? Zaman'ın banner'ı falan var ama...

Site kendini çeviriyor. Zaten dediğim gibi başka işlerde çalışıyoruz hepimiz. Herbirimizin Medyatava'dan gelecek olan paraya ihtiyacı yok. Sadece bir editörümüz var, maaşını buradan kazanan. Tabii cebimizden çok paralar gittiği zamanlar oldu. Bir süre hep cepten yedik ve o zaman sabahlara kadar çalışıyorduk. Eşek gibi çalışıyorduk diyebilirim. O zaman fotoğraf falan da koyuyorduk, yavaş bilgisayarlarla çalışıyorduk. Fakat sonradan yavaş yavaş düzeldi herşey. Daha iyi bir bilgisayar, daha hızlı bir internet bağlantısı...

Medyatava'nın kendini meşrulaştırması da zaman aldı değil mi? Başta görmezden gelinen bir site daha sonra referans gösterilmeye başlandı...

Medyada yaşanan her gelişme aslında normal gündemden bağımsız değil. Birbiryle ilişkili olduğunu düşünmeye başladık. Normalde oturup düşünmedik de. Buna hakim olduğumuz için bir yandan bunun deşifresini yapalım, bir yandan da "media watch" olalım dedik, dünyadaki örneklerini göz önüne getirdiğimizde. Medya nasıl dışarıyı haber yapıyorsa, bizzat kendisi haber kaynağı. İşte Ertuğrul Özkök'ün Vatan gazetesini gezmesi, Aydın Doğan'ın bilmem neyi... Önce haftıktan oyun oynar gibi başladık, gittikçe gördük ki bu ilişkileri yerine oturttuğumuzda bütünü anlamak daha kolay. İddiamız, sayemizde Türkiye anlaşılacaktır gibi bir şey değil ama bizi izlediğinizde bazı ilişkiler aşağı yukarı ortaya çıkıyor. Bir de hareketli bir alan medya. Yani transferi çok bilmem ne. Bankacılık sektörü gibi değil. Bugün buradasın, yarın bir başka yerdesin. Bir yazıyı hangi amaçla yazdığın önemli, bu tür deşifrelerde kolaylık sağlıyoruz. Hızla yayılan bir etki gücümüz olduğu için öyle bir noktaya geldi ki iş, üç bü-

MEDYATAVA.net
Yazmadıysa doğru değildir!

"Maaşlar yatmadıysa, maaşlar neden yatmıyor dedikten sonra yatan medya kuruluşları var... Beni Medyatava nedeniyle işten çıkaran Tuncay Özkan'dır."

yük gruptan birinin patronu aracılıyla bize bir haber gönderdi. Menfi bir anlamda değil yani, derdini anlatmak için. Bir dert mecrası olduk. Star çalışanları için de, Karamehmet için de... Al söyleyeyim, Karamehmet için de.

İnteraktif bir durumunuz da var...

Günde elli tane mail geliyor bir habere... Gazetelerde bu oran var mı, sanmıyorum. İki köşe yazarı arasında polemik oluyor. Birini alıyoruz o yazının örneğin, ikincisi gözden kaçıyor. Hemen diğeri küsüyor, "Benim yazımı almadınız" diye. Yahu yapma abi, imkanlarımız belli, dört kişiyiz burada...

Her gazetede haberleştığınız biri var mı?

Yüzde doksandokuz. Birebir buradaki adamımız bu diye bir şey yok, fakat umulandan fazla adamımız var. O adamların içine Türkiye'nin en önemli Anchorman'lerini de ekleyebiliriz. Onun verdiği bilgi başka, çalışanı başka. Biz Murat Bırsel'in görevden alınıp Ali Kırca'nın getirildiğini yazdığımızda kimsenin haberi yoktu. Yazdığımız halde yanlış çıkan olay üç ya da dördtü. Medyatava'nın örgütlenme şeması;

"Üç büyük gruptan birinin patronu aracılıyla bize bir haber gönderdi. Menfi bir anlamda değil yani, derdini anlatmak için. Bir dert mecrası olduk. Star çalışanları için de, Karamehmet için de... Al söyleyeyim, Karamehmet için de."

Radikal'de bir adamımız vardır, diğesinde biri vardır. Her sabah açar öğreniriz diye bir şey yok. Kendiliğinden bir akış sağlanıyor orada. İstanbul merkezli görünmemize rağmen Rusya'dan, Tunceli'den, Yunanistan'dan okuyucularımız var.

Fakat biraz bıçaksırtı bir durum. Kullanayım derken kullanılabılme ihtimali var...

Bizim orada bir kıstasımız var. Arkadaşlarımız var, saydığımız, sevdiğimiz. Kötülüklerine olacağına inandığımız şeylerden kaçınıyoruz. Ayrıca haber değeri yüksekse biz artık kullanılıp kullanılmama yönüne bakmıyoruz. Reha Muh-

tar bulunduğu kanaldan ayrılıyorsa bu haberdur. Örneğin bir mail geliyor: "Kanal D teknik servisinde problem var" İşte atıyor, tutuyor, demediğini bırakmıyor. Şimdi bunda doğruluk payı da var aslında, Kanal D teknik servisinde problem var. CNN ile birleşmesi var vesaire.. Bir huzursuzluk var, bu bildiğimiz bir şey. Fakat gelen mail o kadar yanlı ve taraflı ki, onu koymuyoruz. Orada teknik müdür istifa ederse o zaman bizim için haber oluyor. Mesela Ersin Pamuksüzer operasyonunu ilk verdiğimizde kendimiz bile korktuk. Çünkü ajansın vermediği haber. Bir an kendimize "Eyvah yanlış mı yaptık" dedik. Fakat haberin doğru olduğunu da biliyoruz. Sonra doğru çıktı. Ayrıca 1988'den beri bu sektörün içindeyiz. Artık neyin ne anlam taşıdığını biliyoruz.

Haber kaynaklarınızla aranıza girenler oluyor mu?

Son haberlerimizden sonra Sabah Gazetesi'nde bütün bilgisayarlar kontrol edildi. Medyatava'ya bu haberler nereden geldi diye... Şunu söyleyelim de, hani gücümüz anlaşılın falan diye değil de yarattığı etkiyi anlatmak açısından: 4 tane köşe yazarı takma isimle bizde yazmak istedi. Ve hepsi büyük gazetelerde yazan köşe yazarları.

Pek provaktif de değil medyatava.

Değil değil. Aramızda çok tartıştık, yayın ilkelelimizi koyalım mı, koymayalım mı diye Hürriyet gibi... Künye koyalım mı koymayalım mı diye örneğin. Tuncay Özkan'ın Show TV'den ayrılması haberi mesela. Haber geliyor. Yazdığımızdan 15 gün önce biz bu haberi duyuyoruz. İki ayrı yerden geliyorsa haberin doğruluk oranı yüzde doksandır. Biz bunu biraz daha pişiriyoruz, kendi ilişkilerimizi devreye sokuyoruz.

Gelen haberlerle ağzınızın sulandığı oluyor mu, "Ulan bir gazete de biz çıkaralım" diyor musunuz? Yoksa işin büyüğü sanal ortam mı?

Yani konuştuğumuz şeylerin arasında basın yayın da var ama çok da sıcak bakmıyoruz. Maddi boyutundan ziyade etki gücünün siteyle aynı olmayacağını düşünüyoruz. Belki bunu başka bir şeyle birleştirmek...

Bence size televizyonlardan da teklif geliyordur, aynı formatta, bozmadan...

İki ayrı yerden geldi. Aynı şeyi televizyonda yapın diye. Bir de reklam dünyasıyla ilgili böyle bir site açma hazırlığımız var. Yalnız çok özel dış haber örneklerimiz var, kendi çevirilerimiz. Bunları kullanıp kaynak göstermiyorlar, fakat buna üzülmüyoruz. Çünkü fikri bir hegemonyamız olduğunu düşünüyoruz. İsteyen yazsın, istemeyen yazmasın. Bizim yazdığımız bir şey iki gün sonra bir gazetede manşet olabiliyor, köşe yazarlarına ilham veriyoruz. Tartışmalı bulduğumuz konular, örneğin Cem Uzan-Yeşim Salkım kasedi... Tartışma başlatıyoruz sitede, bunun üzerine Fatih Altaylı da kalem oynatıyor, Mehmet Yılmaz da...

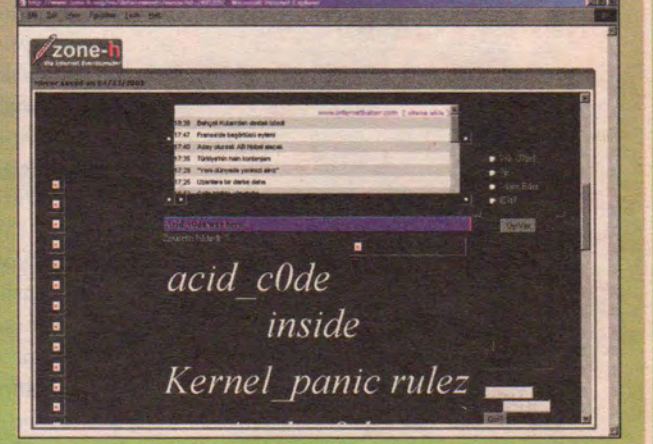
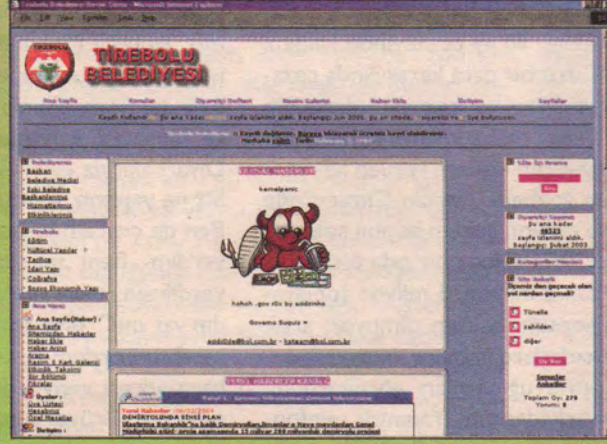
Siber savaşlar tam gaz devam ediyor

"Bu sayfa GhostIRC tarafından değiştirilmiştir. İsrail bir teröristtir, ve tabii Usama da. Birleşik Krallık ve ABD, siz de dünyadaki pek çok müslümanı yok eden sapıtk kardeşlersiniz. Dünyadaki Özgür Müslüman insanlar..." Domain <http://www.laiwu.gov.cn/index.txt> değiştirilmiş. (Defacement) Yerine konulan sayfada bu metin bulunmakta ve sistem elbetteki Windows 2000 . Değiştirenlerin nicki GhostIRC. Belliki adamlar, müslüman ve IRC yani sohbet sevmekte. Sanırım IRC'de oyun oynamaktalar, biraz da cracker olsalar gerek. Ellerine geçen hemen her win2000 sunucuda bulunan web sayfasını değiştirip yerine bu metni koymuşlar...

Tirebolu Belediyesi, hacklendi

Bu arada, "kernelpanic" grubu da, neden bilmem; Tirebolu Belediyesi'ni hacklemiş. Sitenin işletim sistemi Linux imiş. Sayfaya bakarsanız, ortasında FreeBSD'nin deamon'du oturmuş, mutlu mutlu gazoz içmekte. <http://www.tirebolu-bld.gov.tr/> Ayrıca yine kernelpanic grubu, Piraziz Belediyesi'nin de güzelim Linux serverını hacklemişler... Ne isterler ki adını bizim bile bilmediğimiz belediyelerimizin serverlarından?

Hackerlara çağrı: Bize saldırın!

<http://www.infohacking.com...> İşte bu adres, dünyadaki tüm hackerlara meydan okumakta...

Siteye girdiğinizde son 4 aydır hacklenemediklerini vurguluyorlar. Bizden ilgililere duyurulması. Kendilerine "Infohacking Team" adını veren Hugo Vázquez Caramés ve Toni Cortés Martínez iki İspanyol güvenlik uzmanı. İki uzman, Win32 sistemleri için bir saldırı önleme yazılımı (Stack defenders) yazıp, beraberinde uzman güvenlik çalışanlarınca MS ürünleri içeren bir sistemin dahi, nasıl hacklenmeden durabildiğini göstermek istemişler. Caramés ve Martínez tüm hackerları siteye saldırıya davete diyor.

Londralı hackera, 200 saat zorunlu kamu görevi

Hacker Joseph McElroy, ABD Fizik Araştırma Laboratuvarı'ndaki bilgisayarları hackleyip içerisine de müzik ve film arşivlerinden oluşan kişisel dosyalarını koyduğu için 200 saat kamu görevi yapmaya mahkum edildi. 18 yaşındaki Joseph James McElroy isimli Londralı genç 2002 yılında Şikago yakınlarındaki Fermi National Accelerator Laboratory'nin 17 bilgisayar sistemlerini hackledi ve iki hafta boyunca yüzlerce gigabyte'lık alanda arkadaşlarının ve kendinin kişisel dosyalarını sakladı. Amerika Savunma Bakanlığı ise, sistemlerindeki bu açığın kapanması işlemleri için üç gün boyunca kapalı kalmasına neden olan bu gençten tam 21 bin pound tazminat istemiş. 2003 Temmuz ayında yakalanan McElroy, polisleri verdiği ifade, girdiği bilgisayarın devlete ait bir araştırma laboratuvarının bilgisayarları olmadığını söylemiş. Hayli ilginç! Bir sisteme girebilecek bilgi var, ancak hiç aklına gelmemiş...

Mydoom virüsü savaşı kızıştıracak gibi

SCO'nun web sitesine yapılan DDoS saldırılarında kullanılan ve zincir posta yolu ile yayılan, hatta yüzde 17'lik yayılma hızı ile SoBig'in rekorlarını bile egale eden virüsün yazarını ihbar edene, yakalayana 25 bin dolar ödül verileceği açıklandı. Virüsün 1-12 Şubat arasında SCO'ya saldıracağı, ardından da yayılmayı durduracağı bildirilmiş. Girdiği sistemlerde 3127-3198 TCP portlarını açık bırakarak yayılmaya devam etmekte. Bu sayede dünya üzerinde dev bir network kurmayı planlamakta olsa gerek. Şimdiye dek yazılmış en akılcı virüs olduğu bildirilen Mydoom, bilindik tüm dosya uzantıları ve konusu ile yayılmasına karşın kimi sistemlerde filtreleri aşmak, izin dosya sıkıştırılmaya yarayan zip formatını da kullanmakta.

Korunmak için ne yapmanız gerek? Çok uzatmayalım, sadece açık kaynak kodlu yazılım kullanın, virüs derdiniz olmaz. Onların da X windowsları var, open office programları var... Bizden söylemesi, gerisi size kalmış...

Diyarbakırlı muhabbet tellalı Veysi'nin hayatı:

"Kadın satıyorum diye kız vermiyorlar"

Ahmet Sümbül
asumbul34@hotmail.com

Diyarbakır'da 'Pul' parasına seks işçilerine müşteri bulan "muhabbet tellalı" Veysi 41 yaşında. Hasırlı Mahallesi'nde oturuyor. Ama müşterileri değişik semtlerden. Uzun süre cezaevinde yatmış. Cezaevinde çıktıktan sonra işsiz kaldığı için fuhuş piyasası ile tanıştığını anlatıyor. İşte kendi ağzından, 'muhabbet tellalı' Veysi'nin hayat hikayesi ve Güneydoğu'da fuhuş...

Kaç senedir bu piyasanın içindesiniz?

Bir buçuk senedir yapıyorum bu işi.

Nasıl başladınız bu işe?

Ben mecburiyetten, açlıktan, işsizlikten başladım bu işe. 5 sene iki ay cezaevinde kaldım. Meydancılık -Cüzi bir para karşılığında cezaevinde mahkumların ve cezaevi idaresinin ayak işlerine bakan, mahkumların karavanalarını koğuşlara getiren kişilere verilen ad- yaptım, ziyaretçim gelmedi. Mardin Cezaevi'nde yattım. Tahliye oldum, geldim başımı sokacak bir evim yoktu. 30 milyona bir oda tuttum. 3 ay arkadaşlardan 2 milyon, 3 milyon toplayarak geçimimi yaptım. Baktım olmuyor, artık ikinci kez arkadaşlardan para isteyemiyordum. Fuhuş işiyle uğraşanları görüyordum. Bazıları benim arkadaşımdı. Yanımda telefonla bayan pazarlıyorlar, müşterileri evlere götürüyorlardı. Tanık oluyordum bunlara. Ben de yanlarına gittim. "İş varsa ben de yapmak istiyorum" dedim. Bu arkadaşlarım da eskiden pezevenklik yapmıyorlardı. Onlar da işsizlikten dolayı bu işi yapmaya başlamışlardı.

Bana telefon aldılar, kart aldılar.

Kim aldı telefonu ve kartı size?

Benim gibi ayak işlerine bakan pezevenklere söyledikten sonra, onlar da başkasına söylemiş. Antepli Mehmet vardı mesela, gelip bu işi yapan pezevenklerle görüşürdü. Ben de öyle tanıştım onunla. Bana telefon makinası ve bir hazır kart aldı. Buradaydı, ama gitti. Diyarbakır'da evleri var.

Siz ne yaptınız sonra?

Ben de çevremde olanlara telefon numaramı verdim. Beni tanıyanlar telefon numaramı verdikten sonra sürekli arıyorlardı beni. "Kadın var mı?" diye soruyorlardı. Antepli Mehmet'i arıyordum önceleri. Kadın varsa zaten bana adresi veriyordu, ben de müşterileri o evlere götürüyordum. Bir süre sonra ise onlarca ev ile irtibatım oldu. Patronlarının telefonlarını yanıma aldım. Müşteri aradığında, ben de onları arıyordum kadın için. Kadın isteyen müşteri mesela geliyordu kahveye, pazarlık yapıyordum. "Vizite kaç para" diyorlardı. "20 Milyon, 5 milyon da bana vereceksin" diyordum. Kabul ederse evlerde bulunan patronları arıyordum, müsait iseler müşteriyi götürüp oraya eve teslim ediyordum. O sırada başka müşteri arasa bu kez başka evleri arıyordum hangisi müsait ise oraya götürüyordum.

Kadınlar ve kızlar nasıl bu piyasanın içine giriyor?

Bu bayanların düşürülmesi çok değişik şekillerde oluyor tabiki. Mesela köyden göç edenler geldiler. Adamın üç-beş tane koyunu, ineği vardı, sattı. 6 ay bilemediniz bir-iki sene namus dairesinde yedi bu parayı. Sonra ise mesleği yok, okuması yok, diploması yok. Açlıkla karşı karşıya kaldılar. Bazı zengin kesimler, bunların genç kızlarının beynine girerek evlenme vaadiyle alıp götürdüler. Bozduklar, kız bu sefer ailesinin korkusundan evine gidemez duruma düştü ve başını alıp gitti. Kızlar rastgele kimin ağna düştü ise herkes o kızı satın faydalandı. Bu kızları çalıştıranlar kimi araba alıyor kendine, kimi ev, kimi arazi. Asıl parayı bunları pazarlayanlar kazanıyor. Yoksa ne kızlar ne de bizim gibi ayakçılar para kazanamaz.

Dışarıdan da kadın gelmiyor mu?

Mesela onlar da Diyarbakır'dan ya da bölgeden giden bayanlardır. Adam göç etmiş Mersin'e, Adana'ya. Orada bu işi yapan bayanları tanıyor. Orada fuhuş yapıyor. Diyarbakır'daki kadın satanları da tanıyorlar ve uygun olduğunda kadınları tekrar buraya gönderiyorlar.

Diyarbakır'daki satıcılar rahat kadın buluyorlar mı?

Buradaki ev işletenler genelde Adana, Mersin, Antep'te tanıdığı kadın satıcılarını arıyorlar. "Güzel, genç bayan varsa bana gönder" diyorlar. Oradakiler için de uygunsa, bir iki gün sonra kadının biletini kesip gönderiyorlar Diyarbakır'a. Sonra buradaki adamına telefon açıyor. "Kadını gönderdim" diyor. Buradaki de gidip otogardan kadını alıp çalıştırmak için işlettiği randevuevine getiriyor.

Başka hangi yollarla geliyor yabancı kadınlar buraya?

Rusya'dan geliyorlar, Azerbaycan'dan, Gürcistan'tan geliyorlar. Bu kadınların Ağrı, Iğdır, Rize, Trabzon gibi yerlerde tanıdıkları otelciler var. Otelciler aracılığı ile geliyorlar. Otelciler de Diyarbakır ya da bölgedeki illerdeki kadın satıcılarını tanıyor. Onlar gelen kadınlara kefil oluyorlar. "Bunlar bizim tanıdığımız dost insanlar. Size zararları dokunmaz. İyi para kazanırsınız" diyorlar. Çünkü bayanlar tanımadığı, bilmediği bir yere güvence ve garanti olmazsa gelmez. Otelciler bu güvenceyi verince de yabancı kadınlar rahatlıkla geliyorlar Diyarbakır'a. Günleri dolana kadar da randevu evlerinde çalışırlar.

Diyarbakır'da fuhuş yapan kaç randevuevi var bildiğiniz?

Benim bildiğim bir sürü ev var. Bir çok evin patronunu, adresini bilirim. Ya onlarla çalışıyorumdur, ya da tanıdığım kebrağların kadın gönderdikleri evlerdir bunlar. Verdiğim sayı fazla değil, azdır. Bunlar sadece benim bildiğim.

Küçük yaşta kız çalıştıranlar var mı?

Ben 15 yaşında çalıştıranlara denk geldim. Ama yapanlar az ve gizli yapıyorlar. Çünkü şikayet olduğu zaman tutuklananlar da oldu. Zaten bir kadın satıcısını "Kadın satıyor" diye şikayet ettiğinizde, suç yok, delil yok. Ona bir şey yapamazlar. Ama eğer küçük yaşta kız çalıştırıyorsa ve şikayet olduğunda da bunu tespit ederlerse, direkt cezaevindir sonu. Benim bildiğim birçok patron "küçük yaşta kız çalıştırmak" suçundan davalık hala. Ev sahiplerinden, pazarlayanlardan tutuklu olanlar var şimdi.

Müşterileriniz daha çok hangi kesimden?

Esnaf olarak vardır mesela. Memurlar çoğunlukta.

Ev çalıştıranlar rahatlar mı?

Genelde polisten gizli yapırlar. Polis bilmez. Ama polisin bildiği varsa, onlar gidip istedikleri zaman ziyaret ederler. Para verip vermediklerini bilmiyorum. Çünkü bu, ev sahibi ile memurun ilişkisinin derecesine bağlıdır. Mesela Şehitlik semtinde Türkan var. 45 yaşlarında. Kendi evinde kadın pazarlıyor. Duyduğuma göre, bunun evine ihbar üzerine baskın olacağı zaman tanıdığı polis onu arıyor, "Evi boşaltın" diyor. Bunu herkes bilir. Türkan'ın bazı polislerle arası çok iyidir.

Müşteri trafiğiniz yoğun mu?

Günde onlarca insan arayıp kadın istiyor benden. Beğendiğimiz, güvendiğimiz olursa onları randevuevlerine götürürüm. Güvenmezsem "kadın yok" derim.

Diyarbakır'da "Pul" parasına kaç eve müşteri hizmetiniz var?

Benim şimdi çalıştığım tahmini 15 kadar ev var. Bunların patronlarının hepsi kadın. Ben ev çalıştırmıyorum. Ayak üstü bunu yapıyorum. Müşteri beni buluyor, bildiğim evlere o an hangi ev müsait ise oraya müşteriyi götürüyorum. Benim gibi ayak üstü yapan yüzden fazla kişi var. Benim gibi ev işletmeyen sadece pul parası dediğimiz komisyon alan bir sürü

Desenler: Elif NURŞAD - 10/02/2004

"Ben 15 yaşında kız çalıştıranlara denk geldim. Ama yapanlar az ve gizli yapıyorlar. Çünkü şikayet olduğu zaman tutuklananlar da oldu. Zaten bir kadın satıcısını "Kadın satıyor" diye şikayet ettiğinizde, suç yok, delil yok. Ona bir şey yapamazlar. Ama eğer küçük yaşta kız çalıştırıyorsa ve şikayet olduğunda da bunu tespit ederlerse, direk cezaevidir sonu."

rü kişi var. Mesela ilk aklıma gelenler Ahmet Dayı var, Arap Ahmet var, Hüseyin var. Bunlar da ayak üstü pul parasına çalışanlar.

Randevu evleri genelde hangi semtlerde?

Cezaevi, Koşuyolu, Ofis, Bağlar gibi semtleri biliyorum. Ama birçok semtte var. Mesela Cezaevi'nin orada Ismet'lerin evi var. Koşuyolu'nda birçok ev var. En ünlüleri Hacı Ana'nın evidir. Herkes onu 'Hacı Ana' olarak bilir. Askerlik Şubesi'nin orada Kevser var.

Müşteri götürdüğünüz kadınların yaş ortalaması ne?

Ben genelde 23-25 yaş arasındaki kadınlara müşteri buluyorum. Küçük olarak 17 yaşında birine de denk geldim, müşteri buldum ona. Orhan'ın evinde kalıyordu. Antepli'yi kendisi, burada ev açmıştı. Evi, cezaevinin üst köşesindeydi. Şu an duyduğum kadarıyla kendisi Antep'e gitmiş ama evindeki eşyalar hâlâ duruyor.

Bu piyasanın içindesiniz. Fuhuşun son durumu ne Diyarbakır'da?

Bence fuhuş gittikçe artıyor. Ben cezaevine düşmeden önce pek nadirdi. Cezaevinden çıktıktan sonra gördüklerime şaşırdım. Hele bu yabancı bayanlar memleketimizde hiç yoktu. Rus, Azeri, Gürcü bunlar geliyor. Bölgemizde büyük bir fuhuş patlaması var. Artık bunu yetkililer görmeli.

Bu artış neye bağlıyorsunuz?

Ben bu artış geçim sıkıntısına bağlıyorum. Bence tek sebep budur. Herkes çoluk çocuğunun içine alını açık, dik git-

mek ister. Ben de alnımın teriyle para kazanmak, elime bir file alıp evime gitmek istiyorum. Bu işe bulaştığımdan beri evlenemiyorum. Evlenmek istiyorum, 41 yaşındayım. Kimse bana kız vermiyor. İşim olmadığı için, ismim bu fuhuşla anıldığı için ben kız istemeye gittiğim zaman, "Ne iş yapıyorsun, nerede oturuyorsun, evin var mı?" diye kız tarafı soruyor. Sonra da gelip çevreden soruyorlar. Herkes de benim fuhuşla uğraştığımı bilir, "Evlere müşteri götürüyor, kebrağlık yapıyor" diyorlar. Kız tarafı da bunları duyunca kızını vermekten vazgeçiyor haliyle.

Kadınların fiyatı ne kadar şimdi?

Normal vizite 20 milyon, kimi 40-50'ye kadar da çıkar. Bu fiyat, kadının güzelliğine ve yaşına göre değişiyor. Gecelik ise 80-90-120, kim ne kadar müşteriden koparırsa yani.

Müşteriler yoğun olduğunda nasıl altından kalkıyorsunuz?

Bende belirli evlerin telefonları var. Mesela müşteri fazla olur, talep artar. Aradığım evlerde de o saatte kadın yoksa, benim yolumu kim fazla verirse önceliği o müşteriye veririm. Bazen de mesela günde 20 kişi arar ama kadın bizde az olduğu zaman müşteriler arasında seçici oluyorum. İyi para vereni en yakın eve götürüyorum.

Yaptığınız bu iş hakkında ne düşünüyorsunuz?

Ben de bu işin adı bir iş olduğunu düşünüyorum. Bugün bir iş elime geçsin bırakırım. Çalışıp namusumla para kazanırsam bu işi bırakırım. 41 yaşındayım, işim yok, ailem yok, evim yok. Bana iş bulunursa ben yapmam bu işi.

Cinayetin ilk saniyeleri

Eskiden beri konuşulur, "Türkiye'de kaliteli suç işlenmiyor" diye... Seri katillerimizin sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Seri katil olmanın koşulları bize ne kadar uyuyor, bizden neden seri katil çıkmıyor. İzleyelim...

Barış MUTLU | baris@leman.com.tr

Devrim seri bir katildir. Girdiği memleketleri yerle bir, kendisinden önceki tüm buluşları madara eder. Ve her seri cinayet gibi bir soğuma süresine ihtiyaç duyar. Aslında bu dönem için de hiç konuşmak gerektiğini öğütler adli tıp uzmanları. Sarfedilecek her kelime katile taze bir ışıktır. Zaten devrimin tadı çıkarılır, fazla uzatmaya ne hacet...

Gecenin bir yarısı bir smith wesson patladığında, bir kaç kez yankılandıktan sonra kısa süre için sessizlik yaşanır. Sadece duruma uyanan bir iki sokak köpeği.. Ne olduğunu anlamasalar da hav hav... Ne hav hav? Ne...

Devrim denilen seri katil bize çok uzak. Biz seri maktuller ülkesiyiz. Her insan yüzlerce defa öldürüldüğünden, bizde seri katiller hayat bulamaz. Seri cinayetlerin türlü ritüelleri olur. Katil yaptığı işi bir tören havasında yaşar. Bizde telaş, bizde ağıtlar yarıda keser ayini. Ambiyansı bozar. Ve her seri katil imzasını bırakır olay yerinde. Bazen bir iskambil kağıdı, bazen bir oyuncak. Bizimkilerin bir bez bebeğe bile hasreti var. Hiç bir seri katilin imzası baki kalmaz bu yüzden... Anında aşırılır. Seri katillerin motivasyonu dört ana baş-

..Her cinayetin yırtmacı liseli kızların arızalı eteği, Katilin milimetrik hesaplarla açmaya çalıştığı, Maktulün şursuzca çektiği Çekiştirdiği...

lıkta incelenir:

1- Görev yönelimli olanlar: Bu da mümkün değil bizde. Verilen görevi yerine getiren adam yok gibidir. Ya da görev yerine getirildiğinde artık niteliği değişmiştir.

2- Misyon sahibi olanlar: Bizde misyonun tek karşılığı paradır. Ne yazık ki kiralık katillerin mesleklerini icrası seri cinayet kapsamında değerlendirilemiyor. İşlenen cinayetler arasında paranın dışında bir neden bulmak gerekiyor.

3- Kontrol yönelimli olanlar: Ön plana çıkan kontrol olduğu için nüfusumuz geneli üzerinden eksiksiz bir değerlendirmeye bu seçeneği de çizebiliriz. Kurbanlarına eziyet ettikleri de söylenir. Ulus olarak merhametimiz ağır basıyor, geride kalanları da yukarıdaki maddeye benzer bir sebepten dahil edemiyoruz. Keza kiralık katiller gibi, dikatörler de seri katil sayılmıyor. Oysa tüm koşullar yerli yerinde. Cinayetler arasında bağ, soğuma süresi, anlı şanlı törenler ve şehir meydanlarına atılmış imzaları bronz, alçı ya da polyes-ter... Yine de seri katil değiller...

4- Haz yönelimli olanlar: Bize bir kutup yıldızı kadar uzakta olmanın duygusunu anımsatır. Haz bizde yasaktır. Fakat ilgi duyulan her yasağın aksine yalnızdır. Yalnızlığıyla öyle bir köşeye saklanmış ki, bu kavim o haz ve hız dolu kısa anları dünya döndükçe arar...

Seri katillerin profiliyle ilgili seksist yorumları hatırlayalım. Genellikle erkeklerden oluştuğunu. Freudien yaklaşımla bu

"Anne ve erkek çocuğunun sağlıklı ilişkisine" dayandırılır. Oysa bizde anne yanlışılarımızda yanımdadır. Babanın cetvelle çizdiği hayatlarımıza hızı gibi yetişen rotring silgileridir. İlk sigaraların sadık erketesi anneler, eve geç gelmelerin ve tüm serseriliklerin pahalı avukatları... Bu kıyaklar hiçbir sağlıklı ilişkide yeşeremez. İnsan yanlışlarında yanında olanı unutmaz. Bu topraklarda ana, erkek çocuğun boynundaki muskadır. Denizlerin en kirlisine de girse, tövbe edip zemzemle yıkansa da boynundadır.

Ayrıca seri katillerin dehasından bahsedilir. Bizde yok denecek kadar az. Olanları da elimizde zopayla kovalamışız sınır dışına. Tüm potansiyel seri katillerimizden kurtulmuşuz. Hem eskiden bütün dehalar zekiydi. Bugünün dehasında ise tad mevcut. Bu çağın dehalarıyla saatlerce konuşsanız da geriye en fazla bir tad bırakıyor. Belki icat edecek bir şey kalmadığından vermişler kendilerini meşke, muhabbete kim bilir... Türkiye bir seri maktuller ülkesidir. Bizde farklı insanların birer birer öldürülmesinden çok aynı insanların yüzlerce kez öldürülmesi vardır. Biz hep aynı sorularda takılırız. Diğerlerine geçmek gelmez aklımıza. Hep aynı problemin bir kaşık suyunda boğuluruz. Daima aynı sıkıntılar boşaltır şarjörünü üzerimize, aynı yıllara düşeriz. Polisleri yakalanmadan ölmeyi de iyi biliriz. Ve gizli bir hicret halindeyiz diğer dünyaya, yan komşumuza, sırdaşımıza...

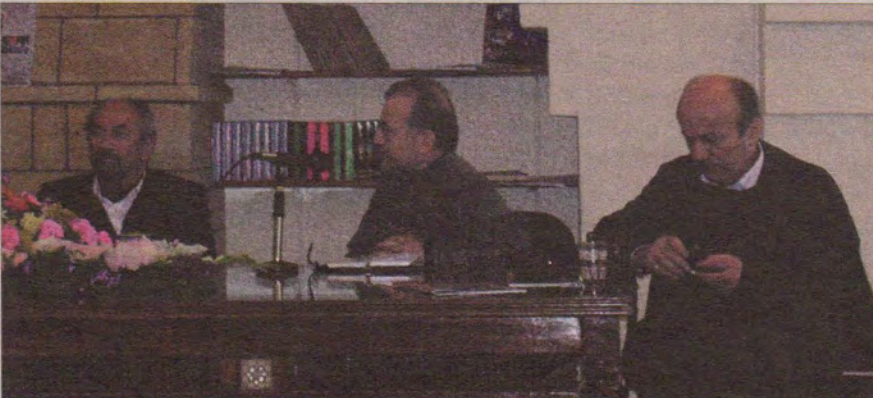
Doğu Konferansı Mısır'da

Doğu Konferansı, adalet arayışının adıdır

Mehmet Bekaroğlu-SP Genel Başkan Yardımcısı

Doğu Konferansı çağrıcıları olarak Mısır gezisinin diğerlerinden farklı ve daha zor olacağını biliyorduk. Nitekim öyle oldu. Tahmin ettiğimiz gibi, Mısır önemli bir entelektüel birikime sahip, liberali, milliyetçisi ve İslamcısı ile Mısırlı aydınlar dünyada ve bölgemizde olup bitenleri izliyorlar. Siyaset, eroın kadar tehlikeli görülse de -İskenderiye Kütüphanesi'nde sohbet ettiğimiz bir görevli, Mısır'da eroın ve siyasetin dışında her şeyin serbest olduğunu söyledi- Mısırlı aydınların, ülkeleri, bölgemiz ve dünyanın geleceği üzerine kafa yorduklarına, araştırmalar yapıp makaleler ve kitaplar yazdıklarına şahit olduk. Mısır, her şeye rağmen Arap dünyasının düşünce ve kültür merkezi.

Tarihi kalıntılar ya da İslam dünyasına liderlik iddiası, nasıl değerlendirirsek değerlendirelim, Türkiye ve Türkiye'den gelen aydınlara karşı rezerv konulduğunu hemen fark ediyorsunuz. Ama Doğu Konferansı'nın çerçevesini çizdiği ilişkiye hiçbir kesimden aydın itiraz etmedi; bölge ülkeleri aydınlarının, bölgemize yönelen tehditlere karşı ortak duruş geliştirmeleri teklifine herkes sıcak baktı. İlk defa bir araya gelmemize rağmen somut kararlar da aldık. Mesela; meşhur El-Ahram gazetesi bünyesinde faaliyet gösteren Stratejik Araştırmalar Merkezi ve elektronik ortamda "İslamonline" adı ile bir gazete -Kahire'de 150 çalışanı ve günlük 500 bin ziyaretçisi olan bir elektronik gazete- çıkaran ekibin yöneticileri ile Doğu Konferansı delegasyonlarının tespiti ve Konferansın gündemi ile ilgili ortak çalışmalar yapacağız.

Daha önce ziyaret ettiğimiz Suriye ve İran'da olduğu gibi Mısırlı aydınlar da aslında dolaysız ilişkiler ve birlikte çalışma teklifinin geç kalmış bir girişim olduğunu söylediler ve bunda yerden göğe kadar haklıydılar. Haklıydılar çünkü, Avrupalılar henüz ortalıkta görünmüyor ama Amerikalı fonlar "demokrasi ve sivil toplumu destekleme" adı altında faaliyetlerine başlamışlar bile. Mesela, şu meşhur Soros Fonu'nun yıllardan beri Mısırlı bazı araştırma kuruluşlarını finanse ettiğini öğrendik. Aynen bizdeki gibi İslam-demokrasi, dinde yenilenme ve kadının özgürleşmesi gibi araştırmaları destekliyorlar. Dahası; Soros Efendi, Türkiye ve Mısır'daki beslemelerini tanıştırmış ortak projeler bile yapmışlar.

Görüldüğü gibi, ABD bölgemize sadece orduları ve ordulara eklenmiş Karzai ve Çelebi'lerle gelmiyor; ABD'nin IMF ve Dünya Bankası gibi kuruluşları ve bunlara eklenmiş Kemal Derviş'leri yanında Soros fonları ve onlara eklenmiş bir sürü araştırmacı, yazar, çizeri var.

Yani anlayacağınız hikaye aynı hikaye; emperyalizm bölgemize saldırmaya devam ediyor; Doğu Konferansı; sadece bu saldırılara karşı bir düşünsel ve kültürel cephe oluşturma gayreti değil aynı zamanda bu bölgenin tarihi-kültürel zenginliklerinden hareketle insanlığa, dünyayı felaketlere sürükleyen yağmacı güç uygarlığına karşı adaleti öne çıkaran bir şeyler söyleme arayışıdır.

Elbette insanlar sağcı-solcu, Türk-Arap, Müslüman-Hristiyan, doğulu-batılı, liberal-sosyalist, ... olmaya devam edecekler ama iki cephede toplanacaklar: Soygundan, talandan, yağmadan, haydutluktan, işgalden, işbirliğinden yana olanlar ile adalet, özgürlük, kardeşlik ve insanlıktan yana olanlar. Doğu Konferansı, biraz da bu çizgiyi çekmenin adıdır.

Nil'in sesi: Yapay uzaklıktaki sal

Bir coğrafyayı, bulundukları yerden bakarak "Doğu" diye tanımlamak sonra da bu "Doğu"yu, kendi durdukları yere olan mesafesine göre lümleyip isimlendirmiş birileri: Yakın Doğu, Orta Doğu, Uzak Doğu. "Türkiye, üzerinde/içinde yaşayanlara, bizlere göre hangi Doğu'da?" bi bir soru şu an aklıma gelmiyor değil; lakin bunun, müstehzi bir s külasyon isteğinden kaynaklandığını bildiğimden, bu yazıyı da böyle dertle yazma niyetim olmadığından, hızla üstünden atıyorum. Ama ha Kahire'ye iner inmez, bu sorunun pek çok şeyle yüzleşmek ve saplaşmak bakımından önemli olduğunu fark ediyorum. Gerçekten biz burada, Mısır'da hangi doğudayız? Türkçe'ye Anglosakson yazıdan aktarılmış ve işaret ettiği nesneyi her bağlamda tam anlamıyla ifade eden bir terimmiş gibi doğallıkla kullanılan "Orta Doğu"da mı? Yok Almanca'daki karşılığı gibi "Yakın Doğu"da mı? Mesafe açısından balsa "Yakın"ın daha uygun olduğu rahatça söylenebilir; İstanbul'dan Kahire'ye uçak yolcuğu iki saatten daha az sürdü çünkü - İstanbul'dan Mardin'e bu sürenin bundan az bir şey kısa olduğunu hatırlayalım. Ama insanlarla ve mekanla henüz doğrudan "temas"a geçmeden önce "ilişki" ve "ilişkin olma"ya yoğunlaşan bir tefekkür ve bakışla, burada

"Yakın"ın ima ettiğinden çok daha "yakın"ımızda bir yerde olduğumuzu anlayabiliriz. Ne var ki, resmi siyasal tercihlerin belirlediği ve içinde yaşadığımız, bizleri kuşatan zihin dünyası, bunu "anlama"yı hep zorlaştırmış, hatta engellemiş. Bu zihniyet açısından baktığımızda, Mısır ve Mısır'ın bulunduğu bölge, bırakın "Yakın", "Orta" bile değil, "Uzak" bir yerdir. Oysa ilk karşılaşmalardan başlayarak, tarihin izlerinden, kültüresintisinden, sokakların sesinden, hayatın müziğinden taşıyan yakınlığı görmemek, hele de yok saymak imkansızlaşıyor. Görüşmeler ve görüşmeler, siyasal yazgılardaki yakınlıkların da salt teorik tespitlerden ibaret olmadığını anlatıyor. Bizim de yola çıkış amacımız zaten, bu yaratılmış ve dayatılmış uzaklığı aşmanın çarelerini aramak, yapay uzağı sahih bir dilin etmenin imkanlarını bulmaya çalışmak. Bir "ortak dil" arayışı bu;

Mısır'da otoriter laiklik mi? Oral Çalışlar

Mısır'da görüştüğümüz sivil toplum örgütlerinde Siyasi İslamcı "Müslüman Kardeşler" örgütünün büyük bir ağırlığına tanık olduk. Müslüman Kardeşler, siyasi akım olarak yasaklanmıştı. Bazı üyeleri tutuklanmıştı. Ancak yine de Mısır siyasi yaşamı içinde önemli bir ağırlıkları bulunduğu da bir gerçektir.

Mısır'da Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek'in denetimindeki Ulusal Demokratik Parti çok büyük bir çoğunlukla parlamentonun yüzde 80'i bu partinin denetiminde. Mısır'da bir yönüyle baktığınız zaman parlamentonun bir rejimden söz edebiliriz. Ancak bu görünüşte bir parlamentonun rejim. Aslında

da Mısır bir polis devleti. Bu arada seçimlere partisiz olarak katılan Müslüman Kardeşler'in Meclis'te 17 üyesinin olduğu söylendi.

Mısır Barosu'nun yönetiminin de Müslüman Kardeşler'in denetiminde olduğunu öğrendik. Yaptığımız görüşmeler sırasında yaptıkları vurgular da bu anlayışta olduklarını gösteriyordu. Zaten Müslüman Kardeşler örgütünden olduğunu kimse saklamıyor. Örneğin Mısır Tabipler Odasıyla yaptığımız görüşme sırasında Odanın en etkili isimlerinden birisi olduğu açıklanan yönetici kendisinin Müslüman Kardeşler'den olduğunu söyleyerek sözlerine başladı.

Mısır Gazeteciler Sendikasında ise yöne-

ticiler, bir çok siyasi görüşün yönetimde temsil edildiğini belirttiler. Bu görüşler arasında siyasi İslamcı, Sosyalist, Nasırcı, Devletçi, Liberal gibi tanımlamaları yapmaktan da çekinmediler.

Mısır'daki bu manzara, aslında siyasi İslamcı hareketin toplum içindeki ağırlığını da gösteriyor. Nasır döneminde (1952-1970) İslamcılar giriştikleri şiddet eylemleri ve suikastlar nedeniyle yönetimin ağır baskılarıyla yüz yüze gelmişlerdi. Nasır döneminde laik eğilimin daha güçlü olduğu ifade ediliyor. Ulaşmanın Enver Sedat (1970-1981) döneminde başladığını ve Hüsnü Mübarek döneminde devam ettiği ifade ediliyor.

geçti

Doğu Konferansı heyeti Suriye, İran'dan sonra bu kez Mısır'daydı. Doğu ülkelerine ziyaretler yaparak bu ülkelerin aydınları, sanatçıları ile iletişim kuran, toplantılar yapan heyet, bu yılın sonunda İstanbul'da "Doğu Konferansı"nı gerçekleştirmeyi hedefliyor.

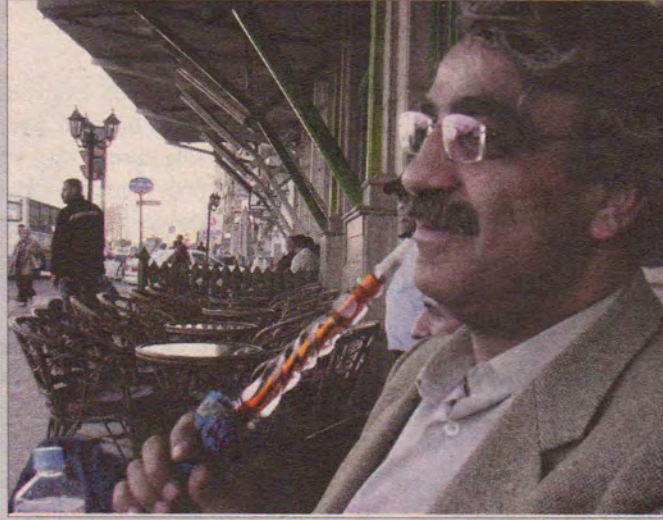
akınlık

Mithat Sancar

çok noktada ortaklaşan dertlerimizi, acılarımızı, öfkelerimizi, umutlarımızı, birikimlerimizi paylaşmayı sağlayacak bir dil; hayatlarımıza sahip çıkma konusunda birbirimize güç verecek bir dil. "Medeniyetleri" aşılmaz duvarlara sahip homojen birer özne olarak kurgulamak ve sunmak isteyen "çatışma"cı senaryoları mutlak şekilde reddeden, bu çatışmalarda saf tutmayı teşvik etme anlamına gelecek her türlü tutumdan özenle kaçınan bir dil. Öte yandan - Braudel'in anlatımıyla - uygarlıkların mekanlardan, toplumlardan, ortak tecrübe ve zihniyetlerden beslenen özgün gramerleri olduğunu yadsımayan, ama uygarlıklar arası geçiş ve etkileşimlerin yarattığı ortak mirası sahiplenene, zulme ve sömürüye karşı bütün insanlığı kapsayacak bir dil. Bunun herhangi bir dil değil, "yeni bir dil" olması gerekiyor.

Mısır'da bir çok vesile, dönüp dolaşıp bu fikre ve bu fikri ilhamlayan yazarlara götürdü beni. Öncelikle "yeni bir dil olmadan yeni bir dünya yaratılamaz" diyen Ingeborg Bachmann'a tabii. Buna inanıyorum ben de; ama "yeni bir dil"ın nasıl bir şey olacağı, nelerden yaratılabileceği konusunda ayrıntılı bir tasarı, ikna edici bir açıklama bulmak hiç de kolay değil. Mafih nelerin böyle bir dile yürümenin önünde mutlak engel oluşturduğunu söylemek daha kolay herhalde. Mesela oluşmasına ve devamına her birimizin bir şekilde katkıda bulunduğu benmerkezcilik, "bir tek ben bilirimcilik", sığlık ve sınırlılıkları pekiştirmeye yarayacak bir tarzın ve ona dönük teyit arayışının bu engeller arasında önemli yer tuttuğunu söylemek mümkün. Mesela mevcut dünyanın günahlarını taşıyan ve ileten sözcüklerle konuşmak da bir engel. Bachmann, bu tür sözcükleri tümenden terk etmeyi talep eder. Wittgensten'in önerisi biraz daha pragmatik: "Bazen bir ifade (dilegetir)ş dilden çıkarılıp temizleyiciye gönderilmeli - ancak bundan sonra yeniden dolaşıma sokulabilir."

Mısır'daki "temas" ve tecrübelerden, "yeni dil" için umut verecek ya da kırarak ne gibi şeyler yakalanabileceğini düşündükçe, aklım hep Elias Canetti'nin Marakeş izlenimlerine kayıyor. Gerçi görüşmeler yepyeni fikir ve projeler üretmedi, "tartışma toprağına atılmış taze bir tohum gibi yeni bir sözcük" yaratmadı, hatta bazı yerlerde bildiğimiz dilin bütün banyatlığı ve bayağılığıyla tekrarlayan üslup ve nutuklarla da karşılaştık; ama "ortak dil" arayışı görüştüğümüz kişi ve çevrelerin büyük çoğunluğu tarafından samimi bir heyecanla, bazen de coşkuyla karşılandı Bu heyecan ve bir de "karşılaşmalar"ın muhtemel karşılıklı etkileri, "yeni bir dil" için mütevazı da ol-

sa "ses" verebilir. Lakin asıl beni umutlandıran, heyecanlandıran "ses" sokaklardan yükseliyordu. En kalabalık istihdam sektörünü "asayiş"ın oluşturduğu, sokağı neredeyse sadece polisi ve askeriyeye çıkan otoriter siyasal sisteme rağmen, binlerce yıllık tarihinin kesintisizliği hissini veren seslerin ve renklerin çoğulluğu sokağın gerçek sahibi gibi görünüyor. En kalabalık meydanda, en yoksul sokaklarda, Nil'in vakur ve bilge akışında kendini bir şekilde duyuran "ses". Canetti'nin Marakeş'te hissettiklerini çağrıştıran "ses": "Bir şeyler anlatmaya çalışıyorum, ama susar susmaz henüz hiçbir şey söylememiş olduğumu ayırıyorum. Pırıl pırıl parlayan koyu bir töz kalıyor içimde ve sözlerle alay ediyor. Orada anlamadığım ve şimdi içimde yavaş yavaş yeniden oluşan yoksa dil mi? Orada olaylar, görüntüler, sesler vardı, anlamları ancak insanın içinde oluşan; sözler yoluyla ne algılanabilen ne de biçimlendirilebilen, sözlerin ötesinde, sözlerden daha derin ve çokanlamlı."

Nil'i her seyredişimde sanki aynı anda Dicle'ye de baktım. Sayısız "umut, hayal kırıklığı, acı ve hüznü şahitlik etmiş" bu nehirler nasıl anlatırlar kendilerini ve en iyi neyle anlaşılabilirler, diye düşündüm ve Mehmet Uzun'un "Dicle'nin Yakarışı"nda söylediklerini hatırladım: "Dicle ne söylüyor? Kulak verin Dicle'ye, dikkatli, derin derin. Dicle ne söylüyor, hangi kelimelerle neyi anlatıyor?" Bunun cevabı tek cümleyle değil, romanın bütünüyle veriliyor: Dicle bir sestir, binlerce tınıyı ve rengi kucaklayan, kaynaştıran, birleştiren bir ses. Acaba, diyorum, bu seslerin buluşmasını "yeni bir dil" için güçlü bir umut saymak fazla mı hayalcilik olur?

Mısır Üzerine...

İpek Çalışlar

Turist olarak bir ülkeye gittiğim zaman en sevdiğim şey kafelerde oturup geleni geçeni seyretmekmiş meğer... Kahire, kafesi olmayan bir kent. Acaba biz mi bulamadık diye düşünmedim değil. Tarihi Han Halil Çarşısı'ndaki muhteşem Aynalı Kahve belki de bu yüzden en çok gittiğimiz ve sevdiğimiz yer oldu. Türkiye'den Doğu'suna yolculuk etmek biraz da böyle bir şeymiş diye düşünmeden edemedim. Çünkü İran'da da aynı duyguyu yaşamıştık. Yürümekten yorgun düşünce şöyle durup oturacak, etrafı gözleyecek kahveler, pastaneler bir türlü çıkmadı karşımıza. Lokantalar için de aynı şey geçerliydi. Tek adres otellerdi.

Acaba bu durum İslamiyetle mi ilgili yoksa yoksullukla mı bir türlü çözemedim.

Mısır gecesi gündüzünden çok farklı bir ülke. Gece karanlığında havaalanından otelimize yönelirken çok şık bir şehirden geçmiştik. Sabah o şehri bir türlü bulamadık. Kahire'nin arka sokaklarıyla ana caddeleri birbirinden çok farklıydı. Merkezden yüz adım uzaklaştık mı bir başka Kahire çıkıyordu karşımıza.

Fotoğraf çekmek için elimde makinem köşe bucak beklerken objektifime hep erkekler takılmış. Sokaklarda gezen erkekler kadınlardan sayıca çok fazlaydı anlaşılan. Kadınların büyük çoğunluğu örtülüydü. Zorunlu olmadığı halde neden örtünüyorlardı? Mısır'ın durumu ile ilgili yazıları karıştırdım, örtünen kadına daha fazla saygı gösterildiğine ilişkin yorumlarla yüz yüze geldim. Bu yüzden de gitgide daha fazla sayıda kadın örtünüyor.

Mısır hem laik hukukun hem de İslami hukukun geçerli olduğu bir ülke. Anayasası'nda bütün yasaların İslami hukuka uygun olması gerektiği yazılı. Ancak, kadının konumunu belirleyen Aile Hukuku şeriat kurallarına tabi. Böyle olunca da erkek birden fazla kadınla evlenebiliyor, karısını kolayca boşayabiliyor, ve mahkemede bir erkeğin tanıklığı iki kadının tanıklığına eşit kabul ediliyor. Mısırlı kadınlar belki de bu yüzden örtülü gezmeyi tercih ediyorlar...

Özellikle 11 Eylül sonrası ABD'nin Irak'ın işgaline yönelik attığı adımlar Mısır'daki tepkileri çok artırmış. Bu öfke içinde siyasi İslamcı hareketin de güç topladığından söz edilebilir. Bizim Kahire'de ve çevresinde gördüğümüz manzara kadınların yüzde 80'inden fazlasının örtündüğü yönündeydi. Bu eğilimin son yıllarda arttığından söz ediliyor. Özellikle Suudi Arabistan'a çalışmaya giden Mısırlı yüz binlerce insan Mısır'da İslamcı hareketin gelişmesi ve kadınların örtünmesi yönünde bir ağırlık oluşturuyorlar.

Mısır'daki Mübarek yönetimi, modernleşme eğilimi içindeki bir avuç seçkin azınlığı temsil ediyor. Aylık ortalama gelirleri 15-20 dolar civarında

olan geniş çoğunluğun dine yönelmesiyle bir anlamda rahatlıyorlar. Bunun yolunu açıyorlar.

Mısır'ın bu ikili yapısı yasal durumuna da yansıyor. Ceza Yasası laik, Medeni Yasa ise Şeri. Bu gündelik hayatın dini bağnazlığın egemenliği altına girmesinde önemli rol oynuyor. Bu konu en çok kadınların baskı görmesine yol açıyor.

Mısır'da laiklikten söz etmek çok zor. Otoriter bir polis devleti, laikliğin gelişmesinin de önündeki bir engel durumunda. Mısır tam anlamıyla laiklik ile şeriat arasında sallanan bir ülke konumunda. Bunun acısını da en çok kadınlar çekiyor. Özgürlük ihtiyacı içindeki toplum çekiyor.

Doğu Konferansı'nın ağır toparlarından Evrensel Gazetesi yazarı ve Evrensel Kültür Dergisi'nin yayın yönetmeni Aydın Çubukçu geçtiğimiz Cumartesi günü by-pass ameliyatı oldu. Ameliyatın iyi geçtiği haberini aldık, rahatladık. Aydın Abi'ye çok geçmiş olsun diyor, yanda İskenderiye'de çekilen fotoğrafında olduğu gibi keyifli günler diliyoruz.

Bir sosyete, manken, metroseksüel, Etiler kitabı olarak; Işığ Arayanların Karanlık Yanı

Işığ gösterenlerin bir garip yüzü

Hayatı değiştirmeden kendinizi değiştirmek mümkünmüş meğer!

Candan Dinç

Birkaç ay evvel, bir arkadaşımın sürekli bahsettiği şu kitabı okumuştum. Ama nasıl okumak? Hükümet zoruyla hediye edilmiş bir kitap, daha kapağından şarlatanlık akan bir şey. "Okuyayım ki, peşin hükümlü olmakla itham edilmeyeyim." diye düşündüm. Kapağın en tepesinde, New York Times Bestseller olduğu belirtilmiş, Kitabın adı: "Işığ Arayanların Karanlık Yanı". Başlığın hemen altında diyor ki:

"..Sahip çıkabilirsiniz"

Yazarın fotoğrafı ve adından (Debbie Ford) sonra, en altta da yayınevi ismi yer almış: Akaşa. Gücümüz ve parlaklığımızdan dem vurulması, bana "%100 Düşünce Gücü", efendime söyleyeyim, "Pozitif Düşünce" gibi şeyler çağırıyordu. Bu tarz şeyleri okumak bir yana, arka kapaklarına bile bakmam ben -eğlenmek istiyorsam istisnai bir durum da olabilir-. Yukarıdaki gibi parlak cümlelere de hiç itibar etmem, elimde değil. Hele, elimde evirip çevirdiğim bu kitabın arkasındaki yazının son cümlesi, beni ziyadesiyle sarstı:

"Bu kitap sizin kendinizi, başkalarını ve dünyayı görüş biçiminizi ebediyen değiştirecektir. O sizi ve yaşamınızı muazzam biçimde değiştirebilecek bir anlayış sunmaktadır." Sarsmakla da kalmayıp içimi kaldırdı bu ifadeler... Şimdi düşünüyorum da, demek ki ufak da olsa bir değişiklik sağlamış kitap o anda. Bunları yazanlar, çevirenler, yayınlayanlar kimlerdir bilmem, ama bende hep bir tarikat izlenimi yaratmışlardır. Bu ve benzeri kitapların, çocukların ve temyiz kudretinden yoksun olanların erişemeyecekleri yerde bulundurulması, hatta daha iyisi hiç edinilmemesi insan sağlığı açısından büyük ehemmiyete haizdir kanımca. Kitabın ilk sayfası, kitabı ve yazarını övenlerin ifadeleriyle süslenmiş. Ama onları tanımadığım için, referans amaçlı olduğunu düşündüğüm bu tür övgülerin bende bir etki

yaratması mümkün olmadı. Referanslardan birinin "Başarının Yedi Yasası" diye bir eserin yazarı olması, daha okumadan elimdeki kitabın bayıltıcı etkisini başlattı.

Bir çırpıda problem hallolur

Kitabın giriş ve önsöz bölümlerinden gördüğüm (ve okuduğum kısımlarda da teyit ettiğim) şey, Debbie Ford'un mesleği ve uzmanlık alanı hakkında fikir edinmemizin çok zor olduğuydu.* Ama seminerler veriyor, insanların problemlerini bir çırpıda tesbit ediyor ve her zamanki yöntemiyle çözüyordu. Bazı seminerlerin, pazarlama şirketi çalışanlarına

verildiği belirtiliyordu. Bu tür seminerlerin işletme fakültesi mensubu öğretim görevlileri tarafından veya sektördeki uzmanlar tarafından verilmesine şaşırmak veya öfkelenmek pek mümkün değil, ancak psikologların bu işe soyunması kötü kokular yayıyor. Kitapta yapılan alıntıların yazarlarını da tanı mıyordum, yabancı olmayan isim Jung idi ve onun "gölge" kavramından hareket edildiği anlaşılıyordu. Umdüğüm kadar da yüzeyselleştirilmişti. Frieda Fordham'ın, "Jung Psiko-

lojisinin Ana Hatları" adlı kitabında, Jung'un, kişisel bilinçdışımızda bulunan diğer yüzümüzü gölge olarak adlandırdığından söz ediliyor. Yüzeyselleştirmeyi kafama taktığımdan, Fordham'ın kitabında Jung'dan alınan pasaj özellikle dikkatimi çekti:

"..Doğu'nun fikirlerini kavrama sorunuyla karşılaşmış Batı insanının genel hatası ... bilime sırt çevirmesi ve Doğu'nun zevklerinden bir parça kopararak, onların yoga çalışmalarını oldukça yüzeysel bir biçimde kullanarak acınacak bir taklitçi durumuna düşmesidir."

Kapayın gözlerinizi

Buradan itibaren Debbie Ford'a kulak vermek manidar olabilir:

"Bir insanın onbir yıl boyunca birçok kişisel terapiye, grup terapisine katıldıktan, hipnoz ve akupunktur tedavilerine girdikten sonra, dağların tepesinden paraşütle atladıktan, dönüştürme-yaratıcı seminerlere, Budist eğitime, Sufi eğitime katıldıktan, yüzlerce kitap okuyup imgeleme ve meditasyon kasetleri dinledikten sonra hala bir yanından nefret etmesi inanılmaz görünebilir. Onca zaman ve para harcadıktan sonra, hala bu işi başaramadığımı biliyordum."

Sanki hayatımız kitap ve kasetlerle değişiyor, sanki pozitif düşününce her şey yolunda gidiyor. Düşüncelerimizin yaşamımızdan bağımsız bir biçimde değişmesinin imkansızlığını gözden kaçırmak bu kadar kolay mı? Bütün bu masallar bir yana, kitabın bölüm sonlarındaki "alıştırmalar" başlıklı kısımlar, kitabı okudukça gerilen sinirlerinizi, güldürerek de gevşetiyordu:

"..Şimdi, gözleriniz kapalı olarak, bir asansöre girdiğinizi hayal edin. Asansörün düğmelerinden birine basın ve yedi kat aşağı inin [demek bütün düğmeler aynı kata götürüyor!]. Bilincinizin derinliklerine indiğinizi hayal edin. Asansörün kapısını açtığınızda, karşınızda güzel, kutsal bir bahçe görüyorsunuz. Onunla

ilgili herşeyi gözünüzde canlandırmaya çalışın. Ağaçları çiçekleri ve kuşları görün."

"Kişisel gelişim uzmanı" Debbie Ford Alem'in basın sponsorluğunda düzenlediği hayat değiştiren(!) "Gölge Çalışması" seminerlerini ve özel yaşamını anlatmış. Kitapları bestseller'dan inmeyen Amerikalı olarak tanıtılmışlar www.alem.com.tr'deki röportajın başlığında.

Röportajdan küçük bir alıntı, konu hakkında fikir edinmemizi sağlıyor:

Çağımızın hastalığı depresyon. Bunun sebebi nedir? Önlemek için neler yapmalıyız?

Depresyon öfkenizin size çevrilmiş halidir. 'Hiçbir şeye sinirlenmiyorum' diyen kişi kendini kandırıyor. Yeni doğmuş bebekler bile en doğal hallerinde 2 dakika gülüp, hemen ardından çığlık çığlığa ağlamıyorlar mı? O halde sinirlerimizi içimize atmamalıyız. Öfkelerimiz, alınganlıklarımız hayatımızı yıkabiliyor. Size önerim, oyuncak bir bebek satın alın ve her kendinize kızdığınızda, 'Niye bu kadar çok yedim?', 'Niye orada çekingen davranırdım?', 'Kimse bana nasıl davranacağını söyleyemez' dediğinizde o bebeğe vurun, tekmeleyin... 10 gün sonra o oyuncakın halini gördüğünüzde, öfkelerinizle kendi içinizdeki çocuğa verdiğiniz zararın da nasıl büyük olduğunu anlamanız kaçınılmaz olacaktır." Bu kitap ve yazarı anlatmakla bitmez, siz en iyisi ışığının parlamasına izin verin!

* Kitabın sonunda yazar açıklamayı saymıyorum: Chopra Esenlik Merkezi'nde danışmanlık, öğretmenlik ve öğretim üyeliği yapıyor. ("Hangi üniversiteye bağlı?" diye düşünmemek elde değil.) Üşenmeyip web sitesine baktım. JFK University Psikoloji bölümünden mezunmuş. Web sitesinin adı, tarikat havası izlenimini sadece arttırdı: www.fordsisters.com. Tarikatın ticari yönü de mevcut ve bunu görmemek imkansız, müşterilerinden filan bahsediyorlar sitelerinde.

Safai, Şehr-i İstanbul'daydı...

Serkan Tosun

Yer: Ruhi Su Kültür ve Sanat Vakfı Merkezi

Tarih: 26 Aralık 2003

Saat: 19.00

Doğanın Seyir Defteri isimli şiir ve flüt dinletisine, şu sözlerle başlıyor Safai:

"Altmışlı yılların sonu...Hamlik, bölülük yıllarımız...Devrimciliği, aydın olmayı Tanrı'yı yok sayışla bir arada düşünmek gerektiği körinancıyla kirlendiğimiz yıllar...İşte tam da o günlerde, bismillahirrahmanirrahim yinelemeleriyle başlayan bir Ruhi Su plağının, pikapta ardı ardına dönüp dönüp durmaktalığı: Yunus Emre... İyi de, Ruhi Su solcu değil mi yani?

Tanrı'yı o yadsımağken bizler yadsıdığımızı göre, bizler daha solcu solcular mı olmalıyız yani. Hadi canım sen de! Koca bir kayadır o plağı Ruhi Su'nun, o yıllarda kafamıza düşürmüş olan. İşte bundan dolayı, Ruhi Su'nun yeri apayrıdır yüreğimizde. Adını anmadan, başlamayalım dedik dinletiyeye..."

Yer: Galata Mevlevihanesi

Tarih: 27 Aralık 2003

Saat: 16.00

Yol Koçaklamaları isimli söyleşisine şu öyküyle başlıyor Safai:

"Dergâhlardan birindeki dervişler, kente

yeni gelmiş ve yatacak yer bulamamış bir gencin kendileriyle birlikte kalmasında sakınca görmemişlerdi. Bir gün, dergâhın tozunu, kirini temizlemesi istendi ondan. Delikanlı bu dileği duyar duymaz, kimsele sezdirmeden yoklara karıştı. Konuklarının en sıradan bir isteği bile yerine getirmekten kaçınarak ortalıktan yitivermesine şaşırان dervişler, gencin, 'ben'liğini alt edemediğinden dolayı bir başkasına hizmeti gururuna yediremediği düşüncesinde birleştiler. Aradan üç, beş gün geçtikten sonra, eski konluğu çarşıda dolaşırken gören dervişlerden biri, 'Seni kendini beğenmiş seni; erenler o düzeye hizmetle erişirler; bilmiyor musun bunu!'

kaanertem@leman.com.tr

Kaan Ertem

Her zaman genç kalan baba gitti, şarkıları kaldı yadigar...

Onu ilk gördüğümde ilkokul üçüncü ya da dördüncü sınıfa gidiyordum. Siyah-beyaz televizyonun bir şarkı programında kutulu dekorlardan birine oturmuş bir yandan elindeki dal parçasını kazıyor, bir yandan da şarkısını söylüyordu. Üzerinde bir deri yelek ve avcı fişeklikleri vardı. Çocuk kafamızla pek fazla anlamazdık söylediği şarkıları... Barış Manço'nun şarkıları daha eğlence- li gelirdi bize.. Daha bir tekerleme gibi olmasından do- layı herhalde... Cem Karaca'yı daha çok abiler dinlerdi.. Onlar anlardı.

Ve yıllar sonra keşfettik ki; gerçekten güzel şarkılar yapmış. İyi müzisyenlerle, iyi gruplarla çalışmış. Kendisi bizim çocuk belleklerimizde hep yasaklı solcu olarak kaldı. Hayatı boyunca da bu imajla mücadele etti.

Aradan yıllar geçti ve öğrendik ki; bizim onu televiz- yonda seyrettiğimiz dönem meğerse onun Dervişan dönemiymiş.. Yani kendi dediğine, "Müzikal açıdan en verimli olduğu" dönem. "Adiloş Bebe", "Maden Ocağı- nın Dibinde", Ahmet Arif'ten "Sevdan Beni" hep bu dö- nemin eserleridir.

Yurtdışına kaçtığı ve vatandaşlıktan çıkartıldığı 1980- '87 arası dönemde, aklımız bazı şeylere ermeye başla- mış ve Cem Karaca'nın albümlerini dinler olmuştuk. O zamanlar yasaklı olduğu için eski albümleri pek ortalık- ta bulunmazdı. Sağda solda örneğin bir arkadaşın abisi- nin plakları arasından filan çıkardı..

Zaten bu dönemin en büyük kolpası da Almanya'da Semra Özal'ın elini öptüğü haberi idi. Nezaketen bir ba- yanın, hele hele bir Başbakan eşinin, elinin öpülebilece- ği durumunu hiçbir zaman bu memleket entellektüelle- rine anlatamadı..

Televizyona bir sürü kişi çıktı, Cem Karaca'nın değerinin bilinmediğinden bahsettiler. Buna katılmıyorum. Bu millet, Cem Karaca'nın, Barış Manço'nun değerini her zaman bilmiştir. Plakları yok satmıştır, konserleri tıka basa dolmuştur. Şarkıları her zaman dillerdedir. Ve her zaman saygıyla anmaktadır. Daha ne olsun?

Cem Karaca ilk önemli çıkışını Apaşlar ile birlikte ka- tıldığı Altın Mikrofon yarışmasında yapmıştır. Burada söylediği Emrah isimli şarkı Anadolu pop şarkıları için- de bir klasiktir. Daha sonra 1972'ye kadar sürecek Kar- daşlar dönemi başlar, daha sonra 1972-'74 arası.

Moğollar, 1975-76'dan sonra bizim zamanında dinle- yip de anlayamadığımız Dervişan dönemi en son olarak da 1979'a kadar, Edirdahan grubu dönemi. Bu sonuncu- su Almanya'ya gitmeden evvelki son grubudur. Safinaz gibi rock-opera tarzı bir albüm yapmıştır bu dönemde.

Bu çeşitli dönemlerde yaptığı şarkıları yine o dönem- lerin olumlu ya da olumsuz koşulları içinde değerlendiri- mek gerekir. Cem Karaca, Anadolu pop yada rock ne dersiniz deyin bu akım içinde yer alması gereken ancak bütünüyle bu akımla değerlendirilmesi yanlış olacak bir sanatçıdır. Ben Moğollar kampanyam sırasında ıcık cıcık

incelediğim Anadolu pop dönemi için ancak belli bazı şarkıcı ve grupları referans olarak gösterebiliyorum. Anadolu Pop ancak bir başlangıçtır ve o dönem içinde pek çok şarkıcıyı ve grubu etkilemiştir. Bunun sentezi- ne doğru biçimde varanlar da halen ayakta kalmıştır.

"Kardaşlar" dönemine ait bir 45'liğini bulmuştum. Zannerdersem Dadaloğlu'ydu. Kapağında bir fotoğraf vardır. Cem Karaca bu dönemde Almanya'dan bir gita- rist getirmiş... İsmi Alex.. O zamanlar âdet olduğu üle- re park gibi bir yerde grup olarak poz vermişler ancak Alex, Ünlü Büyükgöğeneç ya da Seyhan Karabay gibi sert bir poz vermek istemiş fakat becerememiş. Cem Karaca'nın 45'likleri denince hemen aklıma o adamın o hali gelir. Çok acayip 45'lik kapakları gördüm ama o adamın pozunu gibisini görmedim.

Cem Karaca iyi bir Rockçıydı ve sonuna kadar Rock- çı gibi yaşadı ve öldü. Hatta ünlü bir de lafı vardır,"Ne yaparsan yap bir ayağın bu memlekete bassın "diye. Bu lafı yıllardır aklımdan hiç çıkmadı.

Kendisiyle ilk olarak 1992 yılının Haziran ayında ta- nışmıştım. O sıralarda Moğollar grubunu bir araya ge- tirmek için bir imza kampanyası açmıştım. Bu çerçe- ve- de Cahit Berkay'a imzaları göstermek üzere Beyoğ- lu'nda bir stüdyoda buluştuk. Şansa, Cem Karaca ve Uğur Dikmen de oradaydı. Albüm kaydı yapıyorlardı. Cem Karaca'nın o gün imzaları görünce coşarak "Şura- ya bak Cahit! Hemen haftaya konser verelim" dediğini hatırlıyorum. Sonra kendisine imzaların Moğollar için geldiğini anlatmıştım. Daha sonra kendi konserlerinin provaları sırasında da bir kaç defa karşılaştık. Bir elinde Samsun sigarası diğer elinde mikrofon şarkı söylüyordu fakat sesi hiç bozulmuyordu. Kendine özgü emin, umursamaz ve profesyonel bir havası vardı. O duruşu- nu hiç unutmuyorum.

Cenazesine gidemedim. Televizyona bir sürü kişi çık- tı, Cem Karaca'nın değerinin bilinmediğinden bahsetti- ler. Buna katılmıyorum. Bu millet, Cem Karaca'nın, Ba- rış Manço'nun değerini her zaman bilmiştir. Plakları yok satmıştır, konserleri tıka basa dolmuştur. Şarkıları her zaman dillerdedir. Ve her zaman saygıyla anmaktadır. Daha ne olsun?

diye çıkıştı ona.

'Ben hizmetten kaçınmış, işten kaçmış de ği- lim ki sevgili dost.' dedi delikanlı; '...o der- gâhta ne kir vardı ne de toz. En azından be- nim gözümle bakıldığında tertemizdi ben- den gayrı her şey. Tozu, pası temizlemem istenince, oradan ayrılmaktan başka bir umar bulamadım.' Bakarsınız şimdi bir der- viş, beşyüz yıl ötelelerden kalkıp gelir de bun- ca ğıza, 'Söze başlamadan, şu ortalığı bir topla hele!' deyiverir; bize de toparlanıp kaç- mak düşer öyküdeki delikanlı gibi. İyisi mi ivecence başlayalım söze, birileri gelme- den..."

Yer: Tarık Zafer Tunaya Kültür Merkezi

Tarih: 28 Aralık 2003
Saat: 18.00

Safai, Sade Yaşam Grubu'nun düzenlediği söyleşisine, şu çarpıcı ve korkunç tümce ile giriyor:

"Sizlerle birlikte olacağımız bu iki saatlik söyleşi süresinde ikibin kişi ölecek. O ikibin kişi, herhangi bir sayrılıktan, bir savaştan, trafik kazalarından ya da yaşlılıktan ötürü ölmeyecek. Bu iki saatlik süre içinde anılan nedenler dışında bir nedenden ötürü, ikibin kişi ölecek ki bunların yaklaşık bindört-yüz- kırkını çocuklar oluşturacak! Bu ölümlerin asal nedeni açlık, şu bildiğiniz açlık olacak. İki saat içinde, bizler burada gönencemiz-

den ne denli ödün vermemiz gerekeceğini tartışmaktayken bir yerlerde ikibin canlı, aç- lıktan ötürü ölmüş olacak! Durumu sapta- madan, yaşamlarımızı hangi oranda yalınlaştı- rmak gerekeceği konusunda sağlıklı bir de- ğerlendirme yapabilmemiz zor olacaktır da ondan dolayı söze ölümlerle başladık..."

Yer: Ziraat Bankası Tünel Sergi Salonu
Tarih: 29 Aralık 2003
Saat: 18.00

Şu ya da bu resminde ne anlatmak istediğini soranlara, "Okuyun!" diyerek, sergisinin bil- dirgesini gösteriyor Safai. Sergi bildirgesine, nice ermişin, bilgenin düşüncesinden alın- tılar yapmış. Kendisine en yakın gelen söy-

lemin hangisi olduğunu soruyorum. Par- ma ğıyla, Yunus Emre'den alıntılıdığı bir dizeyi gösteriyor:

"Öldürem nefsum itini; gelmesin; koman; is- temem!"

Sizler, yılbaşını gerekçe ederek tüketim ekonomisine alet olmaktadır, bir Safai gel- di geçti İstanbul'dan, çağcıl bir Rip Van Winkle gibi. Sergisi 16 Ocak'a dek sürdü- se de, o çoktan döndü Toroslar'daki, yerini bir sır gibi sakladığı kerpiç evceğine. Belki bir başka yıl, bir başka sergisinde karşılaşı- rınız onunla. Belki, tüketmekten zaman bulur, hantallıktan kurtulur, doğru zamanda harekete geçmiş olursunuz o kez.

Hacettepe'nin mor menekşeleri

Bir mahallenin 50 yıldır günyüzüne çıkmamış hikayesi...

Ankara- Cumhuriyetin ilk yıllarında başkent Ankara'yı bir fermuar gibi ortadan ikiye ayıran demiryolu, aynı zamanda kenti sosyal olarak iki parçaya bölüyordu.

Demiryolunun üst yanı, eski Ankara diye bilinen Ulus, Samanpazarı, At Pazarı ve Çankırı kapısı; Cumhuriyetin kuruluşunu ve eskiyi yaşatıyordu.

Demiryolunun alt yanı ise adı üstünde; Yenişehir.

Ona yüklenen misyon da adıyla aynıydı.

Yenişehir ve giderek Çankaya Köşkü'ne kadar uzayan yollarla yeni gelişen modern Ankara.

Yani demiryolunun bir yanı eskiyi, taşıyıcı, geçmişini öte yanı ise yeniyi, modern, çağdaşlığı ve geleceği temsil ediyordu.

Peki demiryolunun içinden geçtiği semt neyi yaşatıyordu?

Şehirle içiçe olan istasyonun bulunduğu, Yenişehir'den Ulus'a tırmanılan o tepe, kentte hangi sosyal statüye yerleşiyordu?

Hem modern Ankara'nın en yakın yerleşim birimi, hem eski Ankara'nın mimari özellikleri ve bir gecekondu mahallesini andıran sosyal kabuğuyla hangi çerçeveye sığıyordu?

Onlar iki Ankara'nın arasına yerleşmiş mahallenin sakiniydiler.

Onlar üç dört kuşaktır Ankara'ya yerleşmiş yerlilerdi.

Onlar hem şehirli gibi modern hayata yakın, hem de taşralı gibi yırtıcı ve aile bağlarıyla birbirlerine tutkun bir mahalleydi.

Onlara pek söz geçmezdi.

Onlar Hacettepe'liydi.

Bir gezisinde Hacettepe sırtından aşağıya bakan Başbakan Adnan Menderes, "Bu çöplüğü adam etmek lazım" demişti. Kavgaları dövüşleri bir yana, birbirlerine olan bağları ile de dönemin yöneticilerini ürküten bir halleri vardı. Her şey kontrol altına alınsa bile onlar bir türlü zapt edilemiyorlardı. Bir büyük kabile veya

Karagöz Kemal

aşiret gibi birbirlerine tutkun, içine kapanık bir yaşamları vardı. Hacettepe'li olmak onlar için ölümle bile değişecek bir kimlik değildi...

İlk büyük görkemli icraatları, mahallenin kızlarına yan bakan Harbiyeli üç öğrenciyi marizlemek olmuştu. Harbiyeli öğrenciler ise yedikleri dayanın öfkesiyle bir otobüs dolusu arkadaşlarını toplayıp Hacettepe kapılarına dayanmışlardı. Ama yediden yetmişe tüm mahalleli Harbiyeli öğrencilere karşı bir olmuş ve büyük bir meydan dayığı atmışlardı. Aslında bu olay, Hacettepe'nin tarihinde önemli bir dönüm noktası olmuş, zaten birbirlerini akraba gibi yakın hisseden mahallelilerin arasında iyiden iyiye organik bağlar kurulmuştu. Bundan böyle Hacettepe'ye yan bakan olamazdı. Ne Altındağ'ın adamına benzerlerdi, ne de derenin (Bentderesi) adamına! Mahallelerinin sırtlarındaki dönemin en görkemli gazinosu Esenpark'tan sızan nağmelerle, mor menekşeli bahçelerinde artık güven ve çokça da gurur içinde

gezebilirlerdi. 3-4 kuşaktır Ankaralı olan bu topluluk tam da bir cemaat disipliniyle yaşıyor, herkes birbiriyle tam dayanışma içerisinde, genç başkent Ankara'nın ilk gettosunu kuruyorlardı.

Mahallede yaşanan her türlü yasa dışı iş, Hacettepelilerin gözünde sevimli zararsız küçük işlerdi. Önemli olan ahlaka, namusa ve mala karşı bir şey yapmamalarıydı.

Onun dışında vurup kırıp dökmek delikanlılığın harcıydı.

Hacettepe zaten sert abilerin mahallesi idi.

Hacettepe'de futbol demek...

Bu ele avuca sığmayan mahallenin deli dolu gençlerinden oluşan futbol takımı da, tıpkı mahallesi gibi ele avuca sığmıyordu. Takımın mor-beyaz renkleri, Hacettepe parkındaki mor ve beyaz menekşelerden alınmıştı. Mahallenin milli renkleri idi. Taraftarlarının tamamı mahalleliden oluşan takımın her maçı bir şenlik havasında geçiyor, kadınlı erkekli, yediden yetmişe tüm Hacettepeliler statteki yerlerini alıyorlardı. Futbolun tek spor dalı olarak benimsendiği yıllarda mahallede yetişen her delikanlı, aynı zamanda futbol takımının önce ateşli bir taraftarı ardından da futbolcu adayı oluyordu. Hatta mahallenin namılı kabadayılardan Kabadayı Mehmet bir aralar kaleci antrenmanlarına bile çıkmış, haf mevkisinde önünde oynayan Karagöz Kemal'le birlikte korkunç bir defans bile olmuşlardı. Yanlı maç yönettiğine inandığı bir hakemi tek yumrukta yere seren Karagöz, kimine göre ömür boyu boykot kimine göre ise birkaç maç ile cezalandırılmıştı.

Futbolla kavgaya dövüş içiçe girmiş, çoğu maç Hacettepeliler için ölüm kalım maçı gibi tanımlamalarla değerlendiriliyordu. Hatta maçlardaki düşmanlık hissi o denli güçlü idi ki; 1955 yılından 1959 yılına kadar takımın oynadığı resmi ve özel tüm maçların kritiklerini büyük bir özenle kaleme alan Gogo lakaplı Turgut, bu maçlardaki rakiplerini deftere yazarken "Hasım" sözcüğünü kullanıyordu. Gerçekten de Hacettepe'nin rakip olarak karşısına çıkan takım, mahallenin o maç için hasmı oluyordu.

Halen hayatta olan en eski kaptanlardan Baba Kazım'ın anlattığına göre onlardan önceki kuşak futbolcular, tozluklarının içine sakladıkları bıçaklarla sahaya çıkıyorlardı.

Takıma çok sayıda doktorun katılmasıyla biraz da olsa kabuk değiştirmeye başlayan Hacettepe'de yine de mahallenin kavgacı havası bir türlü eksik olmuyordu. Doktor Alaattin'in gelişle beraber takımdaki doktor sayısı 6'ya yükselmiş, hemen hemen bir çoğu da yüksek tahsilli olmuştu. Ama dedik ya; mahalle sert adamların mahallesi idi diye, çocukların hiçbir antrenmanını kaçırmayan ve onlara yardımcı olmak isteyen Sarı Veli ile Kabadayı Mehmet takımın oyuncularını koşu çalıştırıyorlardı. Ancak futbolculara depar çalışması için verdikleri start, biraz ilginçti. Önce 3-2-1 diye sayıyorlar ve bellerinden çıktıkları silahları ateşliyorlardı: Taaaak! Başla!

Hemen her maçları olaylı geçiyordu. Bu günlerde anılarına başvurduğumuz eski futbolcular, Türkiye'nin en efendi ve sessiz seyircisinin Hacettepe taraftarı olduğunu söyleseler de; bu durum o zamanlar rakipler tarafından pek öyle algılanmıyordu. Karşı takım taraftarı

nın tezahürat yapması Hacettepeliler'in pek tahammül edemedikleri bir şeydi. Mahallenin önde gelenleri yine de tribünleri toparlamada öncü oluyorlardı.

Bir dönem takımda futbolculuk, ama uzunca bir sürede genel kaptanlık yapan eski Başbakanlardan Şükrü Saracoğlu'nun oğlu Aydın Saracoğlu, kulüpteki görevinin yanı sıra dönemin Ankara Cumhuriyet Savcısı'ydı. Böyle olunca da iş çoğunlukla ona düşüyor ve başı derde giren futbolcu ve taraftarları içeriden, mahallelinin deyişle, "Aydın Abi" kurtarıyordu.

Kavga çıkmayan maçlarda ise küfür yine de kabullenilir bir şeydi.

Yine Hacettepe taraftarının çileden çıktığı bir maçta tribünleri zaptetmek mümkün olmamıştı. Küfürün bini bir para giderken iş, Veli Dayı'ya (Sarı) düşmüş, eli belinde tribünlerin önünde bir o yana bir bu yana yürüyünce kö-

Sarı Veli ve Kabadayı Mehmet

tü tezahüratta sona ermişti. Sarı Veli'nin uyarıda bulunmasına gerek yoktu. Yürümesi yeterliydi.

Kazım Türesin'e yıllar yılı çıkmayacak "Baba" lakabı da yine mahallenin dayısı "Sarı Veli" tarafından, 3-2 mağlupken son saniye attığı gol ile sırat köprüsünden döndükleri bir maçın sonunda verilmişti.

Sarı Veli tribünlerden sahaya doğru bağırmıştı:

"Lan Kazım! Sen babasın; baba! Gene g.tü kurtardık!"

Bundan böyle kaptanın adı Baba Kazım'dı. Ve yıllar yılı da öyle kalacaktı.

İnanılmaz mahallenin, inanılmaz futbol takımı

Takımın sağlık işlerinde ve sakatlıklarda başvurduğu tedavi yöntemi de yine her şeyleri gibi inanılmazdı. Saimekadın'da oturan kırıkçı-çıkıkçı Emine hanım tüm takımı elden geçirmişti. Bir gün maç sonrası ayağı portakal büyüklüğünde şişen santrafor Hayri, Emine hanımın sihirli elleriyle ertesi güne kadar tedavi ediliyor ve bir sonraki gün oynanacak maça yetiştiriliyordu.

(Devamı önümüzdeki yeniHarman'da)

Hacettepe'nin Mor Menekşeleri

“Takımın sağlık işlerinde ve sakatlıklarda başvurduğu tedavi yöntemi de yine her şeyleri gibi inanılmazdı. Saimekadın'da oturan kırıkçı-çıkıkçı Emine hanım tüm takımı elden geçirmişti.”

Fenerbahçe'nin yıldız futbolcusu Tuncay Şanlı yeniHarman'a konuştu:

söyleşi

Bana İtalya ligi daha uygun

Yılmaz Şen

Fenerbahçe ile anlaşmadan önce Galatasaray ve Beşiktaş'la da transfer görüşmelerin oldu. Bu transferler gerçekleşseydi Fenerbahçe'deki havayı yakalayabilir miydin?

Nasıl bir atmosferle karşılaştırdım bilemem. Buna fazla değinmek istemiyorum. Fenerbahçe'nin havası çok farklı ve mutluym.

Fenerbahçe'deki genel futbolcu havasını değiştirdin. Bir nevi futbolcu profili değişti. Çok koşuyorsun... Bu arkadaşlarının üzerinde nasıl bir etki yaptı?

Koşmak, zaten benim en büyük özelliğimdir. Baktığınız zaman takım arkadaşlarımın çoğu Ümit Milli Takımdan arkadaşım. Onlar da çok özverili. Birbirimizi tamamlıyoruz.

Takım sahaya ısınmaya çıktığında bile tribünler ilk önce seni çağırıyor. Çok seviliyorsun...

Dönem dönem oluyor. Fakat Kadıköy'deki ilk maçımdan beri bana karşı bir sevgi var. Bu da beni hırslandırıyor ve daha fazla mücadele ediyorum. Fenerbahçe seyircisi birisini sevdi mi gerçekten çok fazla seviyor. Ben de hakkını vermeye çalışıyorum. Onlara teşekkür ediyorum.

Genç oyuncular çoğunlukta ve çoğunuz Milli Takım'dan birbirinizi tanırıyorsunuz. Uzun vadede başarı gelir mi? Taraftar sabredebilir mi?

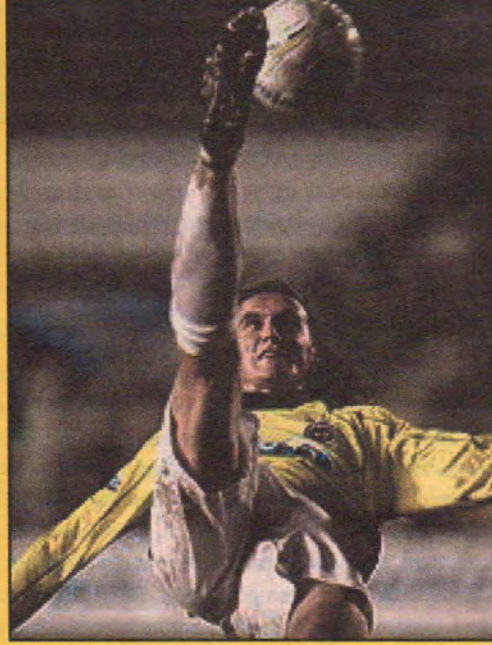
Taraftarımız sabırsız, belki kısa vadede değil ama uzun vadede başarı gelecektir. Taraftarımız da bunun bilincinde artık. Son 7-8 haftadır iyi gidiyoruz. Benim inancım, hem kendimin, hem de takım arkadaşlarımın uzun yıllar Fenerbahçe'ye hizmet edip başarılı olacağıdır.

Peki Van Hoojdonk?

Gerçek anlamda bir profesyonel. İnsani yönden de çok iyidir. Bu ikisini bir arada götürmeyi başarıyor. Takımda herkes onu seviyor. Onun da bizimle olan diyalogu çok iyi. Bence mükemmel biri.

Galatasaray'ın hali ne olur?

Her takım bu düşüşleri yaşayabilir. Zor

dönemler olabilir. Fatih hoca gibi birisi başlarındayken, ben toparlanacaklarına inanıyorum. Onlara başarılar diliyorum.

Olimpiyat Stadını sormak istiyorum Tuncay... Nasıl bir havası var stadin?

Galatasaray maçında cezalıydım, oynamadım. Arkadaşlarım, atmosferi pek yansıtmadığını seyirciyle iletişimin uzak olduğunu söylediler. Zemin olarak iyiydi dediler. Ama bu kış gördüğümüz kadarıyla yetersiz kaldı. Bizim stada gelince; çok farklı bir stad, farklı bir atmosferi var. Taraftarla takım bütünleşiyor ve muhteşem oluyor.

Endüstriyel futbol kavramında bir vefasızlık söz konusu bana göre. Neden futbolcular yetiştikleri kulüplerde jübile yapmazlar? Sen jübileni Sakaryaspor'da yapacak mısın?

Avrupa futboluna baktığımızda tam profesyonellik var. Pazarlama, reklam gelirleri, televizyonlar devreye giriyor ve kulüpler de bundan para kazanıyor. Bonservis bedelleri ortadan kalktıktan sonra çok farklı bir gündem oluştu. Hem futbolcu açısından, hem kulüp açısından çok iyi oldu. Profesyonellik anlamında herkesin bir düşüncesi vardır. Ben şu anda da

ha yolun başındayım. Uzun yıllar da Türk futboluna ve Fenerbahçe'ye hizmet etmek isterim. Ama öyle bir dönem gelirse öyle bir düşüncem var, Sakaryaspor'da jübile yapmak isterim. Çünkü onun bana kazandırdığı ve benim Sakaryaspor'a olan sevgim çok farklıdır.

Süper lig seni tatmin ediyor mu? Anadolu takımlarıyla aranızda kalite olarak çok fark var mı?

Geçtiğimiz sezonlar bunlar oluyordu, ben de televizyondan izliyordum. Ama şu anda onlar da artık bu işin bilincinde. Bence kolay maçlar olmuyor. Belirli liglerin dışında Türkiye ligi daha zor.

Amatör ruhu özlüyor musun?

Şu anda amatör ruhla oynadığım için bu noktadayım bence.

Sakaryaspor'da ilk yılında bonservisine 1 milyon dolar yazılmıştı? O neydi öyle?

Ben Sakaryaspor genç takımına giderken bazı şeyleri önümüze koymuştuk. Bazı insanların hedefleri olur veya bir çizgisi vardır. Bu çizgide gitmeye çalıştım. Para

Türk futbolu şu anda belli bir yükselmeyi gösterdi sanırım. Dünya üçüncülüğüyle gelen başarı da bunun bir göstergesi. Ama Portekiz'e gidemememiz üzücü. Şimdi pek hissetmiyoruz ama maçlar başladığında keşke orada olsaydık diyeceğiz.

konusunda menejerim ilgilenir, ama Sakaryaspor'la hiçbir zaman sorunum olmadı. Giderken de kazandırımdı. Benim Sakaryaspor'a olan sevgim hiçbir zaman bitmez.

Yapı itibarıyla hangi Avrupa ligi sana daha yakın?

Şu anda gitmek gibi bir düşüncem yok. Futbol yapısı olarak İspanya'ya baktığınızda çok fazla mücadele değil de, futbol oynamaya çalışan, çok fazla fuleli oyuncuların orda daha iyi işler yaptıklarını görüyorum. İtalya ligi de bana uygun. Ama tek düşüncem Fenerbahçe'nin şampiyonluğu.

Galatasaray'da kaptan Bülent Korkmaz'ın kadro dışı kalmasını nasıl yorumluyorsun?

Futbolda dün yoktur. Geride yaptıklarını hatırlamazlar. Futbolun duygusallığı ve acıması yok. Kimsenin başına böyle bir şey gelmesini istemem. Bülent abi müthiş

bir insan. Milli Takımda tanıdım. Kendisi gerçekten çok iyi bir insan. Ben Galatasaray'ın onu bırakacağını düşünmüyorum. Ondan faydalanacaklardır.

Fenerbahçe'de ortamı nasıl buldun?

İçine girip yaşamak lazım. Belki dışarıdan bazı şeyleri göremiyorsunuz ama o formayı giyip, o statta oynayıp, yapacağınız bir hareket bana çok farklı geliyor. Çok büyük bir camia.

Kadıköy'de tribünlerin sahaya yakın olması sizi nasıl etkiliyor?

Seyircinin beklentisi çok fazla. Biz de farkındayız. Seyirci her geçen gün bilinçleniyor. O yüzden sabırlı olmaya çalışıyorlar. Belli bir dönemden sonra tezahuratları ve tepkileri biz de duymuyoruz. İşimizi yapmaya çalışıyoruz. Yakın olması hem avantaj hem dezavantaj... Duruma göre değişiyor.

Rakip oyuncularla pek tartıştığın, da-laştığın olmuyor... Genelde sakınsın...

Genelde bizim takımda kart gören fazla bir oyuncu yok. Benim görüşüm, hake-min kararı değişmeyeceği için, bu bilinçle

bakmak lazım ve hakemin de hata yapacağını düşünmek lazım. Seyirci de futbol bekliyor bizden. Daha itinalı olmamız lazım.

Sakaryaspor'u takip ediyor musun?

Bizim Sakaryaspor'a olan sevgimiz çok farklı, mümkün olduğu kadar seyredivorum maçlarını. Telefonla bilgi alıyorum. İnşallah süper lige çıkarlar, karşılıklı oynarız.

Türk futbolunun geleceğini nasıl görüyorsun?

Şu anda belli bir yükselmeyi gösterdi sanırım. Dünya üçüncülüğüyle gelen başarı da bunun bir göstergesi. Ama Portekiz'e gidemememiz üzücü. Şimdi pek hissetmiyoruz ama maçlar başladığında keşke orada olsaydık diyeceğiz. Ama Konfederasyon Kupası'nda genç bir kadro vardı. Ve çoğu A Milli Takım için bir şans. Bence geleceğimiz güzel...

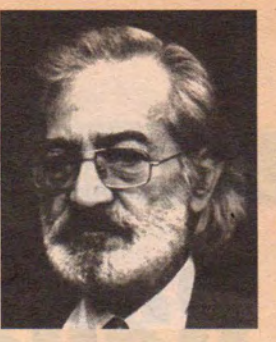

Fenerbahçe'de ortamı nasıl buldun?

İçine girip yaşamak lazım. Çok büyük camia...

Bir çocuk ağlıyordu!

Eflatun Nuri

"İzmir Resim ve Heykel Müzesi"nin sergi salonunda, bir kaç yıl evvel yitirdiğimiz değerli dostum Orhan'ın resim sergisinin açılışı vardı. Müzenin önünde arabadan indim, daha bir iki adım atmıştım! "Beyim arabanın ücretini ödemediniz" diye şoförün sesini duydum. Dönüp parasını ödedim, sergi salonuna girdim. Yerde yemyeşil bir yol halısı seriliydi. Önümde beyaz ceketli, kelebek kravatlı, şık bir garson belirdi. Büyük bir tepsiyle yolumu kesti, tepside kara üzüm taneleri kadar köfteler, kanepeler, meyve suları ve her çeşit içki vardı. Yanından sürtünerek geçtim. Sergi kalabalıktı ama daha çok oturacak yerlerin, yanımdaki sehpaaların etrafına, güvercinler gibi üşüşmüşlerdi. Çerez çanaklarına, bir sürü el devamlı girip çıkıyordu. Sergideki tablolarla ilgilenen tek tük insan vardı. Köşeye çekilmiş bir grup insan gördüm. Yüksek sesle konuşuyorlar, gülüşüyorlardı; grubun içinde genç bir kadın karşısındaki saçları beyazlaşmış birine beni gösterdi. Bana arkası dönük kişi başını çevirip baktı, gülerken elindeki bardağı kaldırdı, öbür kolunu da yana açıp geldi, sarıldı, yanaklarından öptü. Az daha olduğum yere yığılıp kalacaktım. O yıllar önce ölmüştü. Bana:

-Valla hiç değişmemişsin yahu, öldük mü, kaldık mı, ne arıyorsun, ne soruyorsun! Geçenlerde biri senin için; "O yıllar önce öldü" dedi, nasıl üzülürüm biliyor musun?

Elini omuzuma koydu:

-Bak benim baldız koca kız oldu, sen onu kaç yıl önce görmüştün, bacak kadar bir şeydi.

Sol gözünü kırptı, kaşı gözünün etrafında bir tur attı; burnunu ortalayıp, üst dudağının üzerine, bir bıyık gibi yerleşti. Kaşsız gözünün bebeği bir tavla zarı gibi dört köşeliydi! "Gel arkadaşların yanına gidelim" dedi. Ben, "Sergiyi gezeyim gelirim" dedim, oradan sıvıştım. İlk tablonun karşısında adeta çakılı kaldım. Bahçe içinde, ağaçlar arasında sıkışmış, tek katlı bir ev; önünde alaca iki keçi yavrusu havalara sıçramış oynuyorlar. Biraz ileride, uzun beyaz giysiler içinde eğilmiş genç bir kadın. Saçları arkadan topuzlu, Afrodit heykeli görünümündeydi. İnce kuru dalların bağlandığı, büyücek bir demetin sanki düğümünü çözmeye çalışıyordu. Kızıl renklere bulanmış, sarımsı gökyüzü; yüksek, mor tepelerin eteklerinden akan bir dere. Çayırırlara yayılmış keçilerin arasında, elinde uzun bir sopa koşuşan, iki büküm kambur bir çoban vardı. Burnuna ağır rahatsız edici, sanki bir bacadan tüten kömür kokuları geldi! Bu koku sanki ikinci tablodaki, dalgalar arasında batıp çıkan eski bir Şirket-i Hayriye vapurunun bacasından çıkan, simsiyah dumandan geliyordu!

Tabloya şaşkınlıkla bakarken, resimdeki vapurun gerçekten dalgalar arasında batıp çıktığını fark ettim. Çok uzaklardan vapur sesleri duydum! Köpüklü dalgalar sıra sıra öne doğru geliyorlardı. Büyücek bir dalga geldi geldi, tablonun sağ köşesine hızla vurdu; tablo sallandı, yüzüme sular sıçradı. Elimdeki mendille yüzümü kurularken, Birgün yanıma geldi, koluma girdi, beni karşıdaki koltuğa oturttu: "Size bir bardak su getireyim" dedi.

Sesi titriyordu, telaş içindeydi. Aynı, tabloda ki genç kadın gibiydi, saçları arkadan topuzlu, beyaz giysiler içinde, o heykele benziyordu.

Suyu içerken gözgöze geldik; gözleri yemyeşildi. Öyle derin bakıyordu ki; gözlerim kamaştı, gözlerimi yumdum. Salonun uzak köşelerine

doğru baktım. Her taraf, her şey yaprak yeşiliydi. Bana, "İyi misiniz?" dedi. Ellerimin ikisini birden sıkıca tuttu, yanağına bastırdı; öyle bir elektrik aldım ki, ellerim mangal kömürü gibi simsiyah oldu, fena halde çarpılmışım.

"Ellerinizi morarmış, buz gibi" dedi. Teşekkür ettim, tokalaşıp ayrıldık. Bir an evvel kendimi dışarı atmak istiyordum. Çimen yeşili yol halısının üzerinde yürüdüm. Bastığım yerin etrafında kuzu kulağı, mavi çiçekli hindi bağı, sarı, beyaz papatyalar, gelincikler, kır çiçekleri vardı!

Aralarında dolaşan, çiçeklerin etrafında uçuşan rengarenk kelebekler gördüm! Bir kırdan dolaşıyor gibiydim; sanki bahar sarhoşluğu içinde yalpalıyordum. Birgün, bir kaç kez beni telefonla aradı. Aradan yıllar geçti; fakat onu hiç unutamadım. Bir pazar günüyü. Efes'e gittim. İki sıra dikili sütunlu yolun kenarlarında, oldukları yerde sanki taş kesilmiş, kadın ve erkek heykellerinin yüzlerine acıyarak baktım.

Hava çok sıcaktı, arkada, plaj şemsiyelerinin altında incik boncuk satan tezgahlar sıralanmıştı. Ara yerde ekmek arası köfte, sucuk kızartan tezgahın yanındaki, üstü çiçekli muşamba serili iğreti duran, portatif masanın etrafındaki, taburelerden birine oturdum. Köfteci izgaraya bir kaç biber, iki yarım domates, beş altı tane köfte attı. Tezgahın altından bir galon kırmızı şarap çıkardı. Mantarını çekip, önümdeki bardağı ağzına kadar doldurdu:

- Bu benden; anadın mı abi!

Saçının topuzunu açtı, çırılçıplaktı!.. Uzun beyaz giysisini çıkarmış, sandalyenin üzerine koyuyordu. Göz göze geldik, bana göz kırptı, güldü, yorganımı açtı...

- Bu sucuklar da nasıl gider?

- O biçim gider abi!..

Biraz sonra, tuvaletin ne tarafta olduğunu sordum. "Her tarafta abi, şu karşıya geç, meyilden in, orada zeytin ağaçları var, beğendiğin birinin dibine çüğüdür!" dedi. Dediği yere gittim, işerken etrafa bakmıyordum.

Biri bana, "Ulan karikatürist Nuri, yine karalıyor musun?" diye seslendi. Bu sesi tanıyordum! O Altunizade'den berber Kambur Halil'di. Bir sürü keçi arasında ne işi vardı?! Karşıda bahçe içinde, ağaçların arasında tek katlı bir ev vardı. Aynı Orhan'ın resim sergisindeki tablonun sanki aslını görüyordum. Hatta alaca iki keçi yavrusu da vardı. Havalara sıçrayıp oynuyorlardı. Evin önüne gittim. Uzun beyaz giysiler içinde saçları arkadan topuzlu bir kadın çalı çırpı, ince kuru dalların bağlandığı, büyücek bir demetin önündeydi. Ben keçi yavrularını seviyordum. Dönüp bana ilgisiz baktı. Birden bire ayakta sarsıldım, başım döndü. O Birgün'e tıpatıp benziyordu. Bir ağacın gövdesine tutundum, az daha yere yığılacaktım. O, bana bir bardak su

uzattı, içtim, sonra da koluma girip beni evin içine soktu, bir kerevete doğru götürdü. Sanki başımın içinde bir sürü insan bağırarak konuşuyordu. Kadın gülerken başını sallıyor, bana kırılmış olduğunu belirtiyordu. Oda kapısının eşiğinde, dokuz yaşlarında bir kız çocuğu belirdi. Elindeki kovayı yere bırakıp koştu; bana sarıldı, yanaklarından öpüp, yanıma oturdu, bana sokuldu.

Yüzü bana o kadar benziyordu ki, şaşırıp kaldım. Yan odada bir çocuk ağlıyordu, kadın kucağında bir bebekle gelip karşımda yere serili bir posteki üzerine bağdaş kurup oturdu. Acele giysisinin önündeki bağcığı çözüp, iri memelerinden birini çıkarıp çocuğun ağzına dayadı, sol eliyle memesini, yavaş yavaş sıkmağa başladı. Bir süre sonra çocuk öksürdü, burnundan sütler fışkırdı, kalktı, çocuğu benim kucağıma verdi. Karşısında dikiliyor, bana bir şeyler söylüyor ama sesini duyamıyordum. O gülerken bir testiden, bir toprak çanağa kırmızı şarap doldurdu, bana uzatırken göz kırptı. Bir yudum aldım; hiç tadı olmadığı gibi, ağzını bile ıslatmamıştı ama çocuk kucağını ıslatmıştı.

O odanın bir köşesindeki, ocağın karşısına oturmuş, iyice iste kararmış, toprak bir güveç tencerisinin içine yağ döktü, ocağın üzerindeki sac ayağının üzerine yerleştirdi. Yanında kaptan avuçladığı sivri biberleri kızgın yağın içine attı. Ocağın yanındaki küçük üzerinde duran kanlı bir satırın ucundan ve sapından kan damlıyordu. Pencerenin önünde, bir kap içinde, yeni doğranmış et parçaları vardı. Kadın kızaran biberleri bir maşayla çevirirken, ben de kucağımdaki çocuğu kerevetin üzerine yavaşça yatırdım. Küçük kız, bebeğin yanına oturdu, ellerini avucuna aldı. Elini cebime attım, sigaram yoktu; mırıldanır gibi, "Bir sigara alayım geleyim" dedim. Gözüm kadına takıldı; kızgın yağın içinden maşayla çıkardığı kızarmış biberlerden süzülen yağ damlası havada duruyordu. Bahçeye çıktım, küçük kız arkamdan koştu, belime sarıldı. Benimle gelmek istediği belliydi. Yalın ayak. Onun saçlarını yanaklarını okşadım, eve dönmelerini söyledim. Ağlayarak gitmesi içimi burkmuştu. Yokuşu çıktım, yolun karşısına geçtim. Köftelerini karşısında görünce, "Nerdesin be abi ? Merak ettik! Öldün mü kaldın mı?" dedi.

Yerime oturdum, adam önümdeki bardağı aldı, içindeki şarabı döktü; yeniden bardağıma şarap doldurdu. Masanın üzerindeki sigara paketinde de, bir kaç sigara kalmıştı. Bir sigara çıkardım; köfteci sigaramı yaktı. Biraz sonra hesabı ödedim, kalktım.

"Buralarda sigara filan alabileceğim bir yer var mı?" dedim. Elinin işaret parmağını uzattı, parmağının ucu kalemtraşla yeni açılmış, kırmızı bir boya kalemiydi! Bana, "Şu demin işediğin ağaçlık yeri geç, aşağıya in, sola dön, asmalı kahveyi geç, köşedeki çeşmenin karşısında bakkal var" dedi.

Sütunlu yoldan karşıya geçtim, bayırlardan aşağıya inerken küçük kız gözümün önüne geldi. Bisküviler, çikolatalar, cikletler, eve de çeşitli yiyecekler almayı düşünüyordum. İyice aşağıya indim; sola döndüm... Ne asmalı kahve, ne çeşme, ne de bir bakkal vardı!

Göğün mavisi, önüne kattığı cam göbeği yeşili, açık sarıyı batan güneşin kızılığı içine itiyordu. Önünde kayaların arasından gürültüyle akan bir dere önümü kesti. Geri döndüm.

İleride gövdesi çürümüş, köklerinin dirsekleri dışarı çıkmış, bir zeytin ağacı vardı. Yanında yaşlı bir kadın kendi kendisine konuşuyordu. Başörtüsü omuzlarına düşmüştü. Hiç taranmamış, dağınık beyaz saçlarına yer yer kına yakılmış. Kocaman kemerli, kıvrık burnu, uzun sivri çenesi, gözleri göz çukurları içinde kaybolmuştu. Ağzında uzun kararmış birkaç dişi vardı; aynen bir cadıya benziyordu. Uzun kirli tırnaklı eli, bir iskeletin eli gibiydi. Yanındaki sepetten, kanlar damlıyan bir takım ciğer çıkarıp, bana fırlattı. Başımı eğdim, ciğer başımın üzerinden, hışırtıyla geçerken, etrafa kan damlaları saçtı!

Ciğer yerde bir kara tavuk gibi yayılmıştı. Yalnız sağ taraftaki ciğer, soluk soluğa bir şişiyor, bir sönüyordu. Kadın sepeti yere boşalttı. İçinden bir sürü kanlı, keçi ayağı döküldü. Arkamı döndüm, oradan uzaklaşmak istedim. Arkamdan bir çığlık sesiyle beraber, bir de ısıklık sesi geldi. O an başımı çevirdim; bir keçi ayağı, alnımın orta yerine, "Küüt!" diye vurdu.

Elimi alnıma götürdüm, elime keçinin kanı bulaşmıştı.

Kadın bir anda ayağa kalktı, iki kolunu uzattı, elleri aynen bir hayvanın pençeleri gibiydi. Bana doğru çığlık atarak koşmaya başladı. Siyah yeldirmesi havalanmıştı, aynen bir yarasa gibi uçuyordu. Yokuş yukarı can havliyle koşmaya başladım. Zeytin ağaçlarının yanına kadar soluk soluğa gelebilmişim. Ağacın birine sarılır gibi tutundum; kalbim çarpıyor, soluk alamıyordum. Arkama baktım, o kambur çoban kocakarının koluna yapışmış, sürükleyerek götürüyordu. Bir sigara yaktım, o eve doğru gidiyordum. Yerde kurumuş otlar, irili ufaklı taşlar, etrafa saçılmış çöpler, yuvarlanan pet şişeleri, uçuşan naylon torbalar vardı. Eli boş eve gitmenin ezikliği içime sinmişti. Başım önümdeydi, yavaşça başımı kaldırdım. O bahçe içindeki ev yoktu! Yalnız otların ve çalılarının sardığı yıkılmış duvarların yosun tutmuş taşları, kurumuş bir ağacın, devrilmiş kalın gövdesi, yerde boylu boyunca yatıyordu. Ürperdim bir kaç adım geriledim! O ara, "Kuşadası, İzmir son otobüs" diye birinin ara ara, bağırdığını duydum. Koşar adım yola çıktım; kalkmak üzere olan otobüse yetiştim. İçimde birisi, "Kendisi bizi zorladı!" diyordu. Öbürü ise, "Belli etmiyor ama çok tırsıtı!" dedi. Garajdan bir arabaya atladım, evin önünde indim; daha bir iki adım atmamıştım!

"Beyim arabanın ücretini ödemediniz!" diye bağırdığını duydum. Dönüp parasını ödedim, eve girdim. Çok yorgundum, kafamın içi bit pazarı gibiydi, bir şeyler beynimin içinde düşüncelemleri karıştırıyordu! Ay ışığı odayı aydınlatıyordu; gece lambasını yakmadım. Yatağıma girdim. Bir türlü uyuyamıyordum; bir ara dalmışım. "Çıt!" diye bir ses duydum, gece lambası yandı. Başımı kaldırdım, baktım. Odanın ortasında bir kadın soyunuyordu! Uzandım, gözlüğümü aldım, gözüme taktım. O kadındı!.. Saçının topuzunu açtı, çırılçıplaktı!.. Uzun beyaz giysisini çıkarmış, sandalyenin üzerine koyuyordu. Göz göze geldik, bana göz kırptı, güldü, yorganımı açtı, ben ona yer açmak için, duvara doğru kaydım. Yatağa girdi, sol memesinin altına elimi tutup bastırdı. Kalbi, "Küt!Küt!" atıyordu. Yataktan acele kalktı, beyaz giysisini giydi, odadan çıktı! Yan odada bir çocuk ağlıyordu!

Düzenin yalnız kovboyu

RED KIT

Yudum ŞAŞMAZ

yudum@leman.com.tr

Sarı gömleği, kot pantolonu, siyah yeleği ve kovboy şapkası ile tam bir zevksizlik abidesi olan Red Kit, bu tarzıyla çizdiği karizmasını, soğukkanlılığı ve kendine güveni ile telafi eder.

Red Kit, Morris'in (Maurice De Bever) içlerinde bulunduğu bir grup ünlü çizerin hazırladığı ve Amerika'da yayınlanan haftalık Belçika Karikatür Dergisi Le Journal de Spirou'nun gelişiminde ortaya çıkmış bir karakterdir. Bahsi geçen dönem 1940'ların sonuna, İkinci Dünya Savaşı'nın ardına denk geliyordu. Avrupa'yı istila eden Amerikan pop kültürünün sonucu Yeni Dünya bir fırsatlar ve hayaller alemiydi -gerçi bizim gibi üçüncü dünya ülkeleri için bu hayal hala sürmektedir-. Spirou'nun kafadarlarından Jije, Frangun ve Morris gibi yetenekli sanatçıların da Amerika'da kalmayı planlamaları pek normaldi, gerçi Morris sadece altı sene dayanabildi. Bu arada kovboyların esas oğlan olduğu westernvari (var mı, olmaz mı?) çizgi diziler -Red Ryder, Lone Ranger gibi- çoktan Avrupa'da tanınmaya başlamıştı. Ama hikayeler fazla gerçekçi ve dolayısı ile sıkıcı idi. Sonunda Morris, bir tatlı heves içinde mizahi yönü ağır basan Spirou Dergisi'ne elinde bir çizgi seri ile geldi. O'nun batışı fantezi dolu idi. Gölgesinden korkar çelimsizlikte seyreden bir imajdan gölgesinden hızlı silah çeken kovboyu yaratmıştı. Büyük hızla başarıya ulaştı ve kitapları seriler halinde yayınlandı. Çizgisinin keskin yalınlığı ile gençleri, hikayelerinin parodisi ile yaşı geçkinleri etkiledi. Bir yerden sonra hikayeleri için yenilik arayışına giren Morris, karikatür ve mizah dergilerinde yazan Fransız komedyen Goscinnny ile bir araya geldi. Red Kit'in neşeli ve hiciv dolu dünyasının büyük potansiyelini fark eden Goscinnny için bu geri çevrilemez bir ortaklıktı. Goscinnny'nin bir diğer kült olan Asterix'te de parmağı olduğunu da ayrıca belirtiyim de... Amerikan kültürüne dair pek çok şeyi onlardan öğrendik aslında küçük bir çocukken; en güzeli de katran ve tüy muhabbeti.. Muhatabı

insanlar hayatlarının en aşağılanmış anını yaşarken ben gözlerimden yaş gelene kadar gülerdim. Kızıldere'li, barış çubuğu tüttürmeler- içinde ne olduğu hala meçhulümdür-, süvarilerle özdeşleşen borazan, Arizona çölleri, kovboy raconu, aranan kanun kaçakları, şerifler, barlar, banka soygunları, yol eşkiyaları, düellolar.. Goscinnny, 1977'de son nefesini verene kadar Morris ile çalıştı. Bu ikilinin başarısı fenomen oldu; 1970'lerde sadece Belçika ve Fransa'da yeni bir kitabın orijinal baskısı yüzbinlerce dolar ediyordu. Red Kit hikayelerinden birinde beliren ünlü haydut çetesi Daltonlar öyle ilgi gördü ki, ana karakterler haline geldiler. Boyları dışında tıpatıp birbirine benzeyen dört zanlı, çokça agresif ve biraz da salaktı. Sadece en kısırları Joe, "devede de boy var" misali görece zekiymiş ve diğer üçünü zaptetmek hep ona düşüyordu. Dalton Kardeşler -ki orijinalinde kuzen oldukları iddia edilir- hızla starlaştı ve onların etrafında dönen nice çizgi bölüm tasarlandı. Red Kit serileri İngilizce başta olmak üzere pek çok dile çevrildi ve en çok tanınan çizgi film karakterleri arasına girdi. 1946'da Spirou karikatürleri ile bir yıllıkta yeniden yayınlandından beri, dünya çapında 200 milyon albüm sattı. Bu albümlerden her biri ortalama 48 sayfadır. Morris'in son Red Kit albümünün, sadece Fransızca baskısı 600 binden fazla satmıştır. Sanat yaşayanlardan çok kurgulardan oluşur. Belçikalı bir çizerin dünya üzerinde en çok sevilen ve tanınan çizgi kovboy kahramanı yaratması da burdan bakarsak, uygun düşer. Red Kit'de ölüm yoktur. Teks gibi Conan gibi gerçekliğin sınırsız verilme kaygısı Red Kit'de yerini soğukkanlılığa bırakmıştır. Red Kit'in romanda büründüğü rahatlık da tanıdık-tır. Çizgi film boyunca merkezi idareleri ipten alan, başkanla-

rın her sıkıya geldiğinde aradığı ve "ne yaptıysam vatan için" edalarında gezen yalnız kovboyu vahşi batıda görünmez bir yıldız göğsüne takmış gibidir. Gittiği her yere - silahlı- adalet dağıtır. Halkın Red Kit'e tavrı da ilginçtir. Genç kızların es geçtiği bir karakter olarak hafızalara kazınan çizgi kahramanın kontra ilgisizliği, çapkınlık skalasındaki konumunu tarumar etmiş, köse gö-rüntüsüyle de Tommiks'le yarışır olmuştur. Esnafın inceden makaraya aldığı Red Kit, şerifler tarafından da potansiyel bir tehlike olarak görülmüş, kavgadan illallah demiş bar sahipleri arasında da "yine geldi eşşekoğlueşşek" yorumlarına yol açmıştır. Red Kit'in farklı ülkelerde yayınlanan versiyonları da ayrı bir alemdir. İnce bir sesin can verdiği Türkiye versiyonu sebebiyle zihnimize Erol Evgin tadı bırakan Red Kit, Almanya örneğinde "haylungen, harlungen" nidalarıyla tam bir Yedigöller Ejder formatına girmiştir. Yalnız olduğu yönündeki telkinleriyle giderayak yürekleri parçalayan Red Kit'in neden ucuz bir arsa kapatıp çiftlik olayına girmediği de merak konusudur. Varlık sebebi yalnızlık olan birinin kimsesizlikten dem vurması ayıptır.

RED KIT

Sarı gömleği, kot pantolonu, siyah yeleği ve kovboy şapkası ile tam bir zevksizlik abidesi olan Red Kit, bu tarzıyla çizdiği karizmasını, soğukkanlılığı ve kendine güveni ile telafi eder. Lincoln dahil pek çok devlet büyüğü başı sıkıştığında çekinmeden Red Kit'e sığınır, gerisini merak etmez. Ardı arkası kesilmeyen başarıları sonucunda bol bol pohpohlanan ve yere göğe sığdıramayan Red Kit, biraz da yerleşik düzene olan tavrından bahsedilen hiç bir pozisyonu kabul etmez; o yalnız bir kovboydur ve hep evinden uzaktır. Bir zamanlar ağzından düşürmediği sigarasına tepki gelince, Morris çocuğu emzikten kesmiş ama kabak çekirdeği silahla ilişkisini soğutacağı için yerine ot çizmiştir -aman aman dal parçası diyelim-. Ve bu incelikten dolayı Dünya Sağlık Örgütü 7 Nisan 1988'de Morris'e madalyasını takmıştır.

DÜL DÜL

Red Kit'in vefakar yol arkadaşı.. Aslı görevleri bir ıslıkla Red Kit'in yanına ısınmak, atladığı her pencerenin altında olmak, sık sık düştüğü hapisaneden onu kurtarmaktır. Bunun dışında Rin Tin Tin'le muhatap olmak da başına teklifsiz gelen bir felakettir. Türünün ilk ve son örneği olması ise Red Kit'le tuttuğu bilek güreşlerinden kaynaklanması kadar, uyurken koşmaya devam etmesi ayrıntısında da gizlidir. Türkçe versiyonunda Hz. Ali'nin atının ismini alması Alevi cemaati inceden kıldırırsa da olay fazla büyümemiştir.

RİN TİN TİN

Red Kit ve Düldül'ün peşinden ayrılmayan yılışık ve çokça eblek hapisane bekçi köpeği.. Koca burnu ve boynundaki şerif yıldızı tasması ile pek çok izleyiciyi delirtse de kendine has bilinçsizliği ve umursamazlığı ile hayatta her daim türevleri bulunan bir karakter..

DALTONLAR

Gerçek bir efsanenin çizgi yansıması dört kasaba gangsteri.. Pek tabi gerçek hayatta olduklarından çok daha sevimli yansımaları, hiç bir zaman yakalanmamalarına dair dualarımızı alır. Yoğunluk Joe'nun zekasına ve Avarel'in aynı şiddetteki salaklığına verildiğinden Wiliam ve Jack pek bir eziktirler. Ama onlar bir bütündür, birini diğerinden ayrı tutmak olmaz.

CENAZE LEVAZIMATÇISI VE AKBABA

Ekmek parası uğruna ya da akbaba açısından düşünürsek karın tokluğuna tetikte bekleyen, düelloların vazgeçilmez yardımcı karakterleri.. Levazimatçı, çirkin yüzü ve beyaz bedeni ile pişkin pişkin sıtırır ve ellerini ovuşturur, akılda kalan bir karakter..

KALAMİTİ JANE

Yine gerçek bir efsane üzerine kurulmuş bir karakter.. Bir erkek gibi (ne demekse!) silah kullanır, ata biner, tütün çiğner, küfür eder, barlara gider, sağlam içer.. Bu feminist tavırlar ardında kalan feminen eğilimleri de iyice köreldiği için, korkunç kurabiyeler ve pastalar yapar.

Bozcaada'ya elektrik 10 gün sonra geldi.

Biraz etik lütfen...

Bozcaada ve etrafında esen 174 km'lik rüzgarı ve etkilerini geçen yeniHarman'da biraz anlatmıştım. Hatta fırtınaya bir isim bile koymuştum: **"Tuuba 2004..."** Elektrik 10 gün sonra, arife günü saat 15:30 sularında tekrar adımıza duhül etti. Fakat hala elektrik verilemeyen köyler var Çanakkale'de. Gökçeada için de aynı sıkıntılar geçerli. Merkez dışındaki köylere en erken 3-4 hafta sonra elektrik verilebilecekti. Bütün bu olanlar yaklaşık 13-14 saat esen rüzgarın, 21. yüzyıl insanının hayatına etkileri. Hayatın vazgeçilmezleri elektrik ve sudan mahrumiyet. Benim bu hadisede en üzüntü duyduğum nokta ise Çanakkale ilinin 4 saygıdeğer milletvekilini parlamentoya sokan halka bir geçmiş olsun bile demeyişidir.

Biliyor musunuz ki; bu elektrik hattı yeraltından geçirilmiş olsaydı şu anda yaşanan krizin onda biri yaşanmayacaktı. Bırakın onu, 30-40 santim çapındaki direk etrafına dökülen betonların, bu bir kaç ton ağırlığındaki direkleri o toprak üzerinde tutamayacağını aşikar olduğunu bile bile diken müteahhit gerçeği var. Ve tabii onca zarar ve sıkıntı. Haydi bir daha döşeniyor tüm hat. E bunu sağlam yapın artık. Devletin malı deniz ama değil mi? Sizi gidiler. Yapında gösterin bakalım şu mert tarafınızı. Biraz etik lütfen...

Halkın afet durumunda afallaması, fırsatçılığını konuşturan bir kısım esnafın öbür yüzünü gösterdi bize. Mum fiyatlarının 1 ila 5 milyon arasından satışı ne kadar da kolay sineye çekilebiliyor, bazı şeyler bunu anlattı. Hani belediye personeli, zabıtası, maliyesi neredeydi bu ortamda. En fenası insanların bu haksız ve küstahça fiyat artışına rağmen bu malzemeleri almak zorunda olması. Daha sonraları şikayet üzerine bu şartlarda satış yapan bazı esnafa ceza kesildiği söylentileri oldu. Umuyorum hiçbir cezai kalmaz. Ayıp...

Aynı Konya'da Zümrüt Apartmanı'nın sakinlerine ecel olup başlarına yıkıldığı, insanın dimağını donduran elim facianın sorumlularının, bu ayıplarının hesabını vermeleri gerektiği gibi. Ne kadar ayıp yaa. Nasıl bir şuursuzluk yaptırır bu koşullarda binayı? Kaldı ki allah korusun daha niceleri vardır böyle yapıların. Yazık hepsine. İnşallah bundan sonra sorumlular en acı şekilde ektiklerini biçerler. Bu konuyla ilgili yaptırımın olağanüstü bir hızla başlaması ve yapılaşmayla ilgili çok ciddi alt yapı çalışması yapılması şart görünüyor.

Facia yetmezmiş gibi arama kurtarma grupları arasında ki koordinasyonsuzluk ve hatta çıkan tatsızlık mevzuya tuz biber ekti. Yaşanan deprem afetlerinde zarardan topluca etkilenildiğinden, kurtarma operasyonlarında esas yakınılan durumun kurtarma gruplarının, teknik ekipmanın yetersizliği, tam anlamıyla fiziki şartlar yüzünden koordine olamayışı ve her tarafa yetiştirmemeleriydi. Oysa bu durum bambaşka. Ortamda tek enkaz var ve her türlü imkan sağlanmış. Bu durumda beklenen şey tüm grupların organize olarak, örnek teşkil edecek bir çalışma içinde olup sıkı bir iş çıkarmalarıydı. Ancak beklentilere tam anlamıyla cevap veremediler. Son derece iyi niyetli ve sıkı çalıştılar, fakat organize olmadılar.

AKUT ve AKA ekibinin enkaza iş makinelerinin erken girdiği yönündeki fikirleri konuyu farklı bir platforma taşıdı. Burada ki sıkıntı, iş yapılamamasından değil. İşin hangi yöntemlerle yapılması gerektiği ile alakalı fikir ayrılığından. Doğal afetlere bakış açımızı değiştiren, bu işin öncülüğünü yapan ve sivil savunma teşkilatının neredeyse yeniden yapılanmasının en büyük tetikleyicisi olan AKUT'un, buradaki çalışmadan ayrılması bazılarına şımarık ve medyatik bir tavır olarak algılandı. Fakat bu öncü kurtarma timi bize çok şey öğretti ve anlattı. Bence bu çalışmada da daha iyi nasıl organize olunabilir sorusunu bu tavırlarıyla en iyi şekilde cevaplandırdılar. Böyle bir konuda rant olamayacağını gösterdiler bazılarına. Sanırım biraz da kırıldılar kendilerine bu anlamsız yüklenmeden. Gene de tam anlamıyla işlerini yaptı AKUT, oradaki diğer kurtarma grupları gibi. Onlar, bu bol kurtarıcılı operasyonu, organize ve ekipmanı daha verimli kullanmaya davet ederek gösterdiler kendilerini.

Şu bir gerçek ki, bu kurtarma gruplarının varlıkları hepimize güven veriyor. Üstelik daha eğitimliler ve donanımları daha iyi. İyi ki varlar. Orada çalışan tüm arkadaşların ellerine sağlık. Bu elim facia bir kez daha perçinledi sonucu, Türkiye'de insan hayatı hala çok ucuz, hatta bedava...

Harman OKUR

Hatalı geri pasta

Şimdi mtv'de geride bıraktığımız yılların en güzel parçaları çalıyordu, tahmin edebiliyorum. Ve Nişantaşı'nda orta yaşlı kadınlar yaklaşan yaşlılığa ağır makyaj malzemeleriyle ışı ışı bir barikat kuruyorlardı.

Kazanırken kaybediyorlardı. İlerlerken geriye aşık. Donup kaldıkları eşikten geçmişe bakıyorlardı. Kimselemlerim kalmasa da içimi dökmek için, bir taşa muhtaç ol sam, ve o taşa vuran tüm gölgeler tarih olsa. Almanya da yenilmese artık, Osmanlı İmparatorluğu ayakta kal sa. Görünmez oldum diyorum sevgilim, artık anla beni...

Kazanırken kaybediyor olmak. Deplasman rüzgarlara aldanıp, sevdiğin şehirde kalmak. Lucescu olmak. Kazansan da geri sayıma gücünün yetmemesi.

Kaybederken sevinmek. Bir kulübün başkan adayı olmak. Dişlerini bilemek her top kaybında, hatalı geri pasta... Bir başkan kendi başarısını takımın başarısından fazla önemserse ayaklarının altındaki toprak kaymaya başlar. Bir başkan takımı kaybettiğinde sinirlenmez, üzülür.

Eve dönüyorum. Yetiştirdiğim minibüs tenha. Ön sırada bir kebabçının servis elemanı var, yanında da iki adet çakal. Çocuğa ısrar halindeler, "Aç da, yiyelim" diye sulanıyorlar. Çocuk ağlamaklı, "Abi sipariş bu gözünü seveyim, sahibi var" Çakalların geri dönüşü yok: "Siktir et şimdi, 'suya çamura düştü' de." Ne yapalım biz böyleyiz. Bir yönetmeliğin kitap ayracı değiliz ki, mizah dergilerinin sayfalarında haylaz çocuklar gibi koşuşturuyoruz. Çok sık düşünüyoruz, sıkça kaniyor dizlerimiz. Canımızın acısına da inanamıyoruz, gülüyoruz.

Hayat eğlenceli geçmeli. Mümkünse kapılar da biraz geç açılmalı. Bir dakikada değil, yüzlerce senede ölme li. Yokoluşu hayata yaymalı.

Şimdi Lefkoşa meydanında kıcı donmuştur Maarif Kolejilerinin. Bekledikleri uvertür de gelmemiş anavatan dan, havai fişekleri sessiz kalmış rum'un korkusundan..

Uyuşturucu ummanında uzunca bir süre yıkanmış müzisyenlerden John Lennon, artık her şeyi geride bıraktığını ifade ettiği bir mülakatta, "Fakat hiç bir zaman dolu bir sigaraya hayır demem" buyurmuş.

John Lennon'a katılıyorum.

Mutlu bir yıl diliyorum.

Barış/İstanbul

Aşk insanın gözünü kör eder, evlilik gördürür...

18 Şubat Çarşamba kitapçılarda

yeniHarman

Sahibi
LM Basın Yayın Ltd. Şti. adına
Tuncay Akgün

Sayı: 54 - 13 Şubat Cuma
15 günde bir yayımlanır

Yayın Yönetmeni Tuncay AKGÜN Editör Kutlu ESENDEMİR

Yazışleri Müdürü Kerem ŞENEL (Sorumlu) Yazışleri Müdürü Ayhan ERDOĞAN

Art Direktör Reyhan KARACADAĞ Sayfa Tasarımı Tanzer ERCANPOLAT Kapak Kemal ARATAN

Fotoğraf Editörü Sinan GÖKSEL Satış Müdürü Cengiz KOCALI Müessese Müdürü Ali YAVUZ Baskı Sorumlusu Üzeyir ATMACA

Harmanı Kaldıranlar Mihri Belli-Eflatun Nuri-Yonca Poyraz Doğan-Sefer Selvi-Derya Sayın

Behiç Pek-Ahmet Sümbül-Mutlu Esendemir-Ata Erad-Cahit Ciltas-Raffi A. Hermonn-Yudum Şaşmaz-Pelin Gökmen-Yılmaz Şen

B.Mutlu-Özgür Atak-Oktay Taftalı-Elif Kaleli-Reni Parker-Timur Daniş-Kaan Sezyum-Kaan Ertem-Serkan Kölek-Özge Turgut

Deniz Pak-Nil Akerman-Candan Dinç-Barış Ünal-Tuğba Çiçek-Serkan Tosun-Gürkan Hacır-Günay Boz

Tel: 0212 - 292 94 50 - 292 94 51 Adres: Firuzaga Mah. Defterdar Yokuşu No:47 Beyoğlu/

İstanbul E-mail: yeniharman@leman.com.tr Baskı: LeMan Matbaası Tel: 0212 - 858 00 93 (Pbx)

Dağıtım: BBD Merkez - Avrupa Distribution: ASV

Size biraz kendimden bahsetmek istiyorum...

sezyum sizler için gezmıyor, gezdiriyor!

Kaan Sevgin

Sanal hayta

Gereğinden fazla temiz kalpli, yardım sever, "sevdi mi tam sever, sildi mi bir kalemde" stilinde, "aşk mı sekiz mi? deseler, bi süre duraksayıp aşkı tercih eden" biri olarak kendimden çok şikayetim var. Bir de "değer" taşımak, vermek, değerli olmak konusunda biraz kontrol-süzüm, denyolaşabiliyorum. Haketmeyene de değer veriyorum, geri alamıyorum. Mağdur oluyorum paso...

Nasıl mı? Alın size örnek:

Bir arkadaşım, çok sevdiğim biri, kankam gibi birisi, bugün buluştuk, beraber yemek yedik, doğum günüydü. Denyonun kimsesi olmadığından bi tek benimle buluşabildi, ben de yumurta kalpliyim ya mal gibi gittim... Günlerdir "hediyesiz gelme kanka, senden bonba gibi bi sürpriz bekliyorum" diyordu. Paso 'bonba' dediğinden 'şaka herhalde' dedim, geçtim. Bi ara hıyartoya bi kıyak bişiler yapayım dedim ama geçmişe bir baktım, bugüne dek var ya benim için kimse bi tek şey yapmamış. Gün gelmiş tuvalet kuyruğunda önümde duran manitalar bile saatlerce işeyip beni zor duruma düşürmüşler. Şerefsiz karılar lan! ...Arkadaşlardan ise ne bir sürpriz, ne bir hediye, ne de başka birşey. Şerefsizler imkan bulsalar boklarını, günahlarını bile neredeyse bana aplood edecekler ha! Oysa ben, hiçbir zaman sağdan soldan böyle bir sürpriz, bi aksiyon beklemedim, o yüzden bu benim için bir sorun değil. Ama o gün karşımda sürpriz isteyen kişinin şakayla karışık da olsa "yüzsüz" durumunda olması biraz beni düşündürdü... Ne düşüncem, yine 'aşk mı sekiz mi?' diye düşündüm tabii. Ben de böyleyim işte ehur...

Neden mi düşündüm?

Çünkü bu arkadaşım çoğu zaman destek olmuşumdur. Bu karı kılıklı, 200 milyon limiti olan kredi kartımla taksitli alışveriş yapar, taksitleri gelir ödemez, sarkar, hep eksik bir ödeme kalır... Bi de üstüne üstlük "Abi ben sana biner biner öderim" diye benle torrenks geçer. Ha bu arada 10 milyon - 20 milyon var ya benim para değil, ben bu parayı adada faytoncuya bahşiş bırakıyorum. Ama karşımdakinin sözüne ve borcuna sadık olmaması hoşuma gitmez. O yüzden bu gibi denyoları sınamak için özellikle 200 milyon limiti olan AM-EX kullanıyorum. Hatta zaman zaman şakayla karışık bunu da o ibnacıya belirtirim ama bana ne dese beğenirsiniz 'Abi sen de çok keraneciymişin ha!' demez mi... Lan anten, ben senin yaşın kadar keraneden hayat hanımına evlenme teklif etmiş, yarısından azında reddedilmiş bi adamım adam! Hey Allahım hey! Hey hey hey hey heyyyy!

Neyse efendim,

Bu denyonun beni hiçbir zaman kullandığını, benden faydalandığını düşünmeden bu ibnatoren-

ge yardım manyaklığına devam ettim. Gün geldi evinin kapısına sabah erken saatte gidip, erkenden gelen elektrik faturalarını bile ödedim. Ama geçtiğimiz hafta davranışları beni düşündürmeye başladı, neden bana karşı bu şekilde... Yok lan yine 'aşk mı sekiz mi?' diye düşünüyordum. Tahtakale esnafı bunu farketmiş olacak bana 'Abi çok temiz Türk porno DVD var, yeni geldi sana 4 milyon olur, sen eskilerdensin' dedi... Kerane yıllarından arkadaşların da bir faydası var gördüğünüz gibi... Bu satıcı mimarlık okuyup, sonrasında kerane tatlısı işinden Vaniköy'de dubleks ev alan ilginç bir insandır, hakkında uzun uzun konuşmak isterdim...

Neyse, bu kepaze anten (aslında beni kullandığını değil de 'aşk mı sekiz mi?' diye düşündüğüm hırbomotor) para lazım dediğinde cebimde 1 milyon varken bile bir şekilde para bulup ona verdiğim bi adam. O ise her zaman bana olan sözünü aksattı, ya geç ödedi ya parçalara bölüdü ve eksikler kaldı ya da hiç söz möz vermedi hamurekoyim!... En sonunda 'Abi senin semenderlere Singapur'dan eş bulacam' dedi ve o işi de 'Çin gribi nedeniyle semender ithal edilmeyormuş' diyerek salladı. Sektimin çocuğu! Sırf o götelek çemçükaaazlı sözünde duracak mı acaba? diye semenderler azdı azdı, erata, erbaşa döndü. Parmak kadar semenderlere şap niyetine Safir tuz dayandıramaz oldum be hey Allahım hey! Oysa istesem bizzat semenderlerin manitalarını Periğhan Maden'e getirtecek kadar param var o bi milyon olmayan olan diğer cebimde.

...

Bugüne gelelim,

Başlarda samimi güzel bir buluşma, birlikte bir yere gidip yemek yemek. O içki + tatlı aldı, ben yemek + içki + tatlı yedim. Hayvan gibi gustom var arkadaşım yiyeceğim tabi. Toplam 16 milyon gibi bir hesap. İçki 3 milyon, tatlı 3 milyon. yemek 4 milyon gibi birşeydi... arada bahşiş saymıyorum. Onnu ayrı kalemde hesaplatıyorum hesaplarda.

Hesabı istedik, bu te-restre cebinden 2 milyon çıkardı verdi. "Abi bi milyonu sonra veririm, hatta ben sana döner veririm ehihihihih" diyerek laubali bi şekilde şov yaptı. Şov diyorum ama mesela Reha Muhtar da bir şov benim için. Eğlendirmesi gerekmiyor, sinir bozuyor... İşte o an hiç aklımda yokken o hayvana bir oyun oynamak geldi içimden. "Cankuş, yanımda para yok ve kredi kartım iptal - koma oldu, yemeği sen çek, ben kahveleri öderim" dedim. (Kahveler için başka bir yere gidicez Akmerkez filan)

Olurdu olmazdı, tam 15 dakika tartışma yaşadım. İstesem yaşamam, şak diye çıkartır cuk diye de veririm parayı ha! Ama var ya her geçen dakika daha da koydu bana. Param yok, limit dolu... Pezevenk bana bi çok bahane öne sürdü ama, olmayacağını anladı ve

hesabı ske ske ödedi. Ödesin pezevenk!

Çıktık bi kahve içmek için biryere gittik, içeri girer girmez; "madem kahveler senden, o zaman en pahalısını içerim, yanında da pasta yerim" dedi. Sanki Seinfeld dizisindeyiz taburekoyim! Olurdu olmazdı, oyuna devam ettim ağlamaya bile başladım inceden. Cebimde 6 milyon para var, tatlı yeme, birlikte kahve içelim... Olmaz dedi ve bir pasta bir kahve söyledi. ben birşey istemedim. Ama var ya o kahveler o kadar güzel ki, ah keşke sizin de paranız olsa da Akmerkez'in altakatında kave içebilseniz...

Sonuç : 8,750 hesap geldi.

"Öde" dedi, "para yok" dedim, olurdu olmazdı 10dk tartışma, ibneciye 6 milyon verdim, gerisini n'aparsan yap dedim. Yok yok yok para yok hacı, istersen şurda Akbil'i bozdurayım ayağına bile yattım. Neyse malzemeyi yedi bu, cebinden 3 milyon çıkardı, ödedik çıktık. Sonra bi de sigara aldı... Hem de Luck Strike! Vay bana bana vaaay!

Ama sonra düşünmeye başladım... Lan bu antenin cebinde 3 + 2,5 milyon para var (belki de daha fazla), buna rağmen bana yemek hesabı gelince sadece 2 milyon uzattı. Benim 'kartlarım iptal oldu' çekmeme rağmen beni sklemedi, saatlerce konuşturdu, sesim kısılırcasına konuştum...

Eğer bu durum gerçek olsaydı, bana karşı en ufak bir jest yapmayacaktı. Düşündükçe çok ağırıma gidiyor. Sen tut doğumgününde tek arkadaşın olarak (o da şaibeli) adamı yemeğe götür, maruz kaldığın muameleye bak!

Ben ki hiçbir zaman onu geri çevirmedim, normal bir gün olsa, bana 2 milyon uzatsa bile yemek hesabını öderdim, yani

olur olmaz tartışmazdım. Ona destek olmak isterdim. Ne zaman "borç para verebilirmisin?" dese, lan olum o soru eki olan 'misin' ayrı yazılır bile demez, onu reddetmedim...

Oyunun amacı belki ders vermektir, ama gün sonu hesap çıktığında; 10 milyonluk yemek yemişim, 6 milyonluk para vermişim. = tüm bu gürültü 4 milyon için. Lan dört milyonu ben Beşiktaş'daki içinde su bile olmayan, hacetten sonra teharet bile alamadığım tuvalete veriyorum be cahil pezevenk!

İşte bu yüzden kendimden şikayetçiyim, hala insanları "insan" gibi görüyorum, değer veriyorum, saygı duyuyorum, sevgimi veriyorum, her şeyimi veriyorum... Vereceğim de zaten. Vermessem en adiyim! Topazım! Kendimi var ya bir domuz sürüsünün içerisinde genç bir ceylan olarak görüyorum o kadar diyim!

14 Şubat İste- rikler günü*

Yarım saat içinde bir paket sigara-yı bitirmiştım. Sevgililer günü alışve-rişi yüzünden gittiğim her yerde sıra beklemiş sevgiliden ve günden tiksini-miştim. Hindi bile alan vardı sevgili-ler günü için. Krema, çilek ve çikola-ta vardı önümdükilerin sepetinde de. Afrodizyak niyetine. Bu insanlar se-viyecek miydi bu gece yani. Yollarda ellerinde tek dal kırmızı gülle gezen teke kokulu kadınlar, onlara oyun-cak pofuduk ayı muamelesi yapan er-kek arkadaşları tarafından d.z.lecek-ler miydi. Hiçbiri korunmasa da dün-yaya bir sürü aşk çocuğu gelseydi ba-ri. Tabii aralarında gerçekten aşk varsa.

Eve gelir gelmez çırılçıplak soyuna-rak bir paket baharatlı fıstık ve bir şi-şe vodkayla televizyonun karşısına geçtim. İzleyeceğimiz filmi başa sa-rarken bir komedi dizisi izlemeye koyuldum. İçim geçmiş uyuklamışım biraz. Bir de saate baktım ki nere-deyse gelecek. Hemen göz makyajı-mı ve saçlarımı dağıtarak üzerime x-large bir erkek atleti geçirdim. Kapı çaldı. Evet bu oydu. Getirdiği çiçek-leri suya koyar gibi yapıp çöp öğütü-cüye attım.

'Aç mısın...' diye sordum.

-Bir şeyler yedim... dedi.

-İyi zaten ben de yemek falan ha-zırlamamıştım. İstersen tatlı niyetine beni ye.

Sonra bilindik şeyler oldu. Sarılma-lar, künteye getirmeler, homurtu, şapırtı vesaire vesaire.

"Defol git!" dedim ona.

"Şaka mı bu?" dedi.

"Şöyle desem daha iyi anlarsın bel-ki S.k.t.r ol git!"

-Çiçeklerimi ver o zaman. Ben de zaten asıl sevgilime gidecektim. Bu-raya gelmek için kızcağızı ektim.

-Veremem.. G.t.me soktum onları. Belki görmüşsündür. Biraz önce or-daydın ya.

-Sen sarhoşsun... Ve çirkin. İğ-renç bir kızsın. Of yaa senin yüzün-den güzelim sevgilimi ektiğime ina-

namıyorum.

-Hadi kardeşim başka kapıya.. Ha-di hadi...

O gidince hemen bir vajinal duş alıp biraz daha vodka içtim. Az son-ra yine kapı çaldı. Bu da ondandı. Yi-ne getirdiği çiçekleri suya koyar gibi yapıp çöp öğütücüye attım.

-İçki içermisin... diye sordum.

-Sağol içmeyeceğim... dedi.

-Ben yeterince içtim. İstersen beni

**Sevgilim
Sev beni
Al beni
Ver bana
Tüm nefretini.**

**Dokun bana
Sarılma ama
Gelme fazla
Unutma da!**

**Al herşeyi
Ver herşeyi
Tüketene kadar
birbirimizi...**

emebilirsin. Sonra yine bilindik şey-ler oldu. Sarılmalar, künteye getir-meler, homurtu, şapırtı vesaire vesa-ire vesaire.

"Defol git!" dedim ona da.

"Şaka yapıyorsun di mi?" dedi.

"Yoo çok ciddiym. Al voltanı ha-di"

"Emen... Meraklıydım sana, o...pu. Çiçeği ver. Başka bir kıza vereceğim onu. Hakeden birine."

-Veremem. Yedim onu ben.

-Hastasin sen. Tımarhaneliksin.

Bir sigara, biraz vodka daha. Sonra saat sabah 5'e gelirken artık battani-yeye sarılmış bir Bloody Mary içerk-en kapı bu kez çalmadı, anahtarla açıldı. Yerimden kıpırdamadım. İçeri girdi. Elinde yüzlerce çiçek vardı, ağ-zı yüzü dağılmış, pörsümüş çiçekler... Kendini karşımdaki koltuğa attı:

-Senin kaç tane? diye sordu.

-16...

-Oha! Benim 8. Ama canım çıktı.

Bir banyo yapıp yatacağım.Ya sen?

-Son bir kişiyi bekliyorum.

-Peki. Ama banyo yapmadan yata-ğa gelme e mi?

-Olur aşkım.

-Seni seviyorum.

-Ben de seni.

Tek bir güne, tek dal bir gülle an-lam yüklemeye çalışanlar?.. Sıkıysa böyle yaşayın aşkı...

*Theme:Hysteria/Muse

14 Şubat Sevgililer Günü

Murat Yücesan
murat@leman.com.tr

AYY. ÇOK SAĞOL TEMEL. HARİKA Bİ SEVGİLİLER GÜNÜ GEÇESİ DÜŞÜNÜŞÜN! HMM. PIZZA, BAYILIRIM! ÇOK ROMANTİK!

NE PIZZA?! BİLDİĞİN KARADEN PİDESİDUR DA! ÜSTELİK ROMANTİ DEĞİL, KIYMALIDUR!

AHHH!
BEHEY
ARKADAŞ BEE!.. SEVGİLİLER GÜNÜNDE EZİK HİSSETMEYELİM, BELKİ Bİ UMUT BUGÜN BULURUZ BİŞEYLER DİYE, AÇ BİLAÇ ÇIKTIK SABAHIN KÖRÜ AMA DAKKA BİR ALDIK İLAHİ MESAJI!

YIVRANÇSAN ARTI HAYVANSAN RIZA! SEVGİLİLER GÜNÜNDE EVLENMEK TEKLİF EDİP, ÜZERİNE DE YILDIRIM Nİ-KAHI BASINCA BENDE SENİ DÜNYANIN EN ROMANTİK ERKEĞİ SANMIŞTİM!

NE ROMANTİĞİ BE HAYATIM! HAYAT ŞARTLARI MALUM, SIRTTA CEKET BİLE YOK. EVLİKTİR, SEVGİLİLER GÜNÜDÜR HEPSİNİ AYNI GÜNE GETİRİCENKİ HER YIL BİR HEDİYE İLE YIRTACAN. AHA BUDA BAL-AYIMIZI GEÇİRECEĞİMİZ NEFİS DAĞ BAŞDIR!